

N.V. BOEK- EN STEENDRUKKERIJ „DE IJSEL“
v/h R. BORST & Co., DEVENTER

Spiritualistische Vereniging
„TOT HOGER LEVEN” - Rotterdam
Kon. goedgek. 19 Dec. 1947, no. 33.

UIT BRONNEN VAN HOGER WETEN

ONTVANGEN DOOR

F. EN J. PRUYS VAN DER HOEVEN-HAZBU

N.V. „ÄDL-POESTÄKA” - DEN HAAG

1928

VOORWOORD.

Wij, die werken achter den sluier, die het werkelijke leven scheidt van uwe schijnwereld, hebben ons vereenigd om deze boodschappen aan de menscheid te geven. Het is ons aller streven de wereld de werkelijkheid te leeren kennen en den mensch een inzicht te schenken, in wat hem wacht na den stoflijken „dood”. Ook is het ons hoogste verlangen hen, die lijden en treuren over de dierbaren die hen verlaten hebben, tot steun te zijn. Den wankelmoedigen hopen we iets te geven, dat hun twijfel over de raadselen des levens zal oplossen. Indien maar van één sterveling op uwe wereld door deze lessen de tranen zijn gedroogd en de ziel is verblijd, dan zullen wij reeds dankbaar zijn voor dat heerlijke geluk den menschen iets gebracht te hebben, dat voor ieder tot zegen in de toekomst kan worden.

Uit naam der werkers in de
geestelijke wereld,
W. L.

Het weten der ongeziene dingen.

Ziet uit naar het licht dat gloort in de verte en eenmaal U beschijnen zal met zijn heerlijke koestrende stralen. Richt uw blik daarheen, kijkt steeds vooruit, want van daar moet uw geluk komen. Dicht bij U zetelt nog het starre geloof, dat *niet* wil hooren van *die* dingen, die toch aan de ziel het hoogste geluk geven, n.l. het *weten* der ongeziene dingen. Zij die dat niet willen leeren kennen en blijven volharden in hun dogma's, zullen ervaren dat, wijl zij het nieuwe licht niet hebben willen zien, ze hun tijd verbeuzeld hebben en nog zooveel moeten leeren wat zij, als ze gewild hadden, zonder moeite deelachtig hadden kunnen worden.

Bouwt uw eeuwig tehuis reeds hier op aarde.

„Bouwt uw eeuwig tehuis reeds hier op aarde, dan zult ge in de sferen nimmer dakloos zijn.”

Wat wordt hiermede bedoeld? Steen voor steen moet ge uwe woning optrekken met liefdedaden, tevredenheid en zelfverloochening. Iedere onzelfzuchtige daad doet uwe hemelsche woning meer

volmaken, totdat ze daar eindelijk staat in schitterenden glans. Dan is uw huis bereid, en als ge de geestelijke wereld zijt ingetreden, wacht u daar het schoon tehuis, dat uwe eigen gedachten hebben gebouwd. Beklaagt hen, die niet gebouwd hebben; zij vinden hunne woning niet gereed, zijn er zelfs dikwijls nog niet aan begonnen. Zij zwerven dakloos rond, niet wetende waar de rust te vinden. Dan komt de wroeging over een in geestelijke ledigheid doorgebracht bestaan en zij komen tot het besef, dat hun leven op aarde door hen niet is begrepen.

Weet gij allen hoe gij uw leven moet gebruiken, dat God u geschonken heeft?

Bouwt dan aan uw toekomstige woning, daarvoor kreeg gij het leven op aarde. Gij moet uw geest *dat* geven, wat hem doet groeien. Gij moet op aarde eerst getoetst worden, eerder kan uw geest niet het land ingaan, waar het gouden licht straalt uit Gods' overvloeiende Bron. Daar is het onvermengd geluk te vinden, daar worden uwe heilige verlangens tot werkelijkheid; dat is, waar iedere ziel naar streeft, en ook erlangen kan. Bouwt uw tehuis en als uw tijd daar is om die woning op te zoeken, zorgt dan dat ze voor uwe oogen verrijzen mag in schitterende schoonheid. Hoe vlijtiger ge bouwt, des te stralender zal ze u tegenblinken en vol vreugde zegt ge uw stoffelijk leven vaarwel om het geestelijke in te gaan.

Waarheen richt zich Uw verlangen?

Dat is bij de meeste menschen verschillend. De een heeft aspiratiën, die hooger gaan dan die van anderen. Er zijn zielen die hun geluk reeds op aarde in den hemel zoeken. Zij leven op aarde met hun lichaam, maar hun geest woont reeds in het land aan gene zijde, waar vreugde en liefde heerscht en het licht Gods schijnt.

Ieder mensch kan dat benaderen, n.l. reeds geestelijk dáár zijn, waarheen zijn verlangen hem trekt, terwijl zijn lichaam nog zwoegt in de stoffelijke wereld.

Hoe gelukkig zouden de menschen zijn als zij hun geest toch konden opheffen en het banale en waardelooze wilden verwerpen! Maar dat is moeilijk, en het is voor den mensch eene opoffering zich dát te ontzeggen, wat het lichaam aangenaam aandoet. Zonder verzaking kan men nooit de vreugde verkrijgen van het mogen aanschouwen der heerlijkheid, die het leven in de sferen ons kan schenken.

Weest daarom harmonisch en laat uwe ziel hare vleugelen uitslaan; dan kan ze stijgen naar het licht en al vóórvoelen de glorie, die na de aflegging der stof haar deel zal worden.

Laat uw stofkleed niet het eerste zijn wat ge moet eeren, want er komt een tijd, dat het geen waarde meer voor u heeft; maar de ziel is *eeuwig*; hare mogelijkheden zijn grenzeloos; zij gaat haren weg van sfeer tot sfeer en de vreugden rijpen tot zaligheid. Ze is niet meer te volgen; de glans is te groot, maar zij volgt hare bestemming in opperste extase.

Zoo is de weg bereid voor iedere ziel. Zooals het zaad sluimert in de warme aarde en daar ontkiemt tot het rijp is voor hoogere ontwikkeling, zoo ook

rijpt de ziel in haren schuilhoek tot ze genoeg ontwikkeld is om zich te ontplooien in een harmonischen toestand, die leidt naar den oorsprong van het goddelijke licht. Dáár pas zal de ziel zich thuis voelen, dáár zal ze het geluk smaken van onbelemmerd haar verlangen te kunnen volgen. De duistere aarde is weggéfallen, de loutering is doorloopen en niets kan meer de harmonie verstoren. De ziel baadt zich in het licht van hare eigene goddelijkheid. Ze straalt en schittert in het licht, dat haar extase te voorschijn brengt. Heerlijke melodieën ruischen door den ether en alles is goed, want de ziel heeft dat bereikt, wat reeds voor haar bestemd was, toen ze nog sluimerde, onbewust van hare goddelijkheid.

Vrienden, wat ik u heden gaf is niet bepaald een les, maar een lyrische uiting, gegeven door verschillende intelligenties. Gij kunt er toch veel uit putten tot troost voor uwe zielen, die nog een langen weg moeten afleggen vóór ze hun doel hebben bereikt.

*

Idealen.

Weet gij wat idealen zijn? Idealen zijn voortbrengselen van uwen geest. Even als uwe handen een werk wrochten kunnen, zoo kan uw geest dat ook doen. In de hoogere gebieden nemen uwe idealen, die uw geest uitzendt, een even reëelen vorm aan als het werk dat op aarde door u tot stand is gebracht. Het eenige verschil is, dat het werk des geestes niet wordt gezien met stoffelijke oogen. Kondet gij die resultaten maar aanschouwen, dan zoudt gij minder gauw den moed laten zinken als ge op uw levenspad meer doornen dan rozen ontmoet. Schept

dus uwe idealen, vrienden, want het werk zal niet voor niets zijn. Al het heerlijk en moois, wat ge hebt gedacht, zal in de sferen voor uw oog verrijzen en zal dan voor u de zaligste werkelijkheid uitmaken. De kracht van uwe gedachten kan zoo groot zijn, dat ge de resultaten zelfs op aarde kunt nagaan. Hoe heerlijk, als reeds voor die zielen een tip is opgeheven van den sluier, die voor de meeste menschen gelijk staat met een ondoordringbaren muur. Die menschen kunnen ook geen idealen scheppen, want hun lichaam houdt de ziel gevangen en deze kan zich niet losmaken om het werk op hoogere gebieden te doen. Bereidt uw huis, dat is het wat ik ieder wel zou willen toeroepen. Koestert hooge verlangens; uw geest bouwt dan een heerlijk tehuis en alles waar ge in het aardsch bestaan naar gehunkerd hebt, zult ge met uwe gedachten vervuld hebben in uw toekomstige woning.

Dat kunt ge allen bereiken, maar eerst moet ge Gods licht uw ziel laten binnendringen, zoodat ge *één* wordt met den Vader. Ge moet Hem leeren uitdrukken, dat wil zeggen: zoo leven, dat ge in harmonie komt met Zijne bedoelingen, die uitdrukken: liefde tot allen en alles wat door Hem geschapen is. Een vader heeft zijne kinderen lief; zoo heeft ook het groote Wezen alles lief met een oneindige, alles vergevende liefde! Eens zal het lichten voor al Zijn kinderen, al zijn hun zonden nog zoo zwaar; het eeuwig huis is voor ieder bereid, al duurt het voor sommigen nog zoo lang vóór ze dat ingaan. Eens zal het dagen en het licht, dat nu nog slechts gloort, zal eenmaal zijn volle schitterende stroom laten stralen door de wijdgeopende hemelpoort.

*

Nederigheid en het gebed.

Nederigheid! Hoe weinig menschen kunnen *dat* betrachten. Iedereen is zoo vervuld van zijn eigen voortreffelijkheden, dat diegenen niets willen aannemen wat ze zelf niet hebben ondervonden en meegemaakt. Zelfkennis is het moeilijkste te beoefenen, maar met een nederig gemoed kan men alles bereiken. Ook het innige gebed kan u veel helpen om tot de deugd van een nederig gemoed en zelfkennis te geraken. Vrienden, als de menscheit maar gelooven wilde, dat zonder de hulp van geestelijke zijde niets groots te bereiken is. Het gebed ontwelt uit een nederig gemoed, het vindt den weg door de sferen en wordt opgevangen door die intelligenties, die aangesteld zijn om te onderzoeken, of het gebed waard is verhoord te worden. Zij zenden dan hunne gedachtenstroomen naar den uitzender des gebeds, die hunne trillingen voelt in zijn ziel.

Het gebed heeft een oneindige kracht; als dat beseft werd, zouden de menschen hun waanwijsheid laten varen en niet denken, dat door hun groot verstand de resultaten bereikt zijn. Nederig opzien tot den Heer, die ons alles schonk wat wij behoefden, dat is zalig te aanschouwen. Die zielen zullen het Koninkrijk Gods reeds op aarde vinden en is hun uur gekomen, dan laten ze met blijdschap hun stofkleed achter en treden de lichtende sferen in; waar het Koninkrijk der Hemelen hen wacht.

Gods zegen zal uw pad bewaken,
Zoodat het kwaad niet kan genaken;
Zendt uw gebed in deemoed omhoog,
Zoodat het geluk u bereiken moog'.

Als ge Gods licht u beschijnen laat,
En vertrouwt op hooger en raad,
Dan zal Zijn zegen zich tot u keeren,
En uwe ziel geen vreugd meer ontbeeren;
Wakend en biddend wacht ge den tijd,
Dat uw geest snelt naar de eeuwigheid!

*

„Heer niet mijn wil maar Uw wil geschiede”.

Indien men zoo ver is, dat men dat uit het diepst van zijn hart kan uitroepen, dan is men op den weg, die leidt naar vrede der ziel.

Maar wie heeft zijne voeten reeds op dien weg gezet?

De meeste menschen zijn dadelijk zóó gevangen in hun leed, dat ze niet in staat zijn de hogere bedoelingen van wat tot hen komt te begrijpen. Bij alles wat hun overkomt, komen zij in opstand, en willen naar geen troost luisteren. „Waarom moet *mij* dat overkomen”, vragen zij zich af in hun halfsruchtige droefheid, maar zij vergeten, dat er *anderen* zijn, die nog zwaardere lasten te dragen hebben.

Het leed moet doorworsteld worden, al klaagt ge u krank en *will* ge niet beseffen, dat het leed uw ziel méér doet groeien dan een in voortdurende vreugd geleefd bestaan. Als de menschen maar even hun geest konden vrij maken van de hun overheerschende droefheid en zouden kunnen zeggen: „Uw wil geschiede”, dan zouden ze *voelen*, dat de troost hun door het Opperwezen zal geschonken worden. Beseft toch, dat God Zijne kinderen veel

te lief heeft om hen te kastijden zonder dat het noodig is; maar dat wil niet begrepen worden.

Het is ook moeilijk Gods bedoelingen te doorgronden. Als men bij het sterfbed staat van het liefste dat men bezit, kost het zeker de grootste zielekracht, dan te zeggen: „Heer niet mijn wil maar Uw wil geschiede.” O, mijne vrienden, hoe zalig als men dan het geloof bezit van een heerlijk weerzien in het land, waar geen scheiding bestaat, en men geen pijn en droefheid kent.

„Uw wil geschiede.” Welk een overgave der ziel ligt daar in! Te kunnen beseffen, dat wat God doet is welgedaan, dat is het, wat door bijna alle menschen nog niet begrepen wordt. Dat komt, doordat alle wenschen gebaseerd zijn op het leven op de aarde, en geen aandacht wordt geschonken aan het andere bestaan, dat volgt na de aflegging der stof. Daar wordt niet aan gedacht, want het leven op aarde lijkt het eenigste wat waarde heeft, omdat het die genoegens verschaft, die voor velen het hoogste geluk uitmaken. Zij zullen nooit kunnen berusten als het leed hen treft en deemoedig fluisteren: Uw wil geschiede. Neen, zij komen in opstand tegen het in hunne oogen onrechtvaardige lot, en beschouwen God als iemand, die hun straf oplegt zonder reden. Ach, wilden zij maar begrijpen, dat Hij liefde is en *nooit* straft, maar dat Zijne wijsheid Zijne kinderen oplegt wat hunne ziel zal louteren.

*

Ontvangt het licht Gods.

Laat het licht worden in uwe ziel en God zal U den weg wijzen naar het land met vele woningen.

Hoe moet ge het licht leeren opvangen om uwe ziel dát te geven, wat noodzakelijk is ter volmaking van uw geestelijk *ik*?

Tracht eerst uw ongelooft te overwinnen, anders is uwe ziel te vergelijken met een onbewoond huis, waar alle luiken van gesloten zijn en geen lichtstraaltje in kan doordringen. Dus opent de vensters uwer ziel en laat het daarbinnen licht worden.

Gods licht! Gij weet niet allen wat dat is, doordrongen te worden van het heerlijke zegenbrengende licht, dat U doet gevoelen, wat U ontbreekt, namelijk: het besef van eigen kleinheid. Als ge tot dat geloof zijt gekomen, zult ge ook niet meer uitroepen: „Waarom moet dit of dat zoo zijn?” maar ge zult het overgeven en zeggen: „God heeft al Zijn kinderen lief; wat Hij doet is welgedaan!” Maar om tot *die* onderwerping te komen, moet uwe ziel eerst veel strijd doormaken, en als ze overwonnen heeft, het *vrede* wordt in U, dan zegent ge uw lijden en alles lijkt U nietig, vergeleken bij de heerlijke zielerust, die ge nu ondervindt.

Ontvangt het licht Gods, gelijk de bloemen het zonlicht. Tracht even rein te worden als zij, zoo onberoerd door het kwade, en ge zult bemerken dat het licht uit de goddelijke Bron U tracht te bereiken.

Weest deemoedig, zet uwe eigen gedachten ter zijde, *wilt* luisteren naar de stem uwer intuïtie; het is de stem van uw hooger ik, dat in connectie staat met uwe beschermers. Sluit u niet moedwillig af van de hulp die zij u willen geven. O, kondet gij

allen beseffen hoeveel moeite hier wordt gedaan om ieder die leed, strijd en ziekte te doorworstelen heeft, hulp en troost te brengen; maar onze stemmen willen zoo dikwijls niet gehoord worden.

Toch zal eenmaal de tijd komen, dat het verkeer tusschen onze twee werelden even gemakkelijk zal zijn, als nu uwe gesprekken met uwe aardsche vrienden. Gij zult dan allen hier zijn, vrienden, en meewerken in onze gelederen tot opheffing der aardsche stervelingen. Bereidt u voor tot dien strijd; verzuimt niets om u gereed te maken voor het werk dat U wacht.

Bidt om steun op uw pad en *stelt U open* voor Gods licht, dat alleen U kan leiden naar uw eeuwig tehuis.

„En onze zielen zullen elkaar verstaan”.

Ik wil U zeggen wat daarmede bedoeld wordt.

Kunt ge uw geest in contact brengen met het hogere, zonder de hulp van stoffelijke krachten? *Gij* vrienden kunt dat nog niet. Uw geest heeft nog niet die ontwikkeling bereikt, die noodig is om te spreken van geest tot geest.

Er zijn maar enkele menschen op uwe aarde geweest, die *die* zielehoogte bereikt hebben. Denkt in de eerste plaats aan onzen grooten Meester Jezus Christus. Hij was één met het Opperwezen; Hij hoorde de stem Gods klinken in zijn ziel en met recht kon Hij zeggen: Ik en de Vader zijn één. Hij was zich bewust van de oneindige krachten, die dat geloof Hem schonk. Na Hem is nog nimmer

zoo een figuur op onze wereld geboren. Hij voelde bij intuïtie zijn eigen goddelijke vonk, die Hij in nauwe verbinding wist te brengen met de bron, waaruit Zijn vonk en die van alle schepselen Gods gekomen zijn. Jezus had zich zóó nabij de Godsbron gebracht, dat al de talenten, die in Zijne ziel sluimerden, gewekt werden.

Velen denken, dat het niet zoo moeilijk is van geest tot geest te leeren spreken met hoogere intelligenties. Nogmaals zeg ik U, dat is *bijna* niemand gegeven. Daarom moeten er stoffelijke krachten gebruikt worden. Gij moet dat niet banaal vinden vrienden, anders zouden wij u niet kunnen bereiken . . . . Gij kunt den sluier niet zonder hulpmiddelen doordringen.

Weest dankbaar, dat gij eens verbinding verkregen hebt. Vertrouwt en leeft naar het voorbeeld, dat de Christus U gaf. Zoekt het niet te ver; Uwe zielen hebben alleen *dat* noodig, wat haar kan doen groeien, namelijk: het betrachten van de lessen, die wij u gaven. Er is zooveel wat gij toch nog niet kunt doorgronden. Wij weten iets meer dan gij, omdat ons stoffelijk lichaam ons niet meer hindert in onze waarnemingen. Bedenkt dit allen.

*

Waarom gaf God den mensch een lijdensweg?

Ik weet dat velen uwer dit niet beseffen. De menschen *willen* geen lijden, geen Getsémané; ze willen den drinkbeker der vreugde tot den bodem ledigen, maar niet den bitteren kelk der smart. Doch weet, dat zij, die den weg des lijdens bewandelen, eerder het Koninkrijk Gods zullen betreden. De weg der smart is kort, maar moeilijk. Indien de menschen kiezen konden, zouden ze den lijdensweg vermijden en den breeden weg kiezen, waar alles hun tegenlacht, maar waar achter het sappige groen, bedekt door de giftige bloemen der zelfzucht en van den hoogmoed, de slang verborgen ligt die hen te gronde kan richten.

God kiest voor Zijne kinderen het lijden dat geschikt is om hunne ziel te louteren. God kiest, ja, maar uit *liefde*, niet uit wreedheid. Hij wil al Zijne kinderen tot Zich trekken, maar eerst moeten zij geschikt worden gemaakt om bij Hem in te gaan. De mensch kan niet anders dan door lijden leeren. Indien het lijden hem niet bezocht, zou hij geneigd zijn die karaktereigenschappen te ontwikkelen, die niet dienstig zijn voor het komende leven in de sferen des lichts.

Als het aardsche leven enkel vreugde was, dan zouden de menschen *te* veel aan het stoffelijke hangen; zich er krampachtig aan vasthouden en daardoor geheel ongeschikt zijn voor het volgende leven. Schaduw en licht is het aardsch bestaan. Voor velen is er meer schaduw dan licht.

Mor niet, gij, die uw pad verduisterd ziet door de schaduw van het leed. God wil U tot Zich trekken, en gaf U daarom het korte maar moeilijke pad.

Roep Zijn naam aan en Hij zal u steunen. Hij zal uwe smarten niet zwaarder en pijnlijker maken dan gij noodig hebt om tot Hem te kunnen gaan. Benijdt hen niet wier leven één vreugdedroom is; want als zij ontwaken tot het werkelijk bestaan, dan komt voor hen de lijdensweg, daar zij in hun stofkleed onmogelijk dát hebben kunnen leeren, wat zielelijden wel leert, namelijk: niet alleen de vreugde zoeken en waardeeren, maar ook het lijden ontvangen als een gave Gods, die ons nader brengt tot Hem.

*

Het doel van het lijden.

Waar hoopt gij allen op, in een soms bewust, maar dikwijls onbewust verlangen? De menschen weten het zelf niet, maar zij voelen intuïtief dat er iets is dat hunne ziel *weet*, doch dat niet doordringt tot hun gewone dagleven. Dat maakt nu juist het verschil uit tusschen het leven des geestes en der stof. Velen kennen hunne ziel niet, maar nemen ook niet de moeite dat te leeren. Alles wat abstract is, is voor hen iets dat niet de moeite loont van een nader onderzoek. Dat is de oorzaak, dat de menschheid verzonken ligt in den ban van het materialisme. En toch behoefde dat niet, want als de menschheid beseft, dat de geest — indien hij domineert — zooveel ten goede kan uitrichten, dan zou ze misschien den geest meer waarde toekennen en daardoor vanzelf overtuigd worden van zijn superioriteit.

De geest is alles wat tot het werkelijke behoort, daar hij eeuwig is; terwijl het lichaam uiteen valt

zoodra de geest het niet meer beïnvloedt. Daarom is de stof het onwerkelijke, want alles wat vergaat, is gelijk de schaduw die zich oplost bij ongunstige belichting. Uw lichaam is een schaduw van den geest en lost zich ook op na minder gunstige omstandigheden, daar de geest niet kan werken in ongunstige vormen.

Waarheen gaat de geest, indien het stofkleed is afgelegd? Ieders verlangen is dat te weten. Velen willen dat niet toegeven, maar in ieders ziel leeft een verwachting dat het niet het einde zal zijn bij den stoffelijken dood. Het is de geheime hoop van *allen* en de zekere verwachting van velen. Zelfs zij die in het aardsche bestaan alles wat met een volgend leven in verband staat geloochend hebben, zullen, als zij aan het einde van hun aardschen tijd komen, gedachten in zich voelen opwellen, die hen aan het twifelen brengen. Dat is de ziel, die haar stem laat hooren en dus tracht haar invloed te laten gelden op het stoffelijk weten. Het is de stille verwachting, die het voor den mensch aannemelijk maakt, die stem te gelooven.

Wat is uw leven op aarde? Voor zoovelen is het een aaneenschakeling van smart en teleurstellingen. Voor anderen gaat het weer langs gladdere banen; van een stoffelijk oogpunt beschouwd tenminste. Ik zeide U reeds dat het lijden op uwe aarde ook nog van een geestelijken kant moet worden gezien, want anders zou dat alles U onrechtvaardig voorkomen. De menschen zien hun leed altijd subjectief, wat wel te begrijpen is, daar juist het leed een sluier werpt over datgene, dat boven hun eigen gedachte-sfeer uitkomt. Het is juist het moeilijkste alles, wat een mensch moet doormaken, vooral door hemzelf

objectief te leeren beschouwen, daar lijden nog een ander doel heeft dan den mensch leed te berokkenen.

Het probleem van het lijden.

Lijden is iets, dat objectief moet worden beoordeeld, daar dan pas het lijden van den goeden kant kan worden bekeken. Zoo gauw men het lijden persoonlijk beziet, is het oordeel niet zuiver meer. Geen mensch zoekt het lijden; dus als het menschedom dat kon, zou het lijden *niet* bestaan; of liever: geen mensch zou het bezitten, want *niemand* zou het zoeken. De mensch zou dan zijn aardsch bestaan doorbrengen in vreugden des lichaams en zijne ziel zou schade lijden. Want de ziel heeft het lijden noodig, anders zou ze verschrompelen en niet die ontwikkeling ontvangen, die noodig is voor haar bloei. Een mensch, wiens leven gaat langs louter breede wegen des geluks, vergeet dat hij zoo iets als „een ziel” bezit. Hij wordt er liever niet aan bedacht ook; want dan zou hij naar haar stem moeten luisteren en als dat komt, dan kan men niet meer de onvermengde vreugden, die het stoffelijk geluk meebrengt, genieten. Dan komt de strijd en daarmee ook het lijden. De ziel begint hare rechten te doen gelden; het is de strijd van den geest tegen de stof. De ziel weet dat ze moet lijden om zich te ontdoen van alle beletselen, die haar groei tegenhouden. De stof verzet zich hardnekkig tegen de overheersching der ziel, want het brengt zekere verplichtingen mede, daar men wat moet inboeten van stoffelijke vreugden. Men moet leeren luisteren

naar de stem der stilte, daarom moet men het gedruisch der wereld somtijds ontwijken en het hooger ik laten spreken. Gij kunt dat wel, maar dikwijls neemt de wereld u zóó in beslag, dat het hogere niet is te verstaan. Maar als de zielestem wel is gehoord, dan loopt uw levensweg een andere richting uit en komen de steenen des lijdens uwe voeten wonden. Maar ontloopt dien weg niet, al brengt het leed. Zijt niet bevreesd; de schade die ge eenerzijds lijdt, komt u anderzijds ten goede. Maar één ding is noodig, dat is: de berusting. Indien bitterheid uwe ziel doorstormt, dan kan ze den weg, die leidt naar het ware geluk niet vinden. Men raakt de koers kwijt en verdwaalt in een labyrint van onrust. En in de eerste plaats is noodig „zielekalnte”. Zonder dat kan men nooit komen op den weg die u voert naar de Bron des geluks. Gij kunt alles waar ge naar hunkert ontvangen, maar ge moet Uzelf eerst gereed maken om dat alles te verkrijgen. De weg daarhenen loopt niet langs tuinen der vreugde, maar door valleien der smart.

Men kan niet iets hooggeestelijks bereiken zonder ook de smart in de oogen te hebben gezien. Men moet alles hebben doorgemaakt, want hij die zich wil verheffen boven de stof, hem moet niets menschelijks vreemd zijn.

Alles moet doorvoeld worden tot in de diepste ellende. Daaruit moet de ziel zich vrijmaken, om dan gelouterd op te stijgen naar de Bron van licht, die steeds zijn schatten laat opstralen, en waaraan de gelouterde ziel hare kracht ontleent om alles, wat nog komen moet, te doorstaan met een glimlach die het *weten* op haar gelaat legt. Het is het weten van eigen kracht, die ze steeds kan aanvullen uit

de Bron des levens. Geen leed hoe zwaar, of het kan gedragen worden. Men zoekt de stilte en hoort de stem die vertroosting brengt. Leert allen die stem verstaan, want het is de stem van het goddelijke in u, dat de rechten wil nemen welke hem toekomen. Niemand kan ongelukkig zijn die het contact met haar heeft verkregen. Maar luistert goed, zoo dat ge niet verkeerd verstaat, dan zijt ge in veilige hoede en zal uw leven, wat er ook gebeurt, u toch reden geven uw Schepper te danken, al komt er meer leed dan vreugde op uwen levensweg.

*

Het aanvaarden van het lijden.

Nogmaals wil ik het met U hebben over het lijden en over de krachten die door het aanvaarden ervan in uwe ziel gewekt worden.

Lijden is iets dat door iederen sterveling geschuwd wordt, daar lijden geen plaats vindt in het leven van hen die den materieelen kant des levens voldeende vinden om te bezitten. Voor hen die alleen in de geloogens van het aardsch bestaan hun heil verwachten, is het lijden iets, dat dat alles komt verstoren en daarom met kracht geweerd moet worden. Maar er is één ding dat door dezulken vergeten wordt en dat is: dat elk leed, dat door de ziel moet gestreden worden, een sluier doet neervallen en ons een stap nader brengt tot het ware geestelijke inzicht van de beteekenis van uw levensgang. Het lijden dat onder verschillende vormen de menschen bezoekt, heeft in de eerste plaats ten doel om hen te leeren dat een leven op aarde niet alleen geluk

inhoudt maar dat de leerschool die het aardsch bestaan voor ons is, ons moet leeren geduldig te zijn onder alle omstandigheden. Doch van dien kant wordt het lijden nooit bekeken. Men komt in opstand zoodra in het leven dingen komen die een einde maken aan het zelfgenoegzaam voortschrijden op het weggetje, dat ieder zoo mooi voor zich dacht afgebakend. Maar dan komt in een of anderen vorm het leed en noodzaakt den mensch zijn weg te verlaten en een steiler pad te bewandelen. Dat valt zwaar, maar de weg des leeds kan U brengen naar een plaats waar uwē ziel meer kan ontvangen van het geestelijk voedsel. Schuwte daarom het lijden niet, want het brengt ons zoo veel wat gelijk staat met het manna des hemels. Weet gij wel vrienden — en gij zult het zeker wel opgemerkt hebben — dat zij die veel geleden hebben en geen bitterheid in hunne ziel meer voelen, eigenschappen in zich hebben ontwikkeld, die onze bewondering afdwingen? Er ligt over hun wezen een zachtheid die zich uit tegenover anderen in een liefdevol begrijpen en medeleven in eens naasten vreugde of smart. Er is in hun ziel iets ontbloeid dat zonder de ondervindingen die ze doormaakten, misschien niet zou ontwaakt zijn, maar de smart heeft met haar staf de ziel geraakt; het deed wel pijn, maar de gevolgen bleven niet uit, daar door de wonden die geslagen werden, er meteen een weg was gebaad voor het licht. Dikwijls gebeurt het dat het leed niet aanvaard wil worden en de ziel zich sluit in bitterheid. Zij zijn te beklagen, want als de ziel zich opsluit en niet den hoogerē kant *wil* zien van alles wat haar overkomt, dan is ze gelijk een mol die steeds onder den grond verblijft en nooit de beteekenis kent van

het heerlijke zonlicht. Na alle smart moet de berusting komen; dat gevoel is in iedere ziel aanwezig. Zoodra men zich overgegeven heeft aan de macht die boven ons is en men met berusting heeft aanvaard wat tot onze leering ons is opgelegd, dan voelt men dat er een vrede neerdaalt in de ziel en dat men genoeg vertrouwen moet hebben in de hoogere leiding. Men kan nooit te veel leed krijgen; men kan altijd dragen wat komt; al denkt men dat men bezwijken zal, toch zal dat nooit geschieden. Maar één ding is noodig, namelijk: een vertrouwen in de goddelijke leiding en een in werking stellen der zielekrachten om opgewassen te zijn tegen de diepste ellende. Als ieder mensch beseft, wat het zeggen wil: een overwinning te hebben behaald over de neerhalende bitterheid die na leed soms in de ziel groote verwoestingen aanricht, men zou zich er aan ontworstelen en zich openstellen voor de troost die ook van deze zijde zoo gaarne wordt gegeven; maar ze zijn niet te bereiken als ze hun geest verdonkeren door de schaduwen hunner gemoedsstemming. Bedenkt dat wie zijn deur gesloten houdt voor het licht en de troost, niet kan rekenen op een spoedige overwinning. In de donkerste uren uws levens zijn toch altijd de lichtgestalten van hoogere sferen U nabij, maar ge kunt hun gezegende aanwezigheid alleen bemerken, indien ge U tracht in harmonie te brengen met hunne trillingen. Zij trachten U op allerlei manier troost te geven, maar zoo vaak kunnen ze niet dringen door de nevelen die de smart om U heeft uitgeworpen. Aanvaardt het lijden in al zijn diepte en tracht den afgrond te overbruggen, die het leed voor uwe voeten deed ontstaan. Die brug leidt dan naar berusting en die weer naar

vrede der ziel en een onderkennen van de ware beteekenis van het door U ondervonden leed.

Vrienden, ik hoop dat ik er in geslaagd ben U het lijden van een ander standpunt te doen bezien. Hebt ge hierover nog iets te vragen?

Vraag: waarom dikwijls juist vrome menschen het leed treft!

Antw.: Ja, indien ge het lijden als een straf beschouwt, maar niet als een middel tot snellere volmaking, zeker, dan zou het onbegrijpelijk zijn; maar juist door hun openstelling voor het hoogere staan ze ook open voor een snellere evolutie.

Het lijden wordt hun gegeven om de hoogere toetsing, waar ze waardig voor zijn, te ondergaan. Hun hoog reageeren op het lijden toont aan, dat ze reeds ver zijn gevorderd op het pad dat leidt naar het heerlijk doel. Denkt toch niet dat het leed verarmt; neen het verrijkt en is het vooral de manier hoe het verwerkt wordt, die aantoon op welken trap ze gestegen zijn. Leed is beter dan steeds voorspoed en doet de zielen groeien tot na volbrachten strijd de vrede en rust genaakt.

*

Opvoedende macht van het lijden.

Hoort naar het hemelsch gefluister,
Dat trilt door der wereld duister!
Ziet ge de sterre niet lichten,
Waarvoor uw droefheid zal zwichten?

Al wat door smart in U groeide
En ge met tranen besproeide,
Zal bloeien in de eeuwigheid,
Als schoonste bloem door God gewijd.

Nogmaals zal ik het hebben over het lijden en de teleurstellingen die een mensch op zijn levensweg ontmoet.

De ziel wordt altijd gepijnigd door de vraag: „Waarom moet men alles tot in de diepste smart doormaken, zonder het doel van alles te kunnen begrijpen?” Maar als het doel voor ieder openlag, dan zou het leed heel anders beschouwd worden, en dat is niet de bedoeling van God. Juist door de onwetendheid van het doel van alle lijden, kan de toetsing beter plaats hebben en kan de ziel haren weg zelf zoeken. Indien men wist waarvoor men moest lijden, dan zou de ziel niet zelfstandig haar weg vinden, maar zij zou door het weten geleid worden langs een bepaalden weg die, om zoo te zeggen, voor haar is klaar gemaakt. Neen, dat is niet het ware doorstaan van al het leed en de groote teleurstellingen in het aardsche bestaan. Men moet het leven doorworstelen met alle licht en schaduw, zonder te doorgronden de hoogere bedoeling. Men *moet* aanvaarden alles wat komt, zonder bitterheid, in het besef dat alles noodig is voor den groei der ziel. Men moet beseffen, dat geen bloemen kunnen bloeien in Gods gaarde, zonder besproeiing. Dat doen uwe zieletranen. Uwe heilige smart, die den milden regen deed druppelen, maakte dat de bodem uwer ziel vruchtbaar werd om de schoonste bloemen voort te brengen. Dan kunt ge ook pas aan anderen iets schenken van wat in U is opgebloeid. Er zijn velen, die denken dat men niet behoeft te lijden, als men niet *wil*. Zij denken dat het lijden kan ontweken worden, gelijk men ook een of ander ongeluk kan vermijden door vlug opzij te springen. Zij willen al het leed en al de moeite uitschakelen en beseffen

daardoor niet, dat hun ziel gelijk wordt aan een verdroogd land, dat nooit besproeid werd en waar alleen de distelen der zelfzucht welig tieren. Toch moet hun ziel ook eenmaal vruchtbaar gemaakt worden, want het is ook Gods land, en niets wat Hem behoort kan voor altijd braak blijven liggen. Het leed zal ook eens hun ziel bevochtigen, zoodat in de voren die het leven ploegde, het zaad dat God zaaide, kan ontkiemen. Indien het in het aardsche leven met opzet ontweken wordt, zal men het toch moeten doormaken in het geestelijk bestaan. Door lijden, dat met berusting wordt gedragen, ontplooit de ziel alles wat er voor goeds in haar sluimert, ten eerste: de belangelooze liefde die ze neerlegt aan de voeten van hen die lijden. Ten tweede: de hoop. Het is de hoop op een betere toekomst; een toekomst in het land vol geluk en zielevrede. Ten derde: het geloof, dat bergen verzet; een geloof aan de wijsheid van onzen Schepper en het geloof in onze eigen goddelijke bestemming.

Indien ge zoo uw levenspad bewandelt met deze drie sterren als lichten op uwen weg, dan zult ge vreugdevol dien weg kunnen gaan, en zonder nog het doel van alles te begrijpen, toch den blik kunnen richten naar de horizon, waar het mysterie eens voor uwe oogen zal worden ontsluitend.

Vraag: wanneer men intens lijdt, terwijl het leven met zijn plichten je weer opeischt, dan dringt het gevoel van zelfverwijt zich telkens aan je op, dat je ontrouw bent geworden aan het leed, dat eenmaal alle plaats heeft ingenomen. Is dat zoo?

Antw.: vriendin, men kan nooit ontrouw worden aan iets, waarvan de wortel diep in uwe ziel is

gedrongen. Alleen, het wordt met uw geheele zijn zóó vertrouwd en ingeweven, dat gij het gevoelt als iets onafscheidbaars. Gij voelt de pijn niet meer, die de wortel des leeds U veroorzaakte, daarom is het leed U dierbaar geworden; ge zoudt het niet meer willen afstaan; dus van ontrouw is geen sprake. Gij weet, dat het leven zijn gang gaat en ge leeft het mede, maar in uwe ziel leeft iets anders, dat is het „hooger ik”, dat trouw blijft aan alles wat het ondervond door het zijn in de materie.

Berusting is iets goddelijks. Als dat niet in de ziel was gelegd, dan zou de mensch het leven niet kunnen dragen. Wees dankbaar voor dat Godsgeschenk.

*

Berusting.

Wat is berusten, berusten in den ware zin des woords? Ik bedoel niet een bij de pakken neerzitten en een zich neerleggen bij een onvermijdelijk lot; neen, zoo bedoel ik het niet.

Berusten in iets zooals het moet zijn is van een hooger orde. Indien een groot verdriet Uw leven komt binnensluipen, en Uw geheele ziel zich wondstoot aan de scherpe kanten en Uwe zielewonden nog meer schrijnen door het bittere gif dat er in wordt gedruppeld, doordat men toch op 's levens wegen moet blijven gaan, dan is de tijd daar, dat de berusting komt aanzweven op Gods adem. Gij voelt eensklaps dat er iets in U verandert, daar de wonden U geslagen minder schrijnen; het is of een zachte, teedere hand Uwe ziel omvangen houdt, in welke ze siddert als een vermoeide vogel, die

weet dat de hand geen kwaad, maar alleen goeds zal brengen. Uwe ziel moet zich daarvoor openstellen, daar het heilige gevoel dat de berusting U schenkt, alleen kan doorwerken in Uw geheele wezen, als ge ook werkelijk bereid zijt het te ontvangen.

De berusting is evenals de hoop, iets dat God heeft geschonken aan den mensch, als tegenwicht van al het smartelijke dat noodig is voor zijne stijging, want ik zeide reeds: „stijgen is lijden”, dat is onverbidde-lijk en kan niet ontlopen worden.

Kent gij het gevoel dat de berusting U geeft? Kent gij dat zóó, dat alles wat U eerst zoo bedrukte, thans geen pijn U meer doet lijden en ge U gevoelt opgeheven tot een andere sfeer die U ruimer doet ademen?

Na elk leed *moet* de berusting komen; gij moet haar toegang verleenen, want het is een gave Gods en gij zoudt een groote schuld op U laden, als ge haar stem die op zachte vleugelslag tot U komt, niet wildet verstaan.

God wenscht geen leed maar geluk. Maar op Uwe aarde is het leed. Waarom?

Het leed is door menschen gemaakt. Niet door *één* persoonlijk, maar door *allen*. Eeuwen na eeuwen is het leed voortgeschreden dat door al de schepselen, die in dien tijd op Uwe aarde gewoond hebben, is opgebouwd. Daar ondervinden alle menschen die nu leven, weer de nawerking van, en zoo gaat het voort. Ik kan daar nu niet dieper op ingaan, maar dit wil ik U wel zeggen: Er is *iets* dat niet door menschenhanden is gebouwd, dat is: het geluk der ziel. Dat kan nooit verstoord worden, daar het door God is gegeven. Hoe ook het leven U slaat, hoevele wonden gij ook verkrijgt in Uwe worsteling met

alles wat het zielegeluk wil teniet doen, gij zult bovenblijven, als ge U aan dat geluk maar krampachtig vasthoudt. Dan zult ge bij al het leed dat ge ondervindt in Uwe wereld, ook de berusting toegang verleen; ja, ge zult Uwe handen ernaar uitstrekken als naar een welkome gast die U iets heerlijks brengt, dat Uw pijn zal doen verminderen en Uw ziel weer gezond zal maken. Dan kan het licht van hogere regionen zijn weg weer gaan tot diep in Uw hart en alles wat U hinderde en pijn deed, zal oplossen voor de kracht van het goddelijke.

Berusting, laat het niet een klank zijn, maar doorvoelt de beteekenis van het gezegende Gods-geschenk!

*

Overwinning na den strijd.

Indien gij u kunt indenken in het lijden van anderen en u kunt verheugen in de vreugde der blijden, dan zijt gij zoover, dat gij die aanpassing der ziel hebt verworven, die zoo noodig is om tot rijker levensinhoud te komen.

Maar wie kan dat? Wie is zoo onzelfzuchtig om alles wat zichzelf betreft, ondergeschikt te maken aan de blijdschap en droefheid van anderen? Bijna niemand kan dat; want de zelfzucht neemt nog een te groote plaats in in 's menschen ziel. Dat is een oude geschiedenis.

Gij kent haar allen, niet waar? In den hof van Gethsémané speelde zich het treurspel af, dat als een bijzonder voorbeeld het voorgaande demonstreert. Denkt aan Jezus, die daar, bewust van het lijden

dat hem wachtte, zijn smartkreten opzond naar den Vader, terwijl zijn volgelingen in diepen slaap gedompeld ter aarde lagen. Jezus had hen verzocht om hem bij te staan in zijn zielenood; maar zij lieten hunne eigene behoeften voor gaan, en lieten hem geestelijk alleen, en zijn strijd alleen uitvechten, zonder steun van hen, die toch in de eerste plaats hem moesten bijstaan. Jezus voelde dat gemis, en besepte dat hij alleen moest zoeken den weg te gaan, die voor hem noodzakelijk was. Hij keerde zich af van het aardsche en zocht hulp en raad bij Hem, die steeds hem overschaduwde met Zijn goddelijke kracht. Hij worstelde met wat in hem nog aan de aarde hing. Maar God kende Zijn zoon. Hij wist, dat de overwinning zou komen en de drinkbeker tot den bodem zou geledigd worden. Jezus streed alleen onder het oog zijns Vaders, alleen, zonder een menschelijk oor dat hem hoorde, zonder een menschelijk oog, dat zijn van smart verwrongen gelaat aanschouwde. Hij streed, en de overwinning kwam, nadat hij zijn ziel had vereenigd met de Bron, waaruit hij steeds putte, en wier water hem nooit liet versmachten, daar het de Godskracht inhiel. Die heerlijke overwinning, die hem de kracht gaf zijn belagers kalm tegemoet te treden, was schoon om te aanschouwen.

Vrienden, hebt gij in uw leven ook wel eens ver-toefd in uw hof van Gethsémané? Hebt gij daar ook alleen moeten strijden, zonder eene ziel die u in uwe smarten bijstond? Zoo ja, dan kunt ge beseffen welk een lijden dat medebrengt. God geloofd, als gij u dan tot Een kondt verheffen, die altijd Zijn oor naar u neigt en altijd uw trooster wil zijn. Als gij Zijne nabijheid *voelt*, dan kunt ge u nooit alleen

voelen, hoe ge ook door ieder verlaten zijt; beseft dit wel. Bouwt niet op het aardsche; want dat is vaak als drijfzand, waarin uwe ziel verstikt en waar uwe hulpkreten niet worden gehoord. Zoekt het in uzelf en bij God. Werpt al uwe bekommernissen op Hem. Hij zal u steunen, want op Hem kunt ge bouwen tot in eeuwigheid.

Vertrouwt op de geestelijke machten, die ieders leven beheerschen. Stelt u open voor het reine licht uit hogere sferen; brengt onze boodschap aan de wereld, aan hen die zuchten onder het juk der stofelijke banden. Vertelt hen van de geestelijke sfeeren, waar zij ook eens kunnen komen, als zij de banden kunnen afschudden, die hunne ziel gevangen houden aan de stof. Brengt hen de boodschap dat er zooveel hier gereed staan om kanalen te gebruiken, die werkelijk alleen het hoogste willen doorlaten en zich geheel daarvoor willen geven. Wij willen u de rust en den zielevrede schenken als uwe ziel daar werkelijk naar smacht.

„Hebt elkander lief”, zei Jezus. Dat is het hoogste en eerste gebod in deze sferen. Wilt gij u met het hogere vereenigen, beseft dan dat ge Jezus' woorden moet gedenken in uwen omgang met uwe medeschepselen. Betracht de eerste beginselen van het gebod, namelijk: probeert in een ander dat te ontdekken, wat ge gaarne wilt dat een ander in u ziet. Dan is de weg gebaad tot meer, en ge zult u één voelen met hen, die uw pad kruisen en uw hulp behoeven. Gij zult dan ook leeren de treurende te troosten en met de gelukkigen u te verblijden.

Ontvangt onze boodschap, gij allen, en weest verzekerd van onze liefde die wij u trachten te geven; dan zult gij voelen dat Jezus niet voor niet

is gekruisigd en opgestaan. Hij is nog steeds met u, en woont in elk hart dat zich voor hem opent. Laat de Christusgeest ook in uw hart opstaan, en laat zijn licht uit u stralen, zoodat het uw pad en dat van anderen verlicht. Dan zal de weg gekend worden, die men gaan moet om te komen tot erkenning der hoogere dingen. Bidt en weest waakzaam.

*

Neem het kruis op en volg mij.

Christus zeide: „Neem het kruis op en volg mij.”

Wat ligt daarin opgesloten? Dat men om iets te bereiken, eerst lijden moet. Het kruis opnemen, beteekent in geestelijken zin: de smart te moeten leeren kennen. Zij, die weigeren het kruis op te nemen, weten niet dat zij nooit het licht, dat het eenig ware is, kunnen verdragen. Het leed en alle moeilijkheden die de menschheid ondervindt, behooren tot het kruis. Het *moet* opgenomen worden, al drukt het op uwe schouders als een haast niet te torsen last. Eenmaal zal het kruis *U* dragen en ge zult met berusting stamelen: „het is volbracht.” Uw lijden zal *U* dan niet meer deren, want gij hebt iets anders verworven, dat uw juk zacht maakt en uw last licht. Daarom zeide de Christus: „Neem uw kruis op en volg mij.”

Vele menschen willen zoo graag het doel, dat is het geestelijk licht, aanschouwen, maar zij willen niet bij het begin beginnen. Zij denken dat het doel ook bereikt kan worden door den weg over te vliegen om zoodoende de steenen, die op den weg liggen,

te vermijden, maar zij vergeten, dat, als zij aan het doel gekomen zijn, het licht voor hunne oogen te verblindend is, daar de tranen, die hunne oogen ziende gemaakt moesten hebben, niet hebben gevloeid. Dus zult ge zeggen, „het lijden is noodzakelijk voor iedere ziel?” Ja, op uwe aarde kan niet anders dan uit lijden een geestelijke groei voortkomen, daar dan alleen een omhulsel verdwijnt, waarin de ziel zich heeft gevangen. De Christus heeft dat op uwe aarde gedemonstreerd. *Hij kon* het lijden ontwijken, maar offerde zich op voor het idée. Hij wilde de menschheid toonen, dat het lijden *moet* doorworsteld worden, want Hij *zocht* het kruis om aan te toonen hoe het gedragen moet worden . . . . . Eerst het kruis, dan de overwinning. Dat is de weg des menschen. De weg is zwaar. De Christus toonde het aan. De kruisweg was voor Hem ook steeds een neerzigen onder een last en een telkens weder opstaan. Zoo is het ook met den mensch. Steeds denkt hij: ik draag de last niet meer, maar toch neemt hij zijn kruis weer op, en schrijdt verder naar het doel, totdat eindelijk na veel lijden hij kan zeggen: het is volbracht . . . .

Gij vrienden, die allen uw kruisweg hebt betreden, denkt bij uw neerzigen onder het zware juk, dat eens voor U de tijd komt dat uw juk U niet meer zal drukken en gij het doel nabij ziet. Het licht zal opflikkeren voor uw geest en alles wat U drukte, zal van U afvallen gelijk de ijskegels versmelten bij het heerlijke warme licht der zon.

Houdt goeden moed! De Christus is opgestaan uit de duisternis van het graf. Zoo zal ook uw ziel zich vrijmaken van de duisternis des lijdens en opstijgen in volle glorie naar het land van het

eeuwige licht, waar het leed niet is, maar waar de ziel zich verheugt te wandelen in en bij God.

*

Liefdedaden.

Beseft gij de beteekenis van het schenken van liefdedaden? Weet ge wat het is, die kracht te kunnen ontwikkelen, die u in staat stelt zoo *veel* te geven, dat ge anderen uwe liefde kunt laten gevoelen? Daarvoor is noodig alle neerdrukking uwer lagere eigenschappen en het naar boven laten komen van het mooiste wat uwe ziel herbergt. Iedere mooie opwelling die uwe ziel doorstroomt, moet ge trachten op anderen te laten inwerken; want dat komt uw eigen ziel ten goede. Wat ge geeft, ontvangt ge terug, dat is een vaste wet. Als een andere ziel niet open is voor datgene wat ge schenken wilt, trekt u niet terug maar verdubbelt uwe pogingen. Het resultaat *moet* komen, want het goede wat een mensch wil, zal toch eenmaal zegevieren, maar verzamelt uwe zielekrachten en gebruikt 'ze goed. De liefdedaden die gij bestemt voor hen, van wie *gij* denkt dat ze die niet verdienen, hebben juist de hoogste beteekenis voor uwe ziel, want het beduidt dat ge u al vrij hebt gemaakt van vele eigenschappen, die de groei uwer ziel belemmeren.

Hebt ge nooit het gevoel gehad van een innerlijken vrede, als ge uw lager zelf hebt overwonnen door het geven van liefde aan hen die u iets misdeden? Dat gevoel van innerlijke voldaanheid brengt u nader bij de Godsbron, al is het maar *ééne* schrede. Hoe meer zulke liefdedaden ge schenkt, des te

grooter zal het aantal schreden zijn, die ge maakt op het stijgende pad. Uw zielekrachten zullen u opvoeren tot hoogten, waar geen disharmonie u meer zal neerhalen, daar uwe ziel alleen open is voor datgene wat van boven in haar neerdaalt; wat lager ligt kan haar niet meer bereiken.

Als dat het streven was van iedere ziel, dan zouden er niet zooveel ongelukkige, zoekende stervelingen zijn die geen vrede kunnen vinden in zich zelve en steeds ontevreden zijn over anderen, zonder de schuld in eigen zelf te zoeken. Waar vrede heerscht, woont ook de liefde en omgekeerd, dat gaat altijd samen. Wekt dus liefde op en vrede zal u geworden, een vrede die uwe ziel zal leiden naar het lichtende land, waar alle openbaringen u er van zullen overtuigen, dat liefde het eenigste is dat waarde heeft voor uwe ziel, zoowel in het schenken als in het ontvangen.

De weg naar het goddelijke.

Indien gij de kracht hebt uw geheele ziel op te lossen in het geestelijke, dan zult ge bemerken dat uw geheele zijn op aarde een ander doel heeft dan de materialistische wereldbeschouwing doet gelooven

Iedere ziel, die verschijnt op uwe aarde, heeft de *hoogste* eigenschappen des geestes in zich, maar bij de meeste zielen komen die op aarde nooit tot ontwikkeling, daar de omstandigheden die aan de ziel voorbijgaan, daar *geen* invloed op kunnen uitoefenen. Het is de ziel zelve, die haar eigen lot bepaalt. Dat is de vrije wil.

Indien gij allen beseftet wat het zeggen wil „een

vrije wil" te bezitten ten goede of ten kwade, dan zouden allen meer hun best doen de vrije wil te ontwikkelen in de richting die wijst naar de Goddelijke Bron. Maar die weg is niet dadelijk te vinden. Sommige zielen dolen lang rond in het donkere woud van verdwazing en ontmoediging. Zij zoeken in een labyrint van slechte wegen, waarin zij verdwalen en die hun vaak leiden naar verkeerde begrippen omtrent dat wat bereikt moet worden. Weer anderen loopen met opgeheven hoofd voort in volle zekerheid, dat *hun* weg de goede is, maar op een zekeren tijd bemerken zij, dat ze niet verder kunnen en een muur hen in den weg staat, waar zij niet dóór of over kunnen komen. Zoo zijn er nog vele voorbeelden die er op wijzen, dat om de ware weg naar het goddelijke te zoeken, men bijna altijd verkeerd *begint*. Men gaat niet goed toegerust op reis en neemt te veel *ballast* mee die de ziel terneer buigt, zoodat ze niet goed kan zien om die ware weg te ontdekken.

Hoe moet men zich dan toerusten? Ik zeide u reeds, dat ge moet trachten uwe ziel één te maken met het geestelijke, dan kan ook het geestelijke u leiden en u op den weg brengen die goed is te gaan. Gij kunt u met het geestelijke vereenigen door nederig op te zien en in deemoed den weg te vragen die leidt naar het ware, het eeuwige, het schoone, het gelukkig makende. Dat is voldoende. Zijt gij eenmaal op den goeden weg, zorg hem te behouden, want zoo licht kan men weer afdwalen, daar het oog geboeid wordt door verlokkende tafereelen op zij van uwen weg. Blik dus steeds vooruit en laat uw oog rusten op gindschen horizon, die het licht verbergt dat eenmaal door U gezien zal worden. Weest

geduldig als de weg U lang lijkt en uw zieleoog vermoeid wordt van het staren naar het doel. Gij *zult* het licht eens zien, vertrouw daarop, want zonder vertrouwen zijt ge gelijk het riet door den wind geschommeld in alle richtingen. Wees sterk, *laat* U niet schommelen! Een ziel kan sterk zijn als ze haar licht niet verduisteren laat door de schaduwen des levens. Het is moeilijk als het lijden uw weg kruist, maar ach, laat toch uw lamp brandende en verzorg haar goed, want zonder innerlijk licht zijt gij gelijk een levenloos ding dat niets goddelijks uitstraalt, maar alleen bestaat.

Als allen die lijden, maar konden beseffen wat hunne gedachten, die alleen op dat lijden gericht zijn, een verwoesting aanbrengen in hunne eigen ziel! . . . Het licht brandt treurig, het heeft geen voedsel genoeg en kan zijn stralen niet ver genoeg uitzenden, zóó dat zij dringen in het hart uwer mede lijdenden. Gij staat dan gelijk met een schijndoode, niet levenloos dus, maar ook niet levensvol; en toch kan het leven voor diegenen ook nog zooveel beduiden, als het maar wil gezien worden, namelijk: hetgeen er nog is te zien van het schoone der aarde.

Sta op uit uw schijndood, treed uit de duisternis in het licht en ontsteek uw zielelicht opnieuw, dan zult ge voelen hoe een nieuwe stroom uit de Godsbron U doorgloeit, die U tot nieuw leven wekt en al uw lijden op een hooger plan brengt. Gij zult U dan kunnen oplossen in de geestelijke sfeer der dingen en dan ook pas kunnen leeren zien, wat of uw lijden beteekent, namelijk: dat het noodig is geweest voor uwe ziel die ondervindingen op te doen, die op uwen levensweg kwamen.

Houdt rustig uw ziel, want God is nabij.
Treedt uit de schaduw in 't licht aan Zijn zij,
Grijpt Zijne hand op des levens paân,
Dan zal uw vreugde immer bestaan.
Houdt brandende uw zielelicht
En voert het voor Gods aangezicht.
Hij ziet of 't helder schijnt of niet,
Ook of ge 't altijd zuiver liet.
Laat uwe ziel haar wegen gaan;
Daar wordt belooning naar gedaan.
Houdt dus uw lichten helder, rein,
Uw leven zal gezegend zijn.

*

Wat de ziel herbergt.

Gelijk de diamant verborgen ligt in het donkere omhulsel, zoo ligt het goddelijke, dat der ziel is, verborgen onder alles wat des menschen is.

Hoe komt het, dat de goddelijke vonk zóó ingewikkeld ligt in de stof, dat het licht niet naar buiten kan stralen? De diamant wordt te voorschijn gebracht door hen, die er de waarde van beseffen, maar niemand gevoelt de behoefte te delven naar den schat, die in de ziel verborgen ligt.

Dat komt, doordat de diamant de schat der wereld is, maar de schat der ziel geestelijk, dus onstoffelijk. De mensch is geneigd alles wat buiten zijn sfeer valt, te beschouwen als iets onreëls, dus niet als iets wat waard is opgenomen te worden in zijne gedachten.

Waarom schuwt de mensch het werk dat geen materieele belooning tot uitzicht heeft?

Waarom ziet hij er tegenop in zijne ziel naar de goddelijke schatten te zoeken, terwijl het zoeken naar stoffelijk gewin hem steeds zoo verlokkelijk voorkomt? Toch moet bedacht worden, dat alle schatten der aarde niet kunnen opwegen tegen de geestelijke, die in iedere ziel verborgen liggen.

Kunt gij zelf geen delver worden naar de diamanten die uwe ziel omsloten houdt?

Ja, gij kunt het, maar velen hebben niet de zedelijke kracht dat te volbrengen. Voor de aardsche schatten heeft de mensch alles veil, maar om voor de geestelijke moeite te doen valt zwaar, omdat het ligt buiten de dingen der stof. De mensch beseft niet ten volle, wat het is: „te delven in zijne ziel.” Hij weet niet, dat, als de schittering die daarin verborgen ligt, te voorschijn wordt gebracht, een geluk hem deelachtig wordt, dat niet te overtreffen is. Indien het heerlijk zielelicht voor uwe oogen opstraalt en gij de diamanten ziet, die de uwe zijn, dan zult ge geen aardsche kleinnoodiën meer begeeren. Bijna geen mensch *weet* wat zijn eigen ziel herbergt; men denkt het eerder van een ander te weten. Velen beschouwen hunne ziel als iets vaags, zooals ik reeds zeide, en dat is de oorzaak van hunne onverschilligheid. Toch gebeurt het wel dat enkelen, zich bewust zijn van iets, dat hun aandacht trekt en hen afleidt van de stoffelijke dingen. Ik zie dat heden hier heel duidelijk, dat is voor allen, die werken voor geestelijke dingen, een verblijdend teeken.

Kon ieder toch beseffen dat het goddelijke licht ook in hem aanwezig is en dat het werkelijk het ware geluk is, te zoeken naar wat uwe ziel inhoudt!

Er is in de ziel iets dat volmaakt is, dat is een deel van God, een deeltje dat U *een* maakt met de schep-

ping. Het is „de Bron des Levens”, die steeds weer de goddelijke vonk af laat vloeien en nooit verdroogt. Dat Goddelijke deel is, zooals ik zeide, volmaakt en houdt alles in, zooals de menschen konden zijn en eigenlijk ook *moesten* zijn. Maar zij hebben die vonk veilig opgesloten in de diepte hunner ziel, zoo dat die haast niet weer te vinden is. Waarom hebben de menschen dat gedaan? Omdat het laten zien van het mooie, dat in hen is, verplichtingen medebrengt, die verhinderen zich te veel te hechten aan de materie. Daar ligt nu juist de fout der menschheid. Zij heeft zich *te* veel gewikkeld in de stof, omdat die haar een schijngeluk toonde dat zeer verlokkelijk leek, maar haar drong in de begoocheling der materie. Dat is de eenige groote oorzaak van het wegzinken der menschheid.

Om weder omhoog te komen, is in de eerste plaats noodig te weten van het bestaan zijner ziel en het onderzoeken wat die ziel inhoudt. Daarvoor moet gij gaan delven. Maak U op om dat werk aan te vangen. In het begin zal het dikwijls met veel moeite gepaard gaan en zult ge vaak moedeloos worden, als de resultaten zich niet gauw voordoen. Maar zet uw arbeid door en weest sterk, want eensklaps zullen de schatten zich voor uw zoekend oog vertoonen en zult ge de zuivere diamanten, die uwe ziel inhoudt, omhoog brengen en beseffen, welke schatten ge bezat in U zelve. Dan zal een andere phase in uw bestaan aanbreeken en gij zult trachten de schatten dienstbaar te maken aan uwe medemenschen. Gij zult trachten hen wat te geven van datgene, wat in U is opgerezen uit de gevangenis der stof. Gij zult anderen kunnen helpen delven naar hunne eigen schatten, totdat zij zelf gevonden hebben en weer

op hunne beurt kunnen schenken aan anderen. Zoo wordt de keten gesmeed, die alle menschen zal verbinden in een sfeer van goddelijke vervulling. Streef naar dat doel en eenmaal zal de volheid des tijds komen en zal een nieuw ras de aarde bevolken, dat meer gelijkt op Gods Beeld.

*

Godsvrede.

Wat is Godsvrede? De menschheid die gebukt gaat onder vijandschap, tweedracht, afgunst, en zelfzucht weet en voelt in geen deele wat de vrede die ik hiermede aangeef, inhoudt. „Vrede in God” beteekent mede, vrede in en met alles.

Gij zult zeggen: hoe kan men in deze wereld in vrede met allen en alles zijn, daar steeds de eigenschappen hierboven genoemd, op onzen levensweg treden en ons noodzaken ons schrap te zetten om niet omver geloopt te worden. Dat is nu juist het punt waarop de strijd of kan ontbranden of kan veranderen in een liefdevol elkaar tegemoet treden, zoodat de vijand de vlucht neemt, daar in een sfeer van liefde de haat niet kan ademen. Indien de menschen *allen*, meer trachten elkaar te begrijpen, dan zou er al één ding niet meer bestaan, dat is: het misverstand. Daaruit komen vaak groote dingen voort die aanleiding geven tot verwijdering der harten, die anders warm voor elkaar moesten kloppen.

Wanneer de werkelijke vrede woning heeft in ieder menschenhart, dan kan ieder ook gemakkelijk daarvan aan anderen iets toonen. Want de Godsvrede is iets dat moet getoond worden, daar die werkelijk het geheele geluk des menschen uitmaakt.

Godsvrede beteekent, dat men niet alleen vrede in en met alles heeft, doch ook dat men *zijn God* gevonden heeft, al heeft het zoeken er naar zijn merkteekenen achtergelaten. Maar dat zijn eere-teekenen en hebben tenminste dit voordeel, dat ze *eerlijk* verdiend zijn. Gij moogt daarop trotsch zijn, want ze toonen aan, dat ge wat bereikt hebt, niet in de maatschappij, maar in Uw innerlijk bestaan.

Ziet naar hen die de vrede in God gevonden hebben. Hun rustige blik is voor U een weldaad, hun vriendelijk woord een verkwikking die Uwe lijdende, onrustige ziel een lafenis is. Zij zijn *zoo* weinig in aantal, dat zij opvallen onder het menschdom dat lijdt aan een chronische kwaal, dat is: geen geloof, tenminste geen waar geloof. Wie gelooft nu nog in Uwe wereld? Of men zoekt het *zoo* ver, dat men het is voorbij gegaan, of men zoekt het in het geheel niet, daar het iets kinderachtigs is er een geloof op na te houden, laat staan er moeite voor over te hebben. „Dat is uit den tijd” zegt het moderne menschdom. Maar wat is een mensch zonder geloof? Het is iemand zonder vrede, het is een Ahasverus die ronddoelt, steeds maar voortzoekende, hoewel onbewust, naar den vrede. En toch, de vrede ligt voor Uwe voeten, maar gij trapt er op, daar dikwijls het verkrijgen er van niet gemakkelijk is, want ge moet bukken om het op te rapen en *dat* willen de meesten niet. Zij denken dat het vernedert den rug te buigen en laten het liever anderen doen. Maar zij die de schat zien liggen, zich bukken en hun hand er naar uitstrekken, hebben iets verkregen dat een goddelijke waarde heeft, daar Hij het voor hunne voeten heeft gestrooid, en niets meer noodig is dan den rug te buigen voor Zijne gaven.

Godsvrede! Hij die *dien* schat in zijn hart kan bergen, is en moet gelukkig zijn. Want wij zijn een deel van Hem en hebben daardoor ook alles wat in Hem is, noodig. Verwerpt niet wat U geschonken wordt; kijkt er naar uit, zoodat gij niet voorbijloopt wat Uw en aller geluk is, daar meestal Uw kans om te vinden en op te kunnen rapen, maar *eens* gegeven wordt. Als gij het bezit, koestert het aan Uw hart en toont het aan hen die het nog niet bezitten, zoodat bij hen het verlangen ontwaakt ook te zoeken en zich te verkwikken met hart en ziel aan DEN VREDE GODS.

*

Hoe vind ik mijn ware zelf?

Hoe vind ik mijn ware zelf? Hoe leer ik kennen „de wil van onzen Vader in de hemelen?”

Hetgeen ons schijnt Zijn wil te zijn, is meestal voor ons aardsch bestaan aanlokkelijk; maar dat, wat werkelijk Zijn wil *is*, brengt groote moeilijkheden en veel lijden mede.

Waarom kruist het lijden bijna altijd het pad van hen, die zoeken naar geestelijk licht? Waarom komt voor dezulken steeds de schaduwen des levens het licht verduisteren?

Het is de groote levenstoetsing die ons wordt opgelegd in ons aardsch bestaan, om te onderzoeken, of wij het waard zijn het geestelijk licht in ons te ontvangen.

Waarom, vraagt ge, moet men lijden vóór het hogere in ons kan vloeien?

Omdat juist alleen strijd uwe ziel op een hooger

plan kan brengen. Men moet los worden van de stoffelijke zinnen, want men kan nooit God zien, als men zijn geest omhuld houdt door dingen der wereld. Wij allen hebben God in ons, maar kunnen Hem nooit leeren kennen, indien wij onszelf niet kennen. Want wij zijn allen in Hem en van Hem en moeten dus eerst Hem kennen om ook onszelf te kunnen begrijpen. Het pad dat daarheen het snelste leidt, is de lijdensweg in de stof. Zij, die het lijden ontvangen en geen bitterheid in hun ziel toelaten, zij hebben het pad betreden dat leidt naar het hoogere geestelijk inzicht in de dingen van God.

Gij, die het lijden, het zielelijden hebt leeren kennen, voelt gij niet, dat na volbrachten strijd uw geest meer open is geworden voor geestelijke waarheid? Dat is God in u, Die uwe wonden wil heelen door u te leiden daarheen, waar uwe ziel thuis hoort en waar altijd de balsem te vinden is voor uw gewond hart. Gij allen leeft met uw lichaam in de zienlijke wereld, maar uw geest hoort daar niet. Zij, die niet weten, dat hun geest niet op aarde hoort en dus hun geest niet daar weten te brengen, waar de onzienlijke wereld is, zij zullen hier steeds een vreemdeling blijven, en als hun uiterlijke zinnen niet meer kunnen reageeren, zullen ze vertoeven in de duisternis, daar ze niet hebben *leeren* zien met het oog des geestes. Om zich zelve te leeren kennen, moet men dus in de eerste plaats zijn geest trachten vrij te maken van alle belemmeringen die iemand tegenhouden in zijn stijging.

Het leed doet veel beletselen vallen, indien de smart u ten minste niet regeert, maar gij haar in de oogen durft te zien, zonder dat uw oog wordt vertroebeld. Dan zult ge ervaren dat pas nu uw

leven van beteekenis is geworden, daar ge uzelf hebt leeren kennen; ge zijt gewogen en niet te licht bevonden en nu open geworden om Gods licht te ontvangen. Gij zult u één gaan voelen met een wereld, die niet van deze aarde is, en daardoor zal een blijmoedigheid u doorstromen; dat is door het weten van eigen geestelijke krachten en het u één voelen met het goddelijke.

*

Geestelijk geluk.

Waar huist het geluk? Ik bedoel het geluk dat leidt naar de ware vrede des gemoeds. Gij meent dat het geluk bestaat in datgene wat de wereld U bieden kan, maar gij vergeet dat al het geluk dat de wereld geeft, niets te maken heeft met het geluk des geestes. Zij, die veel van het stoffelijke geluk genieten, kunnen niet begrijpen, dat *dat* geluk vergankelijk is, daar het op zand is gebouwd en daardoor bij den minsten storm omver geworpen wordt. Het stoffelijk geluk is bedriegelijk, het is schijn; want het is niet het ware, maar een onduidelijk spiegelbeeld van de hoogere vreugden. Omdat gij op uwe aarde leeft, kunt gij niet geheel zonder dat spiegelbeeld, daar uw geest nog te veel verbonden moet zijn met de stof, maar gij moet toch bij al het aardsch geluk steeds denken aan dat, wat tijdelijk is en uwe gedachten reeds instellen op het onvergankelijke.

Juist de groote fout ligt daarin, dat aan het vergankelijke, dus aan den schijn te veel waarde wordt gehecht; daarom zijn zoovelen door teleur-

stellingen geknakt en bitter geworden. Ze hebben den grond, waar zij hun geluk op dachten te vestigen niet goed onderzocht en de fundamenten niet solide genoeg gemaakt. Daar moet het eerst op gelet worden, want wat geeft al het geluk, indien het niet op vaste grondslagen is gebouwd? Als het geluk in puin valt, schrikt men op en komt in heftig verzet tegen het aangedane onrecht. Men bedenkt niet dat de schuld van het ineen vallen der hoogste verwachtingen meestal eigen schuld is. Hoe moeten de grondslagen van het ware geluk zijn? In de eerste plaats moet geluk ook geestelijk gevoeld worden; men moet geluk niet alleen beschouwen als iets waar men recht op heeft en waar men geen moeite voor behoeft te doen om het te verkrijgen. Indien het U niet gelukt het geluk te dwingen U te schenken dat, wat *gij* het liefste hebt, bedenk dan dat geluk zich nooit laat leiden, maar dat het geluk *U* leidt. Als uw leven U niet gebracht heeft wat gij zoo gaarne gewenscht had, mor niet, maar wacht uw tijd, want in ieders leven komt een periode dat het ware geluk hem voor de voeten wordt geworpen; ik bedoel dat gij het kunt oprapen als ge wilt, maar ge kunt het ook laten liggen. Velen zijn mismoedig geworden als het geluk dat *zij* dachten dat het ware was, hun is voorbij gegaan. Neen, dat is een zwakheid en toont aan dat men niet begrijpt wat het hoogere geluk kan schenken. Als men zoover is dat men tot de overtuiging is gekomen dat er nog een ander geluk bestaat dan dat, wat gij denkt dat U toekomt, dan zult gij ondervinden dat het geluk, waar ge al uwe gevoelens op hebt saamgetrokken, niet het eerste of eenigste kan zijn, waarmede gij staat of valt. Geluk is er altijd te

vinden voor iederen sterveling. De schatten uit hoogere bronnen worden steeds kwistig uitgedeeld, maar veel bereikt niet hen, voor wie het bestemd was. Toch gaat er niets verloren, want alles wat niet opgevangen wordt, keert terug naar de Bron des Levens.

Vangt gij allen de schatten op, die U worden geschonken vrienden? Beseft gij wel de waarde van het geluk dat U gegeven wordt? Bouwt gij uw geluk ook op hechte, betrouwbare fundamenten? Hecht gij niet te groote waarde aan een schijngeluk, een spiegelbeeld? Het is moeilijk het ware van het onware te onderscheiden. De schijn komt vaak op gouden schoenen, terwijl het ware komt aansluipen zonder schittering, blootsvoets en gewond door de steenen des lijdens. Men weet niet dat *dat* het ware geluk brengt, want het oog en de zinnen worden niet gestreeld, de ijdelheid niet opgewekt, kortom alles wat het aardsche bestaan kan maken tot een paradijs, ontbreekt. De schijn van het stoffelijk geluk wordt niet gauw gezien, daar dat geluk zich meer aanpast aan de wereld dan het geestelijk geluk. Toch als men zich het ware geluk heeft verworven — na veel strijd en onderdrukking zijner stoffelijke gevoelens — dan zal men tot de erkenning komen dat *daar* de vrede in ligt, namelijk in het zoeken van het heerlijkste dat God voor ons heeft weggelegd dat is: ZIELEGELUK EN VREDE DES GEMOEDS.

Als men dat gevonden heeft en men tot geheele berusting in den levensgang is gekomen, dan zal men het stoffelijk geluk, als het nog eens mag komen, anders leeren beschouwen, en wordt het veredeld door uw innerlijk leven, doordat gij het gaat beschouwen als een toegift, maar niet als een recht.

Als gij uw aardsch bestaan van dat standpunt leert
bezien, dan zal uw leven een andere richting nemen,
naar boven! Denkt aan het gedicht:

Omhoog de ziel! Geen rouw in 't hart;
En richt den blik naar boven!
Al breekt door smart het bevend hart,
Wil *toch* den Schepper loven
Als smart en vreugde samengaan!
Wat Hij doet is steeds welgedaan.

*

Waardeert het geluk.

Hoe komt het, dat dan slechts beseft wordt wat men bezeten heeft, als men het verloren heeft? Hoe dikwijls hoort men de klacht: O, kon ik toch alles nog maar eens overdoen in mijn leven! Zij, die dat zeggen, weten toch dat niets in het aardsch bestaan zich herhalen kan; alles gaat door en laat het voorbijgegene achter. Alles heeft zijn tijd, zoowel de vreugde als de smart. Niets keert weder in dezelfde gedaante. Gelijk de bloesem zich geleidelijk ontwikkelt tot een vrucht, zoo ontwikkelen ook de levenstoestanden zich voor ieder mensch, en nimmer komt het zelfde probleem weer ter oplossing. Dat is in de Godsbeschikking zoo bepaald en niets kan die wet veranderen. Het ligt in de menschelijke natuur om, als iets hem geschonken wordt, nooit het bezit te waardeeren. Als het hem afgenomen wordt, smeekt hij om teruggave en ziet dan pas het verlorene in al

zijn schoonheid, maar het komt niet terug en de armen worden vergeefs uitgestrekt naar het verloren geluk.

Hoevele uren zijn er in uw leven voorbijgegaan, die gij in letterlijken zin verloren hebt laten gaan, en nu met weemoed herdenkt? Hoevele dierbaren hebben u verlaten, die ge toen pas op hun werkelijke waarde leerdet schatten? En toch zult ge nooit weer op aarde het leven met hen kunnen overdoen. De mensch weet dat en wordt toch nooit wijzer. Als de dood nog geen intrede in hun woning heeft gedaan, denken zij dat het aardsch bestaan bijna geen einde neemt en leven onbezorgd van den een op den anderen dag. Zij beschouwen hun geluk als iets vanzelfsprekends en waardeeren niet het geluk van iederen dag. Dat moest veranderen, dan zou veel zelfverwijt vermeden kunnen worden. Beseft, dat het leven onverbiddelijk voortgaat; geen stilstand zoomin in geluk als in verdriet. De weg gaat steeds naar boven, al blijft de mensch staan en kijkt achter zich naar wat hij met niets ziende oogen is voorbij gegaan. Leeft uw leven zoo, dat ge niet met weemoed behoeft achterwaarts te blikken, maar dat ge steeds hoopvol uw blik kunt richten naar hetgeen voor u ligt, dan zult ge beseffen dat ieder uur, door u op de werkelijke waarde geschat, u het geluk zal schenken van een toekomst, zonder gekweld te worden door berouw over verloren geluk.

Staart niet naar wat het graf u liet,
Maar blikk daarheen, waar in 't verschiet
Zij die ontglipt zijn uit uw armen
Zich koestren in Gods teer erbarmen.

Geen tranen meer, geen wanhoopstonen,
Want eenmaal zult ge bij hen wonen
In 't land, waar alle zorg en pijn
Als nevelen vervlogen zijn.

Richt uwe ziel naar 't geestlijk leven,
Totdat de schijn is uitgedreven
En slechts nog blijft de werkelijkheid,
Al kost het u ook moeite en strijd.

Nu heeft de dood geen prikkel meer;
Geen bitterheid trekt u terneer,
Alleen de weemoed blijft in 't hart
Gelouterd door een heilge smart.

Thans spreekt het graf een ijdel woord,
Want hoopvol vlecht uw liefd' een koord,
Dat reikt tot hen, wier teedre hand
Het weeft tot een steeds hechtren band.

*

De hoop.

Hoe moet de groote worsteling worden beschouwd,
de worsteling namelijk om de golven der levenszee
niet over uw hoofd te laten gaan, maar boven te
blijven en uw uitzicht te behouden?

Het leven is een aaneenschakeling van stormen
met korte tusschenpoozen van kalmte en soms ook
geheele windstilte. Wat beteekenen de stormen in
's menschen leven? Hij, die door stormen zijn weg
moet gaan, ondervindt wel dat het leven moeilijk
te doorworstelen is, maar moet toch overtuigd wor-

den dat het leven waard is geleefd te worden. Waar storm is komt strijd en worden er krachten daardoor opgewekt, die nuttig zullen blijken om te worden gebruikt. Uw geheele geest moet in werking treden om niet ten onder te gaan en te beletten dat de golven over U heen slaan. Zoodra uw weerstand verslapt, is de strijd snel gedaan en zinkt ge in de diepte der vertwijfeling. Geeft daarom nimmer den strijd op en worstelt voort, want eenmaal gaat de storm liggen en komt er verademing voor uw geteisterden geest. Maar begeert geen windstilte, een stilte waarbij uw levensscheepje zachtkens voortwiegelt maar niet vooruitkomt. Neen, een flinke bries mag er zijn; dat houdt U frisch en voorkomt dat ge zelfgenoegzaam indut en geen oog hebt voor datgene wat U omringt. Wakker blijven, steeds op uwe hoede, nooit vergeten dat het kan gebeuren dat ge eensklaps uwe armen uit moet slaan om niet ten onder te gaan. Want de storm kan ineens opsteken en uw scheepje doen omslaan en wee als ge dan niet bereid zijt om te toonen dat ge uw leven kunt redden.

Ieder mensch die het leven doorworstelt met al zijn groote moeilijkheden, weet ook dat aan dat alles een einde komt. Dat geeft hem ook de kracht de worsteling door te zetten. Het lieflijkste wat God de menschen in den geest heeft gelegd, is *de hoop*. Zonder dat was menig mensch verloren gegaan onder den druk der wanhoop. De hoop is een groote troosteres. Ze druppelt balsem in het gewonde hart en maakt dat de geest zich weer opricht uit zijn gebogen houding. Daarom kan een mensch bijna nooit door 's levens stormen geheel ter neer worden geworpen, want het licht der hope schijnt steeds,

al wordt het somtijds verduisterd door de nevelen der smart. De hoop straalt haar levenwekkende kracht in U en doet in U oprijzen een gevoel van zelfbehoud dat U sterk maakt alles te trotseeren en met moed verder te gaan. Want verder *moet* men. Men kan niet stil blijven staan en staren op de overblijfselen die de storm U liet. Voort, voort. Het leven heeft zijn plichten die wachten op vervulling; plichten die niet *kunnen* verzaakt worden, of ge zoudt een groote schuld op U laden. Een mensch die geen plichten kent, is gelijk een tuin waar bloemen bloeien zonder geur, die wel schoon zijn te aanschouwen, maar die toch het heerlijkste missen.

Als de menschen maar konden beseffen dat men niet op aarde het leven moet doormaken voor zijn genoegen, maar dat die leertijd U gegeven wordt voor uwe evolutie. Een leertijd kan niet gemakkelijk zijn, want velen hebben veel studie noodig om te bereiken wat noodig is voor hogere ontwikkeling. De een leert zijn lessen snel, de ander moet het levensboek met moeite doorworstelen. Zij komen er ook, maar hun pad gaat niet langs gladde banen en zij stooten dikwijls hun voeten aan de steenen die hun voortgang belemmeren. Maar altijd is het de hoop die het pad verlicht en uw geest de kracht geeft door te zetten.

*

De kracht van de gedachte.

Indien gij uwe woning vult met het geluid van liefde, vrede en rust, dan zult ge de taak die op u is gelegd, vervullen zooals God het bedoelt. Indien uwe gedachten zich daarop concentreeren, namelijk alleen op hetgeen de rust en den vrede kan bevorderen, dan zal de sfeer in uwe omgeving *zoo* worden, dat gij de resultaten, ook bij hen die tegenwerken, zult bespeuren.

Gedachtekracht is iets abstracts, voor u ten minste, maar als gij kondet weten hoe de realiteit van ieders gedachten te bemerken is op het zieleleven van uwe naasten, dan zoudt ge *zeer* voorzichtig worden met het uitzenden uwer gedachtetrillingen. Uwe gedachten kunnen zijn als een zoete vreugde voor hen die ze opvangen, maar zij kunnen ook zijn als een snijdend zwaard, dat de ziel van hen die er mede in aanraking komen, ten doode toe verwondt. Wee hem, die daarvan de oorzaak is, want zielewonden genezen moeilijk en de pijn schrijnt nog lang.

Hoe komt het, dat de meeste stervelingen niet beseffen willen, dat het wonden der ziel veel erger is dan het wonden van een lichaam? Het laatste wordt gestraft, maar van het eerste bemerkt niemand iets en de tranen die de ziel stort, zijn veel bitterder dan die door stoffelijk lijden veroorzaakt worden.

Begint daarom uwe gedachten onder contrôle te houden en denkt alleen aan datgene wat goede gedachten kan opwekken in uws naasten ziel, want het goede vindt ook steeds dezelfde weerklank in de ziel uws broeders, even als uwe slechte trillingen dezelfde weerklank zoeken.

Ik weet wel dat het voor hen die moeten leven

en werken in het gedruisch der wereld met al zijn haat, afgunst en liefdeloosheid heel moeilijk is steeds goede gedachten te blijven uitzenden; er hoort geestkracht toe, die u allen vaak in den steek laat; maar toch moet ge trachten die te bewaren. Sluit uwe ziel voor de trillingen, die daarin niet het mooie opwekken; gij kunt dat wel door steeds een wachter te plaatsen voor de zielepoort. Die wachter heet intuïtie. Gij moet u zóó instellen, dat ge *voelt* wanneer een minderwaardige gedachte de poort wil binnendringen. Uwe intuïtie waarschuwt dan uw hooger zelf en gij kunt den toegang weigeren. Als gij in uwe omgeving de zegenende invloed bemerkt van uwe trillingen, dan zult gij ook voelen hoe gemakkelijker het wordt vol te houden, want het begin is moeilijk, daar de muur die een anders ziel omsluit, moet worden neergeworpen. Maar als dat is gebeurd en uwe goede gedachten hebben overwonnen, dan is de weg gebaand voor meer en kunt ge voorzichtig tasten naar dat wat ge tot leven moet opwekken.

De bloemen die, beroerd door de eerste stralen der zon, hunne kelken openen, nemen ook met graagte op wat hun geschonken wordt, omdat zij voelen dat wat zij ontvangen mogen, een zegen voor hun is. Zoo opent ook de ziel zich voor de stralen der liefdegedachten, ook omdat zij voelt, dat die haar ten zegen kunnen worden.

Volhardt in het geven van het goede en gij zult luisteren naar den weerklank die U tegenklinkt uit de ziel uws naasten.

*

Levenshouding.

Welke moeiten en lasten ontmoet gij op uwe levenspaden, en hoe moet uwe houding daar tegenover zijn?

Een mensch is geneigd zijne houding te richten naar de omstandigheden die zich aan hem voordoen, vooral als die omstandigheden niet aangenaam zijn. Dat is verkeerd, want als men geen vaste houding weet aan te nemen in het leven, dan is men gelijk een stuurloos schip op de onstuimige zee. Om immer zichzelf gelijk te blijven en zijn zielekrachten op peil te houden, daartoe behoort groote zedelijke kracht.

Waaruit put men die? Hoe bereikt men het punt waar *dat* te vinden is, wat men noodig heeft om niet ten onder te gaan in de levenszee? Eén ding wil ik u wel zeggen: begin er nooit naar te zoeken met bitterheid in uwe ziel, dan zult ge nooit dát vinden wat het ware is; want bitterheid verduistert het pad en doet u dus struikelen. Gij moet blijmoedig aanvaarden wat op uwen weg komt, zoodat ge leert beseffen dat ge niet alleen zijt, maar steeds de hulp *kunt* krijgen die ge noodig hebt om uwe levenshouding te bepalen en hoog te houden.

Waarom laten bijna alle stervelingen zich zoo terneer slaan bij hunne verdrietelijkheden en moeiten? Dat komt, doordat zij, alleen staren op het heden, maar niet verder kijken. Vraagt ge u wel eens af of het ook goed en nuttig is wat ge moet doormaken? Neen, dat doet ge niet. Gij zegt meestal alleen maar: „dat begrijp ik nu niet, waarom ik dat nu ondervinden moet, . . . ik meende het toch zoo goed!” Ja vrienden, dat is het wat altijd gezegd wordt en waaruit blijkt, dat niet begrepen wordt dat er

nog wel eens een andere kant van de zaak mag gezien worden. Die kant kan natuurlijk niet altijd prettig zijn te aanschouwen, maar neem het op u en kijk met een helderen blik en onbevooroordeelden geest, want als ge dat niet doet, zult ge nooit tot het *ware* inzicht der dingen komen. Laat uwe houding niet zóó zijn, dat gij steeds verandert door vreugde of smart, maar laat ze steeds zoo zijn dat gij u daar boven verheven voelt. Ik meen niet dat gij gevoelloos moet worden, neen, dat zeker niet. Maar ge moet trachten uwe levenshouding gelijk te doen blijven, onder welke smartelijke gevoelens uwe ziel ook gebukt gaat.

„Uzelven gelijk blijven,” dat is het wachtwoord dat de deur opent naar een hooger geestelijk plan. „Uzelven gelijk blijven!” weet en voelt ge de betekenis er van, om onder alle omstandigheden uwe evenwichtigheid te bewaren? Het is niet gemakkelijk voor hen die nog in de stof leven. Juist doordat hun geest niet vrij is en zij — om zoo te zeggen — in een gevangenis zitten, kunnen zij niet het ware beseffen, en zoeken het dikwijls waar het niet is. Maar toch kunt ge u bevrijden en uw geest laten gaan *daar* waar het evenwicht te vinden is.

De Christus zeide: Zoekt en gij zult vinden. Klopt en u wordt opengedaan. Maar hoe kloppen de meeste zielen? Een kort, ongeduldig klopje . . . en als ze niet dadelijk worden opengedaan, keeren ze de deur den rug toe en mopperen over de nalatigheid aan den anderen kant. Neen, ge moet vriendelijk, nederig, aanhoudend, dringend, met een zachtgestemde ziel kloppen, dan zal u ook worden opengedaan en ge zult uw blik mogen slaan op de heerlijkheden die daar verborgen zijn. Dan zult ge uw

geduld loven en niets kan u dan meer verontrusten, want ge weet dat ge gevonden hebt datgene wat het hoogste geluk uitmaakt, namelijk: Vrede des harten.

*

Dankbaarheid.

„Dankbaarheid”, kent gij dat woord? Is het voor U een klank, of is het een woord dat in U leeft en niet vervaagt als de nevel op het morgenveld? Wat is dankbaarheid? Het is een eigenschap des harten, het is iets heel subtiels, iets dat niet met ruwe handen mag en kan aangeraakt worden, anders valt het uiteen en verandert van gedaante.

Dankbaarheid wordt niet gevonden in de harten der hoogmoedigen en zelfgenoegzamen. Voor hen is dankbaarheid een last die zoo snel mogelijk moet worden afgeworpen, want zij voelen niet dat dankbaar *mogen* zijn, hen iets geeft dat de ziel doet stijgen naar oorden van geluk. „Waarvoor kan men dankbaar zijn,” vraagt hij, die de bitterheid in zich heeft laten doordringen. Allereerst kunt ge er dankbaar voor zijn dat ge *leeft*. „Neen,” zegt de bittere, „ik vervloek mijn bestaan!” Hij, die dat zegt, begrijpt niet dat het leven hem geschonken is door EEN, die alle schepselen omvangt met Zijne liefdevolle armen en hen alleen het goede wil geven.

Een menschenleven kan zoo rijk zijn, als het naar Gods bedoeling wordt geleefd, al komt ook de smart haar plaats innemen in dat leven.

Maar als men dat leven goed begrijpt, zal men tot de ontdekking komen van wat eerst een gesloten

boek was, namelijk: dat wat op de creditzijde van het boek te lezen was, nog zoo veel reden gaf tot dankbaarheid voor het leven dat God ons schonk.

Dan is er de dankbaarheid tusschen menschen onderling. Door liefdedaden en gedachten aan uw broeder gewijd, zal er in hem iets open gaan, dat een stroom uitlaat die blijdschap brengt in de harten van beiden, zoowel van den schenker als van hem die ontvangt. Er blijft iets bestaan dat, als het niet door tactloosheid wordt verstoord, een innige band kan blijken te worden tusschen twee zielen. Het is zoo jammer, dat er op uwe aarde bijna nooit een zuivere dankbaarheid kan bestaan. Steeds wordt zij vertroebeld door gevoelens, die er niet bij behoorden te zijn, maar die door het lagere in den mensch worden opgewekt. Bij den ontvanger wekt het wrevel op dankbaar te *moeten* zijn voor het ontvangene. Het idee dat dankbaarheid van hem verwacht wordt, wekt juist bij hem een gevoel op van tegenzin ja soms zelfs van haat, hoewel dat dikwijls verborgen blijft in de diepste schuilhoeken der ziel, maar daarom toch even reëel is. Daarom is de kunst — of liever het talent, iemand iets te schenken, iets wat niet ieders deel is. Men moet iemand iets kunnen geven, materieel of geestelijk, met het gevoel dat de ander U een groot genoegen doet het te willen aanvaarden. Men moet niet geven tot eigen bevrediging, maar in de eerste plaats niet aan zich zelf denken, of aan den dank die men oogst. Zoodra de ontvanger voelt, dat het gebodene hem met volle liefde wordt geschonken, dan zal het gevoel van dank dat ontkiemt in zijn hart, zuiver zijn en zal er geen plaats zijn voor wrevelige gedachten. Dan is het gevoel van dankbaarheid iets moois geworden,

iets dat een draad spint tusschen twee harten, een draad die zóó sterk kan worden, dat ze leidt tot een onverbreekbare vriendschap. Dat is de dankbaarheid, zooals ze moet en kan zijn.

Daar is ook nog de schijndankbaarheid; een dankbaarheid die *alleen* getoond wordt om nog meer te kunnen ontvangen. Het eigenbelang noopt dezulken hun ware gevoelens te verbergen onder een schijn. Diep in het hart zijn gevoelens opgewekt van haat tegen den schenker, omdat men genoodzaakt wordt, zich anders te toonen dan men is. Men gunt het den schenker niet, dat hij in staat is iets te schenken; men wil het wel graag ontvangen, maar niet erkennen dat men iemand iets te *danken* heeft. Inplaats van dankbaarheid, openen dezulken de deur die de haat binnen laat. Daarin ligt nu juist het gevaar. Wat mooi kan zijn, wordt leelijk gemaakt, alleen omdat de ontvanger ook tegelijkertijd schenker wil zijn. Hij wil het zoete gevoel dat dankbaarheid opwekt niet erkennen, want hij denkt dat daardoor iets van zijn superioriteit wordt ingeboet. Die gedachte behoort aan kleine zielen; zij toont aan dat dezulken niet begrijpen dat wat werkelijke liefde en eenvoud gegeven wordt, ook met liefde en eenvoud aanvaard kan worden, en dat het gevoel van dankbaarheid, dat zich van de ziel meester maakt, een heilig gevoel kon zijn dat geen plaats kan inruimen aan gekwetste ijdelheid. Indien de menschen dat maar inzagen, dan zouden vele harten die nu vreemd tegenover elkaar staan, zich tot elkaar neigen.

Dus gij allen, die schenkt en ontvangt, leert beide dingen goed te doen, want eenmaal zal de schenker ontvanger kunnen worden en omgekeerd. Als gij

het talent van schenken goed verstaat, zult ge ook, als de tijd komt, goed kunnen ontvangen zonder de lagere gevoelens hierboven beschreven in uw hart plaats in te ruimen. Toont uw ware dankbaarheid niet in schittering van woorden, maar door terug-schenken van het beste wat in U leeft, dat is UWE LIEFDE.

*

Harmonie.

Wat is harmonie? Gij hoort het woord, maar beseft niet de ware beteekenis er van. Harmonie is het samengaan van twee klanken tot één; en daardoor ontstaat een geluid, dat het oor streelt. Dat is van de stoffelijke zijde gezien. Er is ook een harmonie die niet gehoord maar *gevoeld* wordt. Dat is de zieleharmonie. Twee zielen, die samengaan in eene harmonische samensmelting en zodoende zich uiten aan en met elkaar in een heerlijk accoord.

Op uwe aarde komt het zelden voor, dat twee zielen zich zoo gelijk gestemd voelen, dat zij zich kunnen vereenigen in ééne harmonie die hen doet stijgen naar die sferen van licht, vreugde en zaligheid, die op aarde niet te vinden zijn. In het grofstoflijke bestaan is het eene onmogelijkheid voor de fijnbesnaarde ziel haar makker te vinden, daar juist die fijne zielen zich angstvallig in hun schuilhoek verbergen, maar toch gebeurt het nog wel eens dat zij zich aan elkaar kenbaar maken. Soms ontglipt een toon de ziel en zoekt haar maat. Ze zwerft soms lang zonder den weerklank te vinden, die haar vragen beantwoordt. Eindelijk wordt haar zoeken beloond

en ontmoet ze de ziel, die weerklank geeft op den toon. Nu is het doel bereikt, en gaan ze samen hun weg, die leidt van de aarde af naar hoogere sfeer, waar een heerlijk accoord de zielen doet samengaan.

Vergelijk 's menschen ziel met een viool. Als de snaren uwer ziel niet harmonisch gestemd zijn, dan kan het geluid, dat zij voortbrengt nooit spreken tot de ziel van een ander. De kunstenaars beschouwen hun instrument als hun ziel. Ze koesteren het en behoeden het tegen verwaarloozing; anders kan 't hen niet dienen tot vertolking van hunne hoogere aandoeningen. Behoedt gij ook uwe ziel, en laten hare snaren in onderlinge harmonie zijn; dan kan zij ook zich uiten en hare aandoeningen vertolken zoodat ze zich één gaat voelen met hen, die hetzelfde voelen als zij. Laat daarom nooit een disharmonie in uwe ziel toe, ook al probeeren anderen uwe ziel daarmee te vullen. Gij kunt hen den toegang weigeren, want zij hebben het recht niet binnen te treden. Dan zoudt gij niet meer in staat zijn tot zuiver kanaal te dienen voor wat van hooger sfeer door haar kan stroomen. Beseft wat het is, in contact te staan met een hoogere wereld. Velen beseffen de waarde daarvan niet. De kanalen die dienen om die verbinding te bewerkstelligen, moeten zoo harmonisch mogelijk zijn, en ook gehouden worden. Denk aan de viool. Vergelijk ze daarmee. Een viool kan geen zuivere melodie voortbrengen als er ruw mee wordt omgegaan. Zoo kan ook geen kanaal zuivere tonen doorlaten als de snaren der ziel onstemd zijn, of als er barsten in zijn door ruwe inwerking van buiten af. Harmonie moet in alles zijn, anders kan niets volmaakts of wat dat nabijkomt, tot stand komen. Harmonie moet niet een

woord zijn, maar moet werkelijkheid worden in aller ziel. Dan zullen de tonen, die uit de zielen der stervelingen stroomen, zich samenvoegen tot een eeuwig en machtig accoord, dat opstijgt naar de Godssfeer, en in ons het eeuwig verlangen doet ontwaken naar Hem, die voor ons de zuivere Harmonie vertegenwoordigt, waarvan wij moeten trachten iets in onze ziel te laten neerdalen.

*

Opbouwen en afbreken.

Wat is opbouw? Ik bedoel in den zin als tegenstelling van afbreken. Iets opbouwen beteekent dat men iets wil maken of liever gezegd volmaken. Opbouwen is een moeilijk werk, daar het gebouwde bloot staat aan wind, regen en andere afbrekende oorzaken. Voordat het opgebouwde nog eenige vorm heeft aangenomen, ligt het dikwijls reeds in puin. Zoo is het ook op uwe wereld.

Er zijn zoovelen die de plaats der elementen innemen en afbreken wat door anderen is opgebouwd. Zij halen alles omver wat in hunne oogen aan het gebouwde niet deugt, en bedenken niet dat zij met het minder goede, het mooie ook vernietigen. In uwe wereld is het voor zeer velen een ware hartstocht om af te breken. Zij schijnen dat zelfs als iets nuttigers te beschouwen dan hunne krachten te geven aan iets, dat een opbouwend resultaat kan laten zien. Dat is de mensch. Als er werkelijk iets af te breken is, zou het beter zijn als hij zijne ziel opende voor de geestelijke hulp, die hem dan zeggen kan hoe te handelen. Als men iets afbreekt, moet

men meteen weer instaat zijn de fundamenten te leggen voor een nieuw gebouw, want kan men dat niet, dan moet men wachten met het afbreken. Niemand heeft het recht een anders arbeid te verstoren, want aan dat werk zijn krachten gegeven, die gewaardeerd moeten worden en daardoor moet de mensch leeren inzien dat alle werk, dat met liefde wordt verricht, recht heeft op ieders waardeering. Hoevelen zijn er die werken voor geestelijke dingen en die onderling niet in alles overeenstemmen! Dan zijn er ook zij, die alles met hun verstand willen doorgronden en niet begrijpen dat er nog eên ander weten is dan door het verstand, dat is: het weten verkregen door geestelijk aanvoelen. De verstandsmenschen vegen — of denken tenminste het te kunnen — met een gebaar het opgebouwde van hen die geestelijk voelen weg, en denken dat daarmee alles uit is, maar wat geven zij terug? Wat geven zij na hunne afbreking voor nieuws? *Niets.* Zij blijven zelf ronddolen op de puinhoopen van hun moedwil. Zij begrijpen niet de dingen des geestes en daarom bestaat het niet in hunne oogen. Onder deze categorie behooren in de eerste plaats zij die alles ten koste hebben gelegd aan de ontwikkeling van hun verstand en de velden des gemoeds braak hebben laten liggen. Zij kunnen daardoor alleen de dingen des verstands beoordeelen, maar over geestelijke ervaringen kunnen zij niet oordeelen, omdat hun ziel daarvoor geen ontwikkeling heeft gewenscht. Zij beschouwen hunne ziel als een ding dat thuis hoort in fantastische sprookjes, waover minachtend de schouders worden opgehaald en goed om, minder ontwikkelden dan zij, mede zoet te houden. Zij zijn in de eerste plaats de

afbrekers. En door hunne gezaghebbende stem in de materialistische wereld is hun juist daardoor veel macht gegeven om hunne afbrekende critiek bij de menschheid ingang te doen vinden. En toch wat geeft al het verstand, als men de dingen des geestes niet verstaat? Als de drempel overschreden is en men staat in het land des geestes, dan *moet* men de dingen van het verstand achter laten, want daaraan heeft men dan niets. Het verstand kan U niet helpen om te leeren u aan te passen in uw nieuwen toestand. Gij zijt gelijk aan een kind in de windselen, gij kunt U niet verplaatsen, gij voelt U afhankelijk van een macht buiten U om. Gij weet alleen dat ge bestaat, verder niets. De geestelijke eigenschappen die U in staat zouden hebben gesteld U aan te passen in den nieuwen toestand, zijn niet beploegd en hebben niet het geestelijk zaad willen ontvangen, waardoor de eigenschappen die noodig zijn, niet tot wasdom zijn gekomen. Daar staat de verstandsmensch, arm aan geestelijk goed. Niets wat aan geestelijke zijde waarde heeft kan hij het zijne noemen. Zoo komen er zoovelen hier aan en het kost hun lange tijdperken vóór zij ingehaald hebben wat verzuimd is. Wat op aarde afgebroken is. moet door hen weer opgebouwd worden en zij moeten alles van het begin af leeren. Vóórdat zij zich thuis gaan voelen in de geestelijke wereld, gaan er tijden van vernedering en loutering voorbij. Dat is het lot van den verstandsmensch. Wij willen ze allen wel toeroepen: Denkt toch om het geestelijk goed; verwaarloost niet bij de gaven des verstands de behoeften uwer ziel, want wat uw ziel vergaard heeft is onvergankelijk en blijft U bij na den lichamelijken dood. Uw geestelijke schatten bepalen uw

wel of wee in de andere wereld. Zij bepalen of gij hier gelukkig zijn zult of niet. Bedenkt dit vóór het te laat is en beseft dat God een rechtvaardig God is, die geeft loon naar werken.

*

Overgave.

Weet gij wat het beduidt uw geheele zijn te geven voor een zaak? Om die volharding, dat geduld, die liefde en zachtmoedigheid te bezitten, die noodig is om alles te kunnen dragen wat die eene zaak van u eischt?

Velen hebben die eigenschappen niet, of voor korten tijd, daar het werk te zwaar is om met vrucht door te zetten.

Het leven in het geestelijke, of liever in den geest der dingen, verlangt eene geheele overgave, niet half, want dan kunt ge niet veel bereiken en zult ge nooit dat kunnen benaderen wat het hoogste is, n.l. het zich *één* voelen met datgene wat wij het goddelijke zullen noemen.

Wat is eene geheele overgave?

Ten eerste: een onbeperkt vertrouwen. Indien gij dat niet bezit, kunt ge gerust de hoop opgeven in het leven op aarde iets te zullen bereiken.

Dan ten tweede: denkt nooit dat *gij* het ware weet, want *niemand* weet dat. Het ware huist bij God. Zijt daarom geduldig en zachtmoedig tegenover hen, die volgens *uwe* meening het niet bij het rechte eind hebben, want in hunne meeningen kan nog wel meer waarheid schuilen, dan gij oppervlakkig vermeent. Juist aan het vasthouden van eigen op-

vattingen is gevaar verbonden en geeft aanleiding tot de groote vijandschap, die heerscht onder hen die verschillende ideëen aanhangen. Maar het menschdom berijdt zoo gaarne zijn eigen stokpaardjes, dat zit er zóó in, dat het er bijna niet uit te krijgen is. Dat is eigenlijk de grootste muur waar alles op dood loopt, want als het menschdom van zijn stokpaardjes afstapte, dan zouden de onderlinge verhoudingen zooveel harmonischer zijn en zou men elkaar meer leeren waardeeren in onderling begrijpen. Maar vóór dat de menschen die liefde gevoelen om alles wat hunzelf bezig houdt, voor het mooie doel op te offeren, dus neutraal te worden, dat zal nog lang duren; toch gloort het aan den horizon. Er wordt nu een groote, verbitterde strijd gestreden en moet men afwachten wat die brengen zal. Gij kunt allen helpen, want door zelf mede te werken en het voorbeeld te geven in vertrouwen, volharding en liefde, zult ge meewerken in ons plan, geleid door de Godskracht. Gij moet sterk zijn en steeds uzelfen controleeren, steeds op uwe hoede zijn, want zoo gauw bij een tegenslag, laat ge u beïnvloeden tot verslapping en dat beteekent achteruitgang. Alles wat u geschiedt, moet geen invloed mogen uitoefenen op uw geestelijk denken, want het knabbelt aan het vertrouwen en wat er af is komt er zoo moeilijk weer aan; dat kost strijd en zieletranen.

Vertrouwen in beproefde machten maakt u sterk en nooit zult ge u dan verlaten en zwak voelen. Niemand mag u wat ge verworven hebt af kunnen nemen, want anders is het een bewijs dat ge niet het ware vertrouwen bezit. Probeert ook nimmer een ander wat te ontnemen dat hem dierbaar is, ook breekt nooit af, maar bouwt op, want dat wat

gij afbreekt, is misschien meer waardevol dan gij op dat oogenblik denkt. Blijft nederig en neutraal. Wacht u voor het oordeelen, want oordeelen ontaardt vaak in veroordeelen. Geeft uzelfen aan het hooge reine en goede met geheel uwe ziel, dan zult ge ook in de meeningen van anderen de waarde zien en voelen, en ge zult u opwerken tot een lichtdrager, die niets anders wil dan vrede brengen onder het verdeelde, ongelukkige menschedom.

Louteringsvuur.

Wat wordt bedoeld met het louteringsvuur, dat in ieders leven opvlamt? Het is een vuur der reiniging, dat voor de ziel een hooge beteekenis heeft. Indien de ziel op de aarde niet dat proces doormaakt, zal het zuivere goud nooit te voorschijn komen, maar zal de ziel omwikkeld blijven door fluiden der lagere eigenschappen, zooals: zelfgenoegzaamheid en zelfzucht.

Het louterende vuur — wat is dat in het mensche-lijk leven?

Het is de smart. Alleen de ondervindingen van het *leed* kan het louteringsvuur doen ontsteken en zodoende het proces een aanvang doen nemen. De vuurproef moet doorstaan worden om het zuivere goud te voorschijn te kunnen brengen. Uwe ziel krimpt ineen bij het smartelijk lijden; uwe ziel is brandende in den vuurpoel der smart, maar *dán* ook alleen kunt ge zeggen: ik heb alles gedragen en niets kan me meer deren. De proef is doorstaan.

Nu komt een andere phase in uw bestaan . . .

De ziel, ontdaan van alle belemmeringen die haar vasthouden aan louter stoffelijke dingen, maakt zich vrij van de asch die het vuur overliet en verheft zich er boven, om haar geestelijke vlucht te beginnen. Niets weerhoudt haar ontplooiing, en het zuivere goud schittert in den glans der eeuwigheid. Dat is het, wat bereikt moet worden. Uw ziel kan nimmer het licht der sferen aanschouwen, indien het vuur haar niet gelouterd heeft en daardoor het edele in haar heeft blootgelegd.

Ook zijn er velen, die het proces niet *kunnen* of *willen* doorstaan. Ze huiveren voor de groote pijn, die het vuur hen veroorzaakt; ze *willen* het leed niet aanvaarden en werpen het van zich met groote kracht, zonder te beseffen dat als het leed nu niet komt, het tóch eenmaal komen zal en zich dan niet meer laat afwijzen. Dat is: wanneer ge uw aardsch bestaan hebt volbracht en ge alleen staat op het geestelijk gebied. Gij bezit slechts dat, wat uwe ziel op aarde heeft gewrocht. Wat uw verstand u heeft geschonken, heeft dan alleen waarde, als de ziel het heeft beïnvloed. Verstand kan u op aarde veel geven, maar als uw stofkleed is afgèlegd, kan het verstand u in de sferen niet helpen. Dan neemt uw gevoelsleven een aanvang en dát alleen kan uw wegwijzer zijn tot vooruitgang naar het doel. Nu komt de smart, die op aarde uw deur is voorbijgegaan. Waarom, vraagt ge. Omdat het louteringsvuur uwe ziel nog niet heeft beroerd. Gij kunt nu niets meer afwijzen, daar de stoffelijke vermogens daarvoor ontbreken. Uw aardsch leven komt u nu zoo onbelangrijk voor, en ge snakt naar iets beters, iets mooiers, iets vollers. Ge zijt nu in het tusschenstadium en geschikt de louteringssfeer te betreden.

Gij *vraagt* nu om het vuur der verlossing, want ge voelt dat er iets is, dat u belemmert de poort der innerlijke vreugde te openen . . . en het vuur komt. Het brengt de smart die uwe ziel moet louteren; ge ziet uw geheele leven voor uw geestelijk oog voorbijgaan en strekt de armen uit naar die beelden, die u laten zien datgene, waar ge in gefaald hebt. Maar onherroepelijk gaan ze voorbij; gij wenscht alles over te doen, maar uw stem wordt niet beantwoord. Nu komt het berouw, en als ge dat goed hebt doorvoeld, dan ziet ge het licht gloren dat uwe bevrijding aankondigt. Uwe ziel is gereinigd door het vuur der wroeging. Nu voelt ze zich ontdaan van alle stoffelijke begeerten, en het goud der goddelijke eigenschappen komt te voorschijn en blinkt in volmaakten luister in het licht der eeuwige vrede.

*

Het louteringsproces.

Laat uw geest het licht der hogere regionen tegemoet treden en laat uw geheele zijn zich oplossen in die reine ether, zoodat gij den volmaakten vrede, die daar heerscht, kunt bezitten.

Hoe moet een mensch zich houden in het aard-sche bestaan, om de sferen, die voor hem het geluk beteekenen, in te treden zonder eenige beperking?

Als het stervensproces is afgelopen en de ont-binding van uw geestelijk lichaam uit de stof heeft plaats gehad, dan komt het oogenblik dat uw geest zich automatisch begeeft naar het punt, dat harmonieert met den inhoud van uwe ziel, of liever, van „uw hooger zelf”.

Voor de meeste zielen is dat punt een plaats, waar zij een tijdperk tegemoet gaan van zelfoverdenking en het verkrijgen van een juist inzicht in de dingen des geestes. Weinigen hebben zich op aarde bemoeid met datgene, wat voor hun verder bestaan in de wereld des geestes noodig is te weten. Daarom moeten zij dat nog leeren na hun „dood”, zooals het op aarde wordt genoemd.

Maar kan men zich dan op aarde niet reeds voorbereiden, zoodat men de periode van zelfinzicht reeds in de stof kan doormaken?

Dat is het nu juist vrienden, waar wij voor gekomen zijn, n.l. om den mensch bij te brengen, dat men op aarde reeds een gedeelte van den weg kan gaan, die anders onder veel smartelijke gevoelens moet betreden worden in de wereld der geesten. Indien men wist, hoevelen hier zuchten onder den ban hunner verzamelde eigenschappen, dan zouden velen dat juk niet willen torsen, maar liever zorgen dat hun geest al op aarde bevrijd wordt van datgene wat hun smart veroorzaakt na de ontbinding der stof.

Er zijn zooveelen die roepen: had ik maar geweten wat me wachtte na den dood, dan had ik zooveel anders gedaan. Maar de wet is onverbreekbaar en ieder moet oogsten, wat is gezaaid.

En ook zijn er velen die *weten*, maar zich in slaap sussen met het gezegde: komt tijd, komt raad. Maar als de tijd voor hen komt, blijft de raad verre. Zij weten niet waar die te zoeken en zien alleen dat, wat zij in hun geest verzameld hebben en dikwijls is dat niet veel moois.

Om nu die categorie van geesten te doen verdwijnen, is ook een deel onzer zending, want die behoeven niet ongelukkig te zijn, als ze maar wilden hooren

naar den raad, die hun op aarde reeds wordt gegeven, terwijl zij niet moeten zeggen: ik wacht maar af wat er komt. Dan is het te laat en *moeten* zij toch nog doormaken wat verzuimd is.

Alle gevoelens die opbouwend zijn voor uw innerlijk leven, moet ge ontwikkelen en trachten aan anderen, die nog gebukt gaan onder den last der materie, iets van uw geest te geven. Alles wat ge verworven hebt na strijd en tranen en dat nu voor u als een rots vaststaat, moet ge uitdeelen aan hen, die nog zoekende zijn naar datgene wat het leven inhoud kan geven. Geestelijke leegheid is het smartelijkst voor hen, die na hun aardsch bestaan hier komen en niets vinden om er de ziel aan te verkwikken. Zooals ze zijn is ook de schijn: verlaten, doodsch lijkt alles om hen heen. Geen kleur, geen geluid, geen licht, niets! Ze gelijken te zweven in een ruimte zonder einde. Die toestand kan langer of korter duren, dat hangt af van den geest zelf. Als het bewustzijn en inzicht komen, rijst daardoor ook het verlangen naar iets beters, want de kiem van dat verlangen ligt in iedere ziel en is het nu maar de vraag, hoe snel het den helpers gelukt, die kiem met hunne gedachtetrillingen te bereiken. Als dat gelukt, komt er ook gauw verandering in den toestand en alles neemt een andere gedaante aan.

Ik heb u dit nog eens willen zeggen, omdat het zoo noodzakelijk is, dat die negatieve geesten verdwijnen; ik bedoel, ze zijn niet goed, niet slecht, maar ze vorderen zoo veel aandacht, die beter besteed kan worden aan de *werkelijk* ongelukkigen, de gezonkenen. Zij zouden met een weinig goeden wil zichzelf op aarde reeds tot een zekere hoogte kunnen opwerken, zoodat ze niet die sfeer „over-

bevolken'' (bij wijze van zeggen natuurlijk), die er niet behoefde te zijn.

Geeft *gij* het licht door, vrienden, dat wij u reiken, want het is zoo noodig dat een ieder leert inzien wat het leven op aarde beteekent. Niet een gedachteloos heensnellen door de dagen u geschonken, maar een inzicht in wat de bedoeling is van dat leven en een begrijpen van de ware beteekenis der vreugde en der smart.

De zegen van de smart.

Indien *gij* niet de diepste smart hebt leeren kennen, zoo zult *gij* ook nimmer de opperste vreugde kunnen doorvoelen. Nooit zal uwe ziel de vreugde van het volmaakte bestaan achter den sluier in alle heerlijkheid leeren zien, als op aarde de ziel de groote worsteling tusschen het hoogere en het lagere niet heeft doorgemaakt. *Gij* moet het geestelijke in u doen ontwaken, zoodat uw geheele denkvermogen zich alleen richt op den geestelijken kant der dingen; want zooals ge denkt, zoo zal alles voor u vorm aannemen op het gebied waar ge thuis hoort.

Door leed kan pas het werkelijke zich in u ontplooiën, daar het werkelijke uw geest is, die daardoor nooit zich ontwikkelen kan in het onwerkelijke. *Gij* meent, dat uwe aarde u alles schenken kan, daar uw denken alleen gericht is op de materie, die alleen noodig is voor „geest'' om zich op de aarde te manifesteren. Op die manifestatie staart de menschheid en ziet niet den geest der dingen, die achter alle openbaringen verborgen ligt. De men-

schen zijn gevangen in den ban der stoffelijke zinnen.

Waarom kan bijna altijd het leed dien ban verbreken? Omdat een mensch dan gaat schudden aan de kettingen die hem aan de materie vast hebben geklonken. De Christus zeide: „Klopt en u zult worden opengedaan.” Een mensch die in materieel geluk leeft, voelt meestal geen behoefte aan de geestelijke poort te kloppen, want hij heeft aan het aardsch geluk genoeg en begeert niet het geestelijke, dat buiten de materie, en dus ook buiten zijn stoffelijke zinnen ligt. Maar zij, die in materie hun geluk verloren hebben, of niet gevonden, zij zoeken naar iets anders wat ze met hunne zinnen niet hebben kunnen doorvoelen. Men gaat kloppen aan de poort der innerlijkheid, daar het uiterlijke — dat is de wereld — geen antwoord meer kan geven op de smartelijke vragen van den getroffene. Maar vóór de poort kan geopend worden, moet men zich eerst ontdoen van de ketenen der aardsche zinnen. De smart is de smid, die uwe banden kan verbreken en dan zijt ge vrij om het geestelijk gebied te betreden. Dan leert ge de beteekenis van het lijden kennen en ziet dan, dat het u innerlijk verder heeft gebracht dan al uw geluksdagen u hebben *kunnen* brengen. Als dan de vreugde nog in uw leven komt na volbrachten strijd, dan zult ge dat *meer* kunnen doorvoelen in opperst geluk.

Van hen, die het geestelijk inzicht willen verwerpen, worden offers gevraagd, daar het afstaan van hetgeen dierbaar is, lijden meebrengt. Dat is de materie in den — of liever aan den mensch, die materie wil vasthouden, en niet tevreden is met den geest die de materie doordringt.

Zoekt in uw moeilijke dagen de poort des vredes,

dat is de poort van het geestelijk inzicht Zoekt en ge zult vinden. Klopt en gij zult ondervinden, dat de deur zal opengaan. Daar zal uw oog aanschouwen het licht Gods en uw oor zal opvangen de heerlijke harmonie der klanken, die steeds uw geest zullen laven, tot het geluk der sferen u doorstroomt. Dan zult ge het geluk des geestes leeren kennen, en al uw leed zal neerzinken in den oceaan van opperste vreugde.

*

Waarom is het leven op aarde zoo moeilijk?

Waarom, zult ge vragen, is het leven voor de stervelingen zoo moeilijk op aarde?

Waarom heeft het kwaad zoo veel invloed op den geest der menschen en kan het goede zoo moeilijk doordringen?

Paulus zeide reeds: „het goede wat ik wil, dat doe ik niet en het kwade dat ik niet wil, dat doe ik.” Daarin ligt opgesloten dat de mensch eerder geneigd is tot het kwaad, dan tot het goed. Indien een mensch leefde naar Gods wil, dan zou er alleen plaats zijn voor het goede, want waar men God binnen laat, kan niets anders als het mooiste opgewekt worden in de ziel. Er wordt dan een licht ontstoken, dat zijn stralen zóó uitzendt, dat men, om zoo te zeggen, er in wandelt en daardoor de omgeving waar men vertoeft, er mede belicht. Als alle stervelingen zulk licht konden uitstralen — dus dragers des lichts worden — dan zou het kwaad verdwijnen; want kwaad schuwt licht, daar het licht van goddelijke oorsprong is en dus geen kwaad kent. Maar om het

licht te kunnen doen schijnen, moet de mensch offeren. En wie brengt gemakkelijk offers? De menschheid wil niets laten vallen aan materieele vreugde, daar dat haar doet ontberen wat de wereld biedt. Maar *kan* men wat laten vallen, dan worden er schatten voor uwe voeten geworpen, die men met blijdschap zal oprapen, daar ge de groote waarde er van ziet, geestelijke schatten, die u zullen doen beseffen van hoe weinig waarde alle aardsche vreugden zijn.

Indien men het licht bezit, zal vanzelf alleen het goede in u kunnen zegevieren. Ge *kunt* niet anders als goed zijn en het kwade, wat ge *niet* wilt, zult ge ook niet doen, omdat ge het niet *kunt* doen. Waar licht heerscht, is geen plaats voor duisternis, want gij zijt een lichtdrager Gods en drukt Zijn bedoelingen uit, en daarom zijt gij gesloten voor het kwaad. Gelijk de bloem ook haar kelk opent voor het warme, reine zonlicht, zoo ook opent gij menschenkind dan uw ziel voor het heerlijke Godslicht, dat in u straalt met een intensieve glans, zoo dat ge u *één* gaat voelen met het goede, het edele, het reine en het verhevene.

*

Waar schuilt het geluk?

Waar schuilt het geluk? Het is niet afhankelijk van omstandigheden buiten u om, maar het is uw innerlijk aanvoelen dat uw geluk bepaalt. Indien het geluk niet in uzelfen opschiet als een bloem die hare wortelen in uw diepste wezen heeft genesteld, dan zult ge nooit het geluk leeren kennen. De meeste

mensen verlangen alleen naar geluk dat hen van buitenaf geschonken wordt, want daarvoor behoeft geen moeite te worden gedaan. Maar om het geluk zelf te verwerven, moeten krachten in werking komen, die de ziel uitzendt naar buiten.

Indien de smart in uw leven is gekomen, is het uwe ziel die uw leed in geluk kan veranderen. Geen geluk van buiten u toebedeeld, kan de wonden u geslagen, heelen; alleen uw eigen zielekrachten kunnen u helpen de wonden te genezen en daardoor het leven weer te aanvaarden. Zij, die geen innerlijk geluk kennen, zullen nooit tot berusting kunnen komen. Zij zoeken het hier en daar, maar weten niet dat ze het geluk als een groote schat bij zich dragen; alleen die schat wordt niet gezien, daar te veel gezocht wordt naar schatten der wereld.

Al het geluk dat gij gedelfd hebt uit uw eigenzelf, is blijvend en kan nooit verstoord worden. Gij hebt dan het *ware* geluk gevonden en wat er ook in uw leven zal gebeuren, steeds zult ge uw zielekrachten in werking kunnen stellen, zoodat ge pal zult staan tegenover alles wat de wereld over u brengen zal.

Koestert uw geluk als een dierbaar bezit, want het is het eenigste dat u voor uzelf kunt behouden en dat u tot troost kan zijn op uw moeilijken levensweg.

*

De macht der liefde.

„De liefde vergeeft alle dingen” . . . . Weet gij wat de werkelijke beteekenis is van dit gezegde? De liefde is het hoogste en eerste gebod. Het is de liefde die maakt dat wat donker is, licht wordt, wat koud is warm, wat smartelijk is, veranderen kan in opperste vreugde. Door liefde is alles geschapen en blijft alles in stand. Als de liefde van uw aarde zou verdwijnen, zoudt gij allen óók verdwijnen en zou de aarde weer woest en ledig worden. De geestelijke liefde die alles geschapen heeft, is in ieder mensch ook aanwezig en is daardoor in staat veel te schenken aan anderen. Als er altijd een harmonische wisselwerking was van geestelijke liefde, dan zou de aarde een heel ander beeld toonen, maar de ware liefde is nog maar in kleine mate aanwezig, daar het menschdom zich grootendeels heeft afgekeerd van de geestelijke dingen en daardoor niet meer ontvankelijk is voor hetgeen in zijn ziel woont. Het heelal is doortrild van geestelijke stroomen der liefde, maar het wordt alleen opgevangen door hen die hunne liefde naar die trillingen stemmen. Indien men dat niet kan, dan leeft men in de afgescheidenheid waar God niet is. Daar Hij synoniem is met *liefde*, kan men nooit met God zijn als men Zijn liefdetrillingen, die in alles zijn, niet kan aanvoelen. De liefde is iets oneindigs omdat het een deel der schepping is. Daarom is zij zoo sterk en machtig, zoodat zij alles kan trotseeren en overwinnen. Geen kwaad heeft toegang tot iemand of iets, als de menschen hun geestelijke liefde aan elkaar wilden openbaren. Dan zou er ook geen haat en vijandschap bestaan of als het bestond, zou alles vergeven wor-

den, want de geestelijke liefde vergeeft alle dingen, omdat ze uit God is, die ook geen schepsel verloren laat gaan. Gij weet, dat het bestaan aan onzen kant geheel wordt beheerscht door de wet der harmonische aantrekking. Hier komt de liefde meer tot uiting, omdat zonder die liefde, hier geen geluk kan bestaan. Op uwe aarde kan men er nog wel zonder, in zooverre dat de mensch die diep in de materie verzonken ligt, surrogaten om zich verzameld heeft, die hem volgens zijn verstand genoeg voldoen om nog wat anders te wenschen. Dat zijn zij, die zich afgescheiden hebben van alles wat geestelijk is; ze kennen de liefde niet die uit God is, ze weten niet dat er in hen iets is, dat een deel is van die liefde. Ze leven nog onbewuster daarvan dan een bloem; die bloeit en geurt nog ter eere der goddelijke liefde, die haar geschapen heeft. Als alle menschen zich bewust wilden maken van de liefde Gods en wat in hen was, dan zou alles veranderen en geen disharmonie zou meer kunnen doordringen. Door die liefde zou alles vergeven worden en nimmer zal een enkele booze gedachte invloed kunnen hebben op den geest des menschen, want de liefde heerscht, de goddelijke liefde, — die alles doordringt met haren veredelenden invloed. Dan zal er een ander tijdperk aanbreken en niets zal meer kunnen ten onder gaan, maar steeds zal iets beters en mooiers uwe wereld doorstroomen, totdat de aarde met hare bewoners weer meetrilt in de goddelijke harmonie, die bestuurd wordt door de eeuwige liefde, die alles vergeeft.

*

De poort naar het leven.

Denkt om uwe zielen die de poorten moeten openen naar het volmaakte en door den toegang het licht des levens laten buiten stroomen, waardoor de dood wordt overwonnen.

Wat beteekent de overwinning van den dood? Men kan stoffelijk leven en toch in de armen des doods liggen. Uwe ziel kan zich niet vrijmaken van datgene wat des doods is en zinkt daardoor in een toestand die gelijk staat met iets dat onwerkelijk is.

Hoe kunt ge de poorten des levens voor uwe ziel openen en wakker worden om in te gaan naar het land, waar voor de ziel alleen bestaat *leven* en geen inzinken in den slaap des doods?

De meeste menschen weten niet, dat de ziel haar eigen bevrijdster kan zijn. Om u te ontdoen van den band des doods, moet uwe ziel in de eerste plaats leeren het leven te *zien*, zooals het werkelijk gegeven wordt en zich niet blind staren op dingen die niet bedoeld zijn voor den opbouw des levens.

De Christus wist, wat dat inhield, had daarom ook een helderen blik op alles wat des menschen is en begreep hun nooden en zwakheden. Hij leerde hoe men de poort naar het leven moest openen. Zijn zachtmoedige ziel leidde de menschen naar die poort en klopte voor hen aan de deur, waarachter Hij *wist* dat het éénige geluk opwelde uit de Godsbron. Voor Zijne gebenedijde hand kierde de deur dikwijls even open, om aan hen die smachtende waren, te toonen wat voor hen was bestemd. Voor ieder sterveling is dat mogelijk, namelijk: de schatten te aanschouwen door een kier der poortdeur; maar bedenkt, dat hij, die heeft mogen aanschouwen,

niet *kan* vergeten wat hij zag. Voor hem bestaat geen dood meer; het leven is aanschouwd in al zijn heerlijkheid en de slaap des doods, waarin de geest verzonken lag, is afgeschud. De ziel, die zich heeft vrijgemaakt, zal ondervinden wat het is: niet meer gebonden te zijn aan wat de stoffelijke wereld noemt „sterven”. Zij weet dat hare werkzaamheid nooit ophoudt, maar steeds intenser wordt, hoe meer ze zich weet te ontdoen van alle eindigheidsbegrip. Telkens moet een lijkwade vallen, totdat de ziel naakt staat voor de poort des levens en het begrip dood heeft achtergelaten, bedekt door de waden, die al wat stoffelijk is medenemen en tot de elementen terugkeeren. Dat is hetgeen de ziel afwerpt tot hare bevrijding. De ziel kan *dán* pas haren weg gaan, die opwaarts stijgt naar onbekende hoogten, waar geen sterveling, gevangen in de stof, eenig begrip van heeft.

Toch is dat voor u allen te bereiken, maar er zijn weinigen die nu reeds begrijpen, waar zij voor bestemd zijn. De dood is voor hen een vooruitgang naar het hoogste wat zij kunnen bereiken.

Voor de meesten is de dood nog een verschrikking, die haar einde vindt in het graf. De overwinning des doods slaat hen machteloos terneer en zij staren naar het einde hunner droomen in woeste smart. Bij hen heeft de stoffelijke dood overwonnen, daar zij niet zien naar wat bleef, maar alleen staren naar het vergankelijke. Konden ze maar zien, dat wat blijft, eeuwig is en nooit mede in het graf verdwijnt. Dood waar is uw prikkel, graf, waar is uw overwinning? *Nergens*. Dood is herboren worden; wat achter blijft is een omhulsel dat vergaat tot stof, daar het niet meer noodig is als voertuig voor den

geest. Dus geen overwinning des grafs, maar alleen een overbergen van iets, dat heeft uitgediend.

Zelfkennis.

Hebt gij wel eens gepeild in de diepste afgronden Uwer ziel? Hebt gij dat wel *durven* doen ook, want er behoort voor velen moed toe om daarin af te dalen. Zoovele stervelingen denken, dat wat in de diepten hunner ziel verborgen ligt, nooit gezien zal worden door anderen en *zelf* sluiten ze hun geestelijk oog voor datgene, wat ze niet *willen* zien. Zij beseffen niet, dat toch eenmaal wat in de schuilhoeken verborgen ligt, te voorschijn zal komen, namelijk: als het stoffelijk lichaam de ziel niet meer kan bedekken. Dan is het uur gekomen, dat de afgrond *moet* gepeild worden en men *moet* aanschouwen en zelf laten zien aan anderen, wat men voor altijd verborgen waande.

Hoekomt het dat een mensch nooit in den afgrond zijner ziel wil afdalen? Ik zal het U zeggen. Het hoogerzelf van een mensch *weet* wat in den afgrond huist, maar het schrikt terug voor wat daar is. Het lagerzelf is verdoofd door wereldsche genietingen en *wil* niet zien, daar het dan niet op denzelfden weg kan doorgaan. Dat is het tweeslachtige in den mensch. Zoo gauw het lagerzelf wankelt, herneemt het hoogere zijn rechten en stort zich in den afgrond om te vorschen naar alles wat het kan beletten te domineeren.

Indien het hoogere sterk genoeg blijkt om den boventoon te blijven voeren, dan is de strijd gauw

beslecht. Maar dikwijls is dat geheel anders. Meestal domineert het lagere in den mensch en is de strijd om de heerschappij verschrikkelijk. Het lagere verspert den weg aan het hoogere, dat de diepten wil peilen om daar het louteringsvuur te ontsteken. Het lagere schuwt dat, omdat zooals ik reeds zeide, alles dan verdwijnt wat het genoeg en verschaft.

Vrienden, weest toch nimmer bevreesd in den afgrond Uwer ziel af te dalen, want als ge Uw stofkleed hebt afgelegd en ge hebt dan reeds het louteringsvuur ontstoken, moogt ge U gelukkig achten, want als Uw geestelijk oog geopend is en ge *moet* U zelve zien zooals ge waarlijk zijt, o laat ge dan niet behoeven te huiveren voor wat ge aanschouwt, maar laten het liefelijke tafereelen zijn, die zich aan U voordoen. Ik waarschuw U allen, omdat wij steeds weder de wroeging en de smart zien van hen, die hun lager ik op aarde hebben laten voorgaan.

Bidt steeds toch, dat ge de hulp van hoogere werelden moogt ontvangen om Uw hoogerzelve, dat de Godsvonk inhoudt, te laten heerschen over Uwe lagere eigenschappen.

Aanvaardt den strijd.

Wat beduidt de groote strijd, die door de menschheid moet doorgemaakt worden? De mensch strekt zoo dikwijls zijne armen uit naar iets hoogers, maar zijne voeten zijn met sterke ketenen gebonden aan de aarde. Dat wordt veroorzaakt door het tweeslachtige in den mensch, waardoor hij steeds gedeeltelijk geklonken

blijft aan de materie, hoe zijne ziel zich ook strekt naar het geestelijke. Zij wil daarheen, waar haar natuurlijk element is, maar ze bezit in de meeste gevallen niet de kracht zich geheel vrij te maken. Dat is de oorzaak van den strijd der menschen in uwe wereld. Zij voelen allen intuïtief dat ze niet geheel behooren tot alles wat aardsch is, want in hun binnenste bemerken ze vaak de siddering, die aantoonst dat de ziel niet tevreden is met het leven der wereld. Uwe ziel verlangt naar iets mooiers, iets verheveners, iets dat het materieele bestaan niet geven kan. En toch moet ze zijn in de materie, omdat juist dat „zijn” haar den grooten strijd brengt, die noodig is voor hare ontwikkeling. Velen zoeken dien strijd te ontwijken en laten met een grooten hartstocht het lichaam of de ziel domineeren. Zij dompelen zich zoo diep in de materie, dat ze de stem van hun hooger ik niet meer kunnen verstaan. In het andere geval verachten ze het leven in de stof geheel, zoodat ze den strijd en de verzoeken van het leven niet doormaken, maar zodoende hun ziel ook niet de vuurproef ondergaat. Zij, die de wereld vaarwel zeggen, om zich op te sluiten in de kloosters, denken God daarmee te dienen en hun ziel den hemel te bereiden. Zij vergeten, dat ook zij op de aarde geplaatst zijn om alle leed, vreugde en verzoeking mede te maken en dat niemand zich daar moedwillig aan mag onttrekken. De levensstrijd moet door ieder gestreden worden, totdat ze volbracht is en men de aarde mag verlaten om een ander leven in te gaan. Daar wacht de ziel weer andere vreugde en strijd, die ook weer doorgemaakt moeten worden. Het leven is oneindig; de ziel komt steeds weder in omstandigheden die voor haar nuttig en

leerzaam zijn. Altijd klinkt het excelsior door de eeuwigheid.

De strijd wordt steeds gemakkelijker te dragen, daar de ziel door haren groei de dingen beter begrijpt en inziet dat alles wat zich op haren weg voordoet, noodig is voor hare stijging. Men kan den strijd niet ontwijken, want in de eeuwigheid bestaat geen tijd. Alles wat uwe ziel moet doormaken, komt toch weer hardnekkig haar pad kruisen, net zoo lang totdat de strijd wordt aanvaard. De proef moet worden doorstaan, anders verdwaalt ge in den doolhof van verkeerde begrippen en komt steeds weer op dezelfde plaats uit, zonder één stap vooruit te zijn gekomen.

De levensstrijd *kan* mooi zijn, want het geeft u gelegenheid uwe krachten te meten met de lagere eigenschappen die zulk een groote rol spelen in de wereld der materie. Gij moet u wel inspannen om niet ten onder te gaan, maar als ge overwonnen hebt, hebt ge het pad reeds weder met eenige schreden bestegen en zijt ge iets nader tot de Bron des Levens gekomen.

Werpt u dus midden in den strijd en aanvaardt alles wat u die strijd brengt. Wapent u tegen alle invloeden die u kunnen doen verzwakken, want dat zou teruggang beteekenen. Al uwe zielekrachten moet ge verzamelen en zorgt dat ge het harmonische evenwicht bewaart tusschen de ziel en de stof. Dan zal de strijd u niet verzwakken, maar het zal uwe ziel sterk maken, zoodat ze met moed haren weg kan zoeken naar die plaats waar het water des levens haar goddelijke krachten kan schenken.

Een oprecht leven.

Wat wordt bedoeld met „een oprecht leven?”

Op uwe aarde heerscht de schijn en is oprechtheid in den werkelijken zin des woords, eene fictie. Waarom? Omdat bijna alle menschen een masker voor hebben, waar achter ze hunne ware gevoelens verbergen. Zij durven niets van wat ze verborgen houden, laten zien aan hunne medemenschen, daar dan hunne positie niet meer op het niveau kan blijven waarop zij zich zelve hebben geplaatst. Hoe anders zou de wereld zijn, als geen masker werd gedragen, maar als ieder zijn innerlijkheid bloot gaf zóó dat geen schijn de plaats kon innemen van oprechtheid. Geen schijnverhoudingen zouden meer bestaan, geen verraden vriendschap of liefde. Ook zou men nooit iets kunnen zeggen wat men niet, of anders bedoelde, zooals op uwe aarde bijna altijd voorkomt.

Het masker dat u bekleedt is uw stoffelijk lichaam. Indien ge dat niet bezat, zoudt ge niets verbergen kunnen, want al uwe gedachten zouden open liggen voor iedereen, die in dezelfde positie verkeerde. Geen oorlogen zouden de wereld meer teisteren, daar de beweegredenen: hebzucht en honger naar macht en roem, open zouden liggen voor iedereen. Alle huichelarij zou gezien worden en daarom alleen reeds niet kunnen bestaan. Het stoffelijk is de bescherming voor alles wat in den geest aanwezig is, zoowel het goede als het slechte. Het goede in den mensch blijft ook dikwijls verborgen, daar het door de onaantrekkelijkheid van het lichaam niet wordt gezien. Toch weet gij allen dat achter een leelijk uiterlijk veel geestelijke schatten kunnen verborgen liggen. Maar als dat wat gij „de

dood" noemt is gekomen en uw stofkleed u niet meer kan beschermen, of liever, als masker kan dienen, dan staat gij naakt in de andere wereld, de wereld waar alleen datgene gezien wordt, wat uwen geest toebehoort. Huichelen kunt gij niet meer en ge ziet ook wat anderen van u denken. Ge voelt u afglijden van de hoogte waarop ge uzelfen hebt geplaatst. Dat doet pijn, want gij dacht dat niets u zou beletten die plaats te behouden. Juist het mooiste in het bestaan achter den sluier is: dat men genoodzaakt is tot zelfkennis te komen. Men moet, als men tenminste aan deze zijde een gelukkig leven wil hebben, zijn gedachten controleeren.

Gij kunt ook niet anders als oprecht denken, daar ge dan zoudt getrokken worden naar plaatsen die ge eigenlijk verafschuwt. Dat geldt voor hen die den schijn beminnen uit een soort gemakzucht. Anders is het voor hen, die niet oprecht *kunnen* zijn, daar zij de leugen liefhebben om de leugen zelve. Zij moeten heel veel doormaken vóór dat ze beseffen dat ze steeds lager zinken in het moeras.

Indien allen, op uwe aarde reeds een gewoonte konden maken van „zich steeds te vertoonen in alle oprechtheid", dan zouden hunne gedachten, als zij aan dezen oever zijn aangekomen, niet anders dan zuiver kunnen zijn. Tracht dus allen waar te zijn. Verbergt u niet achter het masker der materie, maar laat uwe ziel hare heldere lichtstralen uitzenden tot uw eigen en anderer geluk.

Opoffering.

Nu zal ik spreken over de opoffering. Ik bedoel niet iets opofferen in de gewone beteekenis, maar in den zin van „het leven tot een offer maken aan hogere geestelijke belangen.”

Hoe moet men dan zijn leven inrichten om het waardevol te maken, zoo dat het ook als offer kan worden gebruikt? Als men iets opoffert moet het iets zijn, dat voor uzelf groote waarde heeft, anders is al uwe moeite voor niets. Dan zal uw offer ook niet worden aangenomen, daar voor het hoogste ook het mooiste moet worden gegeven.

Het offer van uw leven grijpt tot in de diepte uwer ziel en kost het groote kracht, niets voor zich zelve te behouden, maar alles af te staan, totdat ge zeggen kunt: alles heb ik gegeven, en mijn ziel is nog het eenige wat ik bezit. Gij hebt alle lasten van anderen mee helpen dragen, ge hebt uzelve weggecijferd in het belang van uwe naasten. Gij hebt met de gelukkigen gejuicht, de bedroefden getroost en gesteund, zonder uw eigen leed te achten. Gij hebt anderen veel geschonken, zonder iets terug te verwachten of op dankbaarheid te rekenen. Gij hebt in één woord: Uzelf leeggemaakt voor uwe medemenschen en nu staat ge alleen tegenover, wat u immer gebleven is, namelijk: uw vertrouwen dat *alles* goed is. Dat is het beeld van een geofferd leven! . . .

Nu komt de tijd dat de ziel de schatten ontvangt, waar ze rijp voor geworden is. De bodem is geploegd en het zaad valt in vruchtbaren akker. Het is het geestelijk zaad, dat oneindige rijkdommen in zich verborgen houdt. Dat zijn de heerlijkheden die u

geopenbaard worden na uw levensoffer. Die geestelijke schatten, die ontkiemen uit het zaad dat uw leven zaaide, zijn van eeuwige schoonheid. Hun glans zal nooit verbleeken, ook zullen ze niet verminderen, hoe dikwijls ook gebruikt, maar steeds zullen ze vermeerderen en schitteren in intensiever schoonheid. Dat komt, omdat de rijkdom die ge dan bezit, geestelijk is en uwe ziel vult met steeds meer geestelijke dingen. Gij telt uw offers niet, want wat is dat alles, vergeleken bij wat nu verworven is? Alles wordt beheerscht door de liefde Gods, Wiens adem over alles blaast, en het edelste, wat in de ziel sluimert, opwekt tot een mooier, beter inzicht in het bestaan.

Het offeren van zich zelve is één van de uitingen der hoogste liefde en dus een goddelijke liefde. De Christus demonstreerde dat op uwe aarde, en nog altijd leeft Zijn voorbeeld in de harten der menscheid.

Indien de menschen werkelijk het begrip *levensoffer* goed konden doorzien, dan zouden allen die nu in grooten strijd verzonken liggen, zich daaruit ontworstelen en het licht des vredes zoeken. Maar eerst moet het offer der eigen begeerten gebracht worden, dán pas kan de ziel iets verstaan van de goddelijke harmonieën. Dan komt het licht gloren over uw wereld, totdat de menscheid haar blik naar het licht toewendt, dat stijgt steeds hoger boven de duisternis der aarde. Dan kan de nacht worden overwonnen en ieder voelt dan het licht der liefde in zich dringen. Zoo kunt gij allen dragers van dat licht worden, zoodat er voor niets anders meer plaats is dan voor het beste wat in ieder mensch aanwezig is.

De bevrijding der ziel.

Gelijk de vlinder de kluister verbreekt, die de scheiding vormt naar het heerlijke licht, zoo verbreekt de ziel ook de banden, die eene belemmering vormen om op te stijgen naar de regionen waar het licht zijn gouden schijn spreidt over alles wat door-drongen is van Godes liefde en heerlijkheid.

„Gods heerlijkheid”, weet gij wat dat inhoudt? Beseft gij allen wat het beteekent: één te zijn met dat wat des Godes is?

Voor velen is het een ijdele klank, iets abstracts, dat hun verstand niet kan bevatten en dat dus iets onwezenlijks is. Zij denken dat het reeds voldoende is op aarde een soort heerlijkheid te bezitten, die voor hun iets reëls is en waar ze dus meer aan hebben dan aan vage voorstellingen, die hun op aarde niets schenken. Ze stellen zich dan maar tevreden met een surrogaat, dat hunne opvattingen over een heerlijkheid meer nabij komt. Maar toch de vlinder — bij den mensch de ziel — wil en weet meer. Gelijk de cocon den vlinder tijdelijk gevangen houdt, zoo belemmert het lagerzelf de ziel haar weg te zoeken naar omhoog, waar het gouden licht wacht de ziel te ontvangen. De ziel wil haar weg gaan, ja, maar hoe komt het dan dat ze niet de kracht bezit de neerhoudende banden te verbreken en toch het lagere te overwinnen? Een ziel, die woning gekozen heeft op aarde, is door de stof met duizenden draden daaraan verbonden. Om vrij te komen, moet iedere draad één voor één verbroken worden. Iedere draad die losgekomen is, beteekent voor de ziel *een* trede naar boven. Bij iederen stap die gedaan is, heeft de

ziel iets achtergelaten dat haar niet dienstig kan zijn bij hare stijging. Steeds wordt wat losgescheurd van de stof. Dat veroorzaakt vele smarten, want iedere scheuring laat een wonde na, die nog lange schrijnt. Dus stijgen beteekent lijden!

Maar kijkt niet achter U, staart niet naar beneden, waar op iedere gewonnen trede het bloed Uwer wonden ligt en waar Uwe tranen U nog tegenglinsteren als zoovele parelen der smart. Neen, staart omhoog, al verliest het einde der trap zich in het oneindige. Iedere trede zal U gemakkelijker vallen, daar Uw last steeds lichter te dragen valt. Gij laat alles achter wat U belemmerde te stijgen naar Uwe bestemming. Steeds lichter wordt het voor Uwe oogen. Wat U bedrukte, valt weg en geeft plaats aan niets dan blijde stemmingen. Ge voelt U nader komen tot God den Vader, en Uwe armen strekken zich reeds uit naar Zijn Heerlijkheid, waar gij reeds een glimp van hebt opgevangen in Uwe van verwachting sidderende ziel. Totdat gij U van alle kluisters hebt bevrijd en ge Uwe vleugels uitslaat gelijk de vlinder, en vliegt het licht tegemoet.

Het werken voor geestelijke dingen.

Ik wil het heden met u hebben over datgene wat bereikt kán en móet worden door hen die werken willen voor geestelijke dingen.

De meeste menschen willen graag iets in die richting bereiken, maar zij vergeten één ding en dat is: nederigheid, geduld en getrouwheid aan dat wat verworven is. Als men een dezer dingen niet vol-

houden kan, is het het beste, niet een actief aandeel te hebben in den grooten opzet van het geestelijk werk. Alleen zij, die een rustige atmosfeer om zich verbreiden en hun gemoed steeds in evenwicht kunnen behouden, zijn de geroepenen. Dit geldt zoowel voor hen die vóór als achter den sluier werken.

Indien men alles, wat van onze zijde in uwe wereld geworpen is objectief bekijkt, dan zult gij tot de conclusie komen, dat er wel veel gegeven is geworden, maar dat negen tiende van dat alles weinig succes heeft gehad.

Waarom is dat toe te schrijven? Ik schakel hen, die niet het geestesleven als een reël feit beschouwen uit, want zij kunnen daardoor ook niet gelooven, of liever aannemen, wat van hooger sfeer geschonken wordt. Maar zelfs zij, die met dat alles bekend zijn, kunnen ook niet in zich laten vloeien dat, wat toch voor hen uiteraard hunner bekendheid met geestelijke dingen, gemakkelijker moest vallen. En toch ziet men bij diegenen dikwijls een lauwheid, die grenst aan onverschilligheid. Vaak ook zijn zij overtuigd, dat ze er al genoeg van weten en niets meer noodig hebben. Ook zijn er, die een zekere zedelijke kracht missen om door te zetten wat ze begonnen zijn en naar andere emoties en sensaties haken. Zij hebben graag, dat het verkeer met de onzichtbare wereld gepaard gaat met iets, dat hunne ziel doet sidderen. Weer anderen missen die zachtmoedigheid en die innerlijke zelfkennis om werkelijk voor hun medemenschen iets te kunnen zijn. Want als ge waarlijk een werker wilt zijn voor het hooge, dan moet ge in de eerste plaats trachten anderen wat te schenken van uw diep innerlijk wezen, en dat innerlijke moet ge stemmen op het

innerlijke uws naasten. Daarbij een diep begrijpen van de gevoelens uwer medemenschen en het u onthouden van scherpe critiek. Dat zijn de eigenschappen die ontwikkeld moeten worden, want zonder die, is alles vruchteloos en ijdele waan, en loopt uw weg dood in het moeras der onvoldaanheid, Dat is dus ook een der oorzaken dat zoo weinig bereikt wordt. De schuld ligt in heel veel gevallen aan de werkers voor geestelijke dingen. Zij hebben verplichtingen op zich genomen die niet na worden gekomen, en daarin ligt juist het kardinale punt. Het wekt den afkeer op van anderen, als zij die toch in de eerste plaats trachten moeten het voorbeeld te geven van liefde, nederigheid en zachtmoedig oordeelen, zulks verzaken. Nu worden die fouten vergoelijkt door te zeggen: „ja, maar men is slechts kanaal en kan daarom toch niet volmaakt zijn?” Neen, volmaaktheid heerscht alleen bij de „Bron aller goddelijkheid.” Maar men moet, als medewerker der onzichtbaren, in de eerste plaats trachten die hoogere wereld nader te komen en daardoor zijne trillingen er mede in harmonie te brengen. Dat kan bereikt worden door uzelfen uit te schakelen en iets te openbaren van het mooie willen wat in u opleeft.

Jezus sprak: Hebt uwe naasten lief gelijk uzelfen. Hij bedoelde daarmede *zoo iets grootsch*, dat het voor de menschen een utopie lijkt, maar toch kan het, anders zou Jezus het niet gezegd hebben. Er zijn sferen waar zoo iets geen utopie is en waar men elkaar lief heeft in de schoonste volmaaktheid.

Die toestanden kunnen overal heerschen, want alles is gelijk geschapen; als het anders is dan het mooie, ligt het aan de bewoners zelf, die door hunne

gedachten zich afgescheiden hebben van Gods' bedoelingen. Daarom werd er ook gezegd: „Weest volmaakt gelijk de Vader in de hemelen volmaakt is”. Jezus zeide dat om het menschdom weer *een* te maken met de Bron; een bewijs dat het kan. Maar de menschen vinden het gemakkelijker buiten het Hoogere te blijven, alweer om de plichten die er aan verbonden zijn.

Vrienden, tracht gij allen de Bron te bereiken? Schrikt gij niet terug voor de verplichtingen? Oefent gij u ook steeds om die eigenschappen te ontwikkelen, die noodig zijn voor uw geestelijk werk? Dan kan er pas kracht van u uitgaan, als men ziet dat gij verbonden zijt in een streven naar één doel. Men moet kunnen zien, dat de harmonie u onderling samenhoudt en dat ge door het voorbeeld van trouw en liefde, anderen tot navolgen opwekt. Dan zullen de resultaten ook mooier worden, daar u dan meer kracht kan worden gegeven. Gij zult dan aan het einde van uw aardsch werk met vreugde tot hooger leven ingaan en het werk, dat gij op aarde mocht volbrengen, zal u volgen in de nieuwe wereld, waar het zal komen tot een vervulling van uwe hoogste aspiratiën.

Waar brengt het leven U heen?

Het kan U brengen naar de diepe dalen der verwijfeling of naar de lichtende hoogten van het geluk. De menschen zoeken graag den gemakkelijken weg, doch die is niet altijd de goede. Als men zijne voeten gezet heeft op den weg die gaat naar der vreugde-

hoogten, dan zal men snel bemerken, dat de weg bezaaid is met voetangels en klemmen. Men deinst terug voor het treurige visioen, dat zich aan het oog vertoont, daar men niet aanschouwt wat verborgen ligt op de hoogten des geluks. Men keert om, en richt den blik naar den lommerrijken weg die leidt naar het dal. Men denkt *daar* het geluk te vinden, daar die weg zooveel goeds belooft. Maar ach, welke teleurstellingen wachten daar! Men komt in een dorre woestijn, waar niets is, om de ziel te laven; zelfs de stem wordt niet gehoord en verklinkt in de ruimte, waar geen echo doet weten, dat het geluid weerkaatst. Dan komt de vertwijfeling in de ziel, de vertwijfeling der eenzaamheid. Men snelt terug om te zoeken naar het pad, dat brengt naar de hoogten des geluks. Thans acht men alle moeite en pijnen niet, want men weet, dat nu het geluk moet bereikt worden. De ziel voorvoelt reeds den vrede, die men daar deelachtig kan worden; het zielsoog ziet reeds een schemer van Gods heerlijk licht. Dat is het beeld van des menschenleven. Hij kan twee wegen zoeken, en aan hem zelf is de keus gelaten.

Indien gij, mijne vrienden, gaan wilt naar den top, waar het geluk huist, dan moet ge uwe schreden wenden naar het moeilijke pad, want niets is te verkrijgen van hoog geestelijk geluk, indien ge niet al uwe zielekrachten in werking wilt stellen. Ge moet pijn lijden door de voetangels die uwe medemenschen op uw pad leggen. Zij gunnen U niet een te snelle stijging, daar zij bevreesd zijn dat gij hen voorbij zult snellen. Zij werpen alles voor uwe voeten, zoodat ge *moet* struikelen en zij daardoor weer eenige passen op U winnen. Kijkt daarom

goed uit, en gaat kalm uwen weg, zonder dat ge wordt afgeschrikt. Richt uw blik daarheen, waar ge het geluk verwacht. Want eensklaps zal uw horizon verwijld worden en zult ge bemerken, dat het licht uwe ziel beroert en dat uwe pijnen verdwenen zijn. Behoudt het vertrouwen op uwen gang naar de hoogte des geluks, want het vertrouwen alleen kan U schragen, op uwe lijdenstochten. Het vertrouwen is het drijfhout, waar de ziel zich in haar grooten nood aan vastklampt. Gij ziet het reddende licht, waar ge naar toe wordt gedreven en waar de veilige haven U wacht.

Dan komt de rust na den strijd, een strijd met de stormen des levens. Kiest uwen weg, schrikt niet terug voor het moeitevolle pad, want naar het dal leidt wel een gemakkelijke weg, maar uwe ziel zal daar nimmer den werkelijken vrede vinden. Gordt U aan tot den strijd die U wacht op het pad naar de hoogten der innerlijke vreugde, dan zal de hulp die ieder *kan* ontvangen, ook *uw* deel worden. Het licht zal uwen weg beschijnen, zoodat ge de moeilijkheden zult kunnen overwinnen.

Eindelijk is het doel bereikt en al het leed verzinkt, terwijl in uw ziel het licht schijnt dat nooit verduistert, maar steeds U meer doordringt, totdat ge één zijt geworden met alles, wat God de wereld heeft geschonken aan goeds, edels en verhevens.

*

De weg naar het ware geluk.

Kent gij den inhoud uwer ziel? Weet gij welke gedachten zich steeds opdoen zonder dat ge nagaat of die gedachten waarde hebben voor U zelve en anderen? Geen sterveling kent zijne gedachten; hij denkt het wel, maar zoovele ontsnappen aan zijne contrôle. Hoe komt dat? Waarom kunnen de menschen hun gedachten niet zóó beïnvloeden, dat zij zelf en anderen er iets aan hebben en ze opbouwend werken? Iedereen denkt dat hij *goed* denkt, maar daar mankeert veel aan, daar „om goed te leeren denken” niet gemakkelijk is. De gedachten die de ziel uitzendt, zijn altijd goed; maar zij worden vertroebeld door de materie die ze ontmoeten, dat is het lager bewustzijn, dat tegenover de ziel staat als schaduw tegenover licht. Indien gij de werkelijke gedachte uwer ziel wilt kennen, dan moet ge beginnen te trachten de materie te overbruggen, zoo dat ge *daar* kunt komen, waar uw hooger ik vertoeft en daardoor de gedachten kunt opvangen zooals ze werkelijk zijn. De brug die gij moet spannen, is de louteringsbrug. Eerst moet gij die gebouwd hebben; zonder dat kunt ge nimmer het land van belofte betreden. De materialen voor de brug moet ge onder moeiten en tranen bijeen garen, want leed brengt loutering, tenminste als de bitterheid verre blijft. Als eindelijk na veel strijd uw bouwwerk gereed is, komt uw verdere pelgrimstocht en moet ge probeeren of uw werk goed is gedaan. Uwe schreden leiden naar het land uwer verwachtingen. Als uw werk goed is gedaan, zijt ge snel aan den overkant; maar wie uwer is een goed bouwer geweest? Velen hebben het werk ten halve gedaan en verlieten hun

taak, daar die lijden meebracht en velen schuwen het lijden. Het drijft hen weg van het gemakkelijke pad des geluks, waar geen louteringsbrug behoeft te worden gebouwd. Maar zonder die brug is het land van belofte voor U gesloten. Gij *moet* de steenen des leeds dragen, al kromt zich uw rug onder de zware lasten. Eenmaal zal de taak volbracht zijn en uwe lasten zullen van U afvallen; gij kunt de brug passeeren die U brengt naar uw hooger zelf. Dan zullen de gedachten U toevloeien als zuivere diamanten en ge zult den Schepper danken voor het middel, dat U gegeven werd de kleinoodiën uwer ziel te ontdekken, al was het middel zwaar. God geeft aan *ieder* dat middel, niemand uitgezonderd, maar het moet beschouwd worden als een heerlijk geschenk, niet als een last. Dan zal, als de poort zich geopend heeft, voor ons geestelijk oog zich vertoonen het licht der hoogere regionen, dat alleen te aanschouwen is langs den weg des leeds en der zelfverzaking.

De weg is kort, dra komt de nacht!
Maar vreest hem niet, 't is God die bracht
Het licht en donker over d'aarde;
Want zonder nacht heeft licht geen waarde.

De dag is kort, gebruikt hem goed!
Laat alles gaan zooals het moet.
Vreest niet den nacht, ook niet den dag;
Het leven geeft U wat het mag.

Droomt uwe droomen tot gij ze verstaat
En uwe ziel haar weg opwaarts gaat.
Dan zal zij ontdekken „Gods licht” door den nacht
En snel verder gaan, waar Zijn goedheid haar wacht.

*

Zieleschatten.

Indien gij het beste wat in u leeft tot uiting laat komen en dat beste aan uwe naasten weet te schenken, dan zijt gij gekomen in die phase van uw leven, dat ge nuttig en noodig zijt voor uwe medemenschen.

Hoe komt het dat er zoovelen niet in staat zijn, wat van hetgeen in hen opborrelt aan goeds, aan edels en aan liefde, aan anderen te geven? Want gij kent toch de wet: dat wat men schenkt met groote liefde, dubbel terugkeert tot den schenker. Indien ieder individu deze wet gelegenheid gaf in werking te treden, voor welke verrassende feiten zouden de menschen komen te staan! Het zou op den duur niet meer mogelijk zijn, dat er *kwaad* bestond, want ieder zou dan meewerken dat er alleen goed tot uiting kon komen. Dat was ook het streven van Jezus de Christus. Hij wilde de menschen overtuigen, dat het kwaad door hen zelve uitgeworpen werd. De menschen dachten dat het kwaad en het goede van buitenstaande machten tot hen kwam en zij zelve daar niets aan konden doen. Jezus leerde, dat gij den hemel en de hel in uzelf hebt en dat ge meester kunt zijn overeen toestand in u. De menschen begrepen dat niet in dien tijd, en nu? Het is nog steeds hetzelfde. Er zijn wel enkelen die de goddelijke wet der liefde, die Jezus predikte, begrijpen en willen toepassen, maar hun stem is als die van een roepende in de woestijn en bereikt niemand, daar de klanken te ijl zijn en zich verliezen in de grovere klanken die de wereld uitstoot.

Jezus' loon is geweest het kruis, en is het loon van hen die nu hun stem verheffen anders? *Toen*

smaad en een stoffelijk kruis, *nu* hetzelfde en een geestelijke kruisiging! Wat is zwaarder?

Jezus stond door Zijn buitengewone geesteshoogte hoog boven allen, die nu lijden voor hetzelfde feit. Daardoor wist Hij meer en kon dus meer zielekracht ontwikkelen dan het gewone individu. Daarom staat het lijden van den gewonen mensch op een ander plaan. Jezus *wist* van de heerlijkheid, die Hem wachtte. Hij wist dat na Zijn lijden een toekomst zich voor Hem opende, die niet voor allen is weggelegd. Maar de mensch, wat hoopt hij na zijn lijden? Hoe wankelmoeidg is vaak zijne stemming? Wat hoopt, ja verwacht hij? Zijn ziel vol droefenis klaagt dikwijls: mag ik hopen, kan ik verwachten?

Het is zoo moeilijk het vertrouwen te behouden als men niets dan rampen op zijn weg ontmoet. Het valt zoo zwaar, niet ten onder te gaan, want de mensch heeft niet de gave waarover Jezus beschikte, die het doel van Zijn lijden wist, terwijl de gewone mensch maar moet aanvaardden wat tot hem komt. Dat is nu het groote wereldraadsel. Naar de oplossing daarvan zoekt ieder, maar wie vindt het? Gij zult het in de wereld niet vinden; niet door wetenschap, noch door een cynisch negeeren van alle hoogere dingen. Neen, in uzelf ligt de oplossing zoo dichtbij en toch voor sommigen zoo veraf. Want er zijn menschen, wier ziel voor hen iets is als een land, nog nooit door menschen betreden en waar zij dus *niets* van weten. Die zielen liggen braak; geen ploeg heeft nog voren getrokken in den grond des gemoeds. Zij weten niet dat er een land voor hen te bewerken valt, een land dat zoo veel in zich verborgen houdt en dat een oogst kan opleveren, die een grooten zegen kan blijken te zijn.

Het zijn de zielechatten waaruit ge steeds alles halen kunt, waar ge behoefte aan hebt en gij zult bemerken dat *nooit* de bodem zich aan uwe oogen zal voordoen. Vertrouwt op haar en gij zult niet beschaamd worden, hoe donker de wereld zich ook aan u vertoont. Hulp zal u dan geworden, daar gij evenals Jezus ziende wordt. Dan zult gij zien dat de onverklaarbaarste dingen voor u geen raadsels meer zijn, want de sleutel hunner oplossing ligt in uw ziel als een gouden kleinood dat voor uw geestelijk oog zich openbaart.

Beteekenis van de liefde.

„Indien gij alle schatten der aarde bezat en ge bezat de liefde niet, dan waart ge armer dan de armste bedelaar.” De meeste stervelingen begrijpen dat niet, doordat zij slechts naar het aardsche turen en niet weten, dat er nog andere schatten bestaan, als men den blik van het materieele kan afwenden. Die schatten kunnen u alleen geopenbaard worden, als ge de beteekenis van de ware liefde beseft en daardoor uw inzicht in de dingen des geestes helderder wordt. Indien men gesloten blijft voor dat hooger inzicht, zal men ook nooit het begrip *liefde* in den waren zin des woords tot het zijne maken. Als men dat niet kan, is men armer dan wie ook.

Zij, die hun aardsch bestaan hebben doorgebracht met de vele materieele schatten, en vreemd aan de liefde zijn gebleven, zullen als ze aan gene zijde op het geestelijk gebied zijn aangeland *zo* arm zijn, dat ze niets meer het hunne kunnen noemen. Geen

wereldsche schatten kunnen dan helpen de groote leegte en eenzaamheid te vullen en te verdrijven. De liefde is niet gezocht en opgekweekt gelijk men een mooie plant, die na veel moeite is verkregen, met groote zorg omringt.

De liefde, de geestelijke liefde, is iets heel subtiels, het is iets goddelijks, een deel van den Schepper, die het in ons gelegd heeft, om ons gelijk aan Hem te maken. Liefde is synoniem met goddelijke harmonie, die de geheele schepping doortrikt. Het is een toon die zoo harmonisch klinkt, dat niemand de bekoring er van kan weerstaan, ten minste als men zijne ziel naar dien toon kan stemmen. Dat is een eerste vereischte om die goddelijke klanken te kunnen opvangen. Dus men moet zijne ziel ontvankelijk maken voor de ware liefde, dan pas kan men ook iets doorgronden van het ware geestelijke.

Velen denken dat men het niet noodig heeft om vóór den stoffelijken dood iets te doorgronden van het werkelijke leven achter den sluier. Als men wist hoe bevoorrecht men zich mag noemen, wanneer men reeds weet wat ons wacht achter dien sluier! Zij, die al iets weten, kunnen ook nimmer meer alleen aan aardsche schatten hechten, maar weten dat niets anders dan de geestelijke rijkdommen hen van nut kunnen zijn. De grootste schat die schittert als de heerlijkste diamant in een band van juweelen, is de liefde. Indien die edelsteen niet aanwezig is, hebben de anderen geen waarde, daar zij allen aan den steen der liefde hun glans ontleenen. Dus, indien men de liefde niet bezit, is men toch nog arm.

Hoe kweekt men die liefde op? Het zaad is in ons gelegd en het is onze vrije wil dat zaadje te

doen ontkiemen of het stil te laten rusten. In een vorige les zeide ik u reeds dat de zieleakker met tranen moet besproeid worden, vóór dat het goddelijke zaad vrucht kan dragen.

Indien men werkelijk geleden heeft, en toch zijn vertrouwen heeft bewaard, dan kan men pas beseffen wat het is „goddelijke liefde” te bezitten. Niettegenstaande men zoo veel verloren heeft is men in staat oneindig veel te geven, zonder dat men armer wordt. Neen, men wordt rijker, daar de goddelijke liefdeschatten oneindig zijn. Men neemt die overal mede, ze verlaten u nooit, daar ze der ziele behooren en dus uw onvervreemdbaar eigendom zijn. Ze volgen u, na uwen overgang van sfeer tot sfeer, van licht tot licht. Steeds worden ze heerlijker, schitterend in Gods eeuwig licht, totdat ge doortrokken zijt van de ware Godsliefde en niets meer u aantleeft van neerhalende materie. Dat is de bestemming van de ziel des menschen.

God heeft *alles* in ons gelegd om dat doel te bereiken. Aan den mensch zelve is het gegeven, uit te maken, hoe lang hij zal doen over den weg naar boven. Koestert uw liefdesplantje, mijne vrienden, zóó dat gij snel de vruchten kunt plukken, die noodig zijn voor uwe stijging, dan zult ge bemerken hoe rijk uw leven wordt. Geen lijden bedroeft meer uwe ziel, want ge voelt U rijk door wat ze bezit, dat is de ware liefde.

*

Het leven des geestes.

Het is zoo moeilijk voor hen, die op aarde leven, zich een voorstelling te maken van het bestaan aan deze zijde. Velen denken zich alles, zooals de toestanden zijn, die zij op de aarde waarnemen. Zij denken stoffelijk, en daardoor is hun uitzicht beperkt. Indien de mensch zijn trillingen reeds op aarde kon verfijnen, zou hij veel wat nu onzichtbaar en onhoorbaar voor hem was, kunnen waarnemen. Want alles wat bestaat, is bij u en kunt ge dat bereiken als ge de stof weet uit te schakelen en uwe geestelijke krachten zich daardoor in werking kunnen stellen.

Om u heen is op dit oogenblik een lichtende band, waaruit wij de energie putten, die noodig is om met u in contact te komen. De kracht wordt dóór de sujetten heen gedrongen, tot het zich verzameld heeft in het voorwerp, waarmede wij met u spreken. Door onze gedachten sterk te concentreeren, vermengen die trillingen zich met de lichtende krachten en kan zodoende het mentaal gedachte woord geschreven worden. Het gaat dikwijls met groote moeilijkheden gepaard, daar wij moeten werken met stoflijke krachten. De moeite ligt daarin, die stoffelijke krachten in harmonie te brengen met de geestelijke. Indien uwe geestelijke oogen geopend waren, zoudt gij veel aanschouwen, wat nu voor u niet te zien is. Gij zoudt het blauwe licht zien dat van onze sujetten uitstraalt. Gij zoudt om uwen kring zien de vele toeschouwers, die zich interesseeren voor dit experiment, gelijk aardsche studenten zich verdringen om hun professor bij een interessant geval of een belangrijke proef. Gij zoudt

achter hen zich zien verdringen degenen, die wenschen iets te zeggen van hun leven in het voor u onzichtbare land, waar het voor sommigen de hemel is en voor anderen een hel. Steeds komen zij weer en hopen op hulp of het aanhooren hunner blijdschap. Het leven hier brengt zoovelen verrassingen zoowel ten goede als ten kwade. Het zijn weer de trillingen die bepalen hoe uw toestand zich zal voordoen aan uw geest, na aflegging der stof.

Indien gij op aarde reeds eenigmate u hebt vertrouwd gemaakt met het land, waar ge heen wilt gaan, dan zal alles u niet zoo vreemd lijken, wanneer ge dat land hebt betreden. Zoo is het ook met — zooals gij het noemt — het land der geesten.

Maakt u vertrouwd met het land dat ge eenmaal moet betreden; *ge moet het*, hierin bestaat geen vrije wil, en toch zijn er zoovelen die er niet naar streven er iets van te weten. Zoo is de mensch in de stof. Als diegenen hier komen, staan zij als een vreemdeling in een land, dat in het geheel niet bij hun opvattingen past. Zij verstaan de taal niet, kennen de gewoonten niet en dolen rond zonder te weten wat te beginnen. Maakt dat ge u niet eenzaam voelt, mijne toehoorders, leert het land kennen dat ge eenmaal moet ingaan, verwerft u vrienden daar, zoodat zij u kunnen leiden en wegwijs maken in de vreemde omgeving. Dan zult ge een beter inzicht krijgen in het leven aan deze zijde en gij zult u dadelijk thuis voelen, doordat uwe oogen geopend worden voor het eenig werkelijke bestaan, dat is: het leven des geestes.

Hiermede eindig ik mijne oratie. Ik zal later nog meer geven over „het leven des geestes”.

Geest en zijne mogelijkheden.

Kent gij het begrip „geest?” Weet ge hoe „geest” werkt en de mogelijkheden die „geest” kan doen ontstaan?

De stoffelijke mensch beschouwt geest als iets abstracts en kent zijn werking niet. Als „geest” niet bestond, zooals zij denken, dan zouden zij zelf ook niet bestaan. Geest is het begin van alles en het oneindige einde. Dat klinkt paradoxaal, maar het is de eenige en juiste groote waarheid. Iedere gedachte, die in het heelal wordt uitgezonden, maakt deel uit van den geest en volbrengt haar stil, maar zeker werk. Door geest wordt alles opgebouwd; niets kan ook blijven bestaan zonder dat geest het doordringt. Alles zou uiteenyallen, gelijk een door insecten aangeknaagden boom. De scheppingsdrang des geestes is groot en onverwoestbaar.

Ieder mensch kan daardoor ook scheppen, daar in hem ook geest is, dat een deel is van den geest, die het heelal doortrilt.

Geest kunt ge ook beschouwen als *de* groote gedachte die alles geschapen heeft, want zonder gedachte is geen schepping mogelijk. Indien gij in uwe wereld iets wilt tot stand brengen, moet eerst uw denkvermogen het gedacht hebben, zoodat het beeld van datgene wat men wil maken, reeds *in den geest* is uitgedrukt. Dan kan het stoffelijk werk een aanvang nemen. Dus overal waar geest is, kan iets geschapen worden.

Nu slaan we onzen blik verder naar een ander leven, het leven wat gij noemt „aan gene zijde”. Ik wil even opmerken dat die uitdrukking bij u wel algemeen is, maar niet geheel juist. „Gene zijde”

beteekent in uwe taal iets ver afs, iets dat niet gemakkelijk te bereiken is, maar de sluier, die de twee toestanden scheidt, is wel dik, maar toch gemakkelijk op zijde te schuiven. De twee werelden liggen zoo dicht bij elkaar, dat zij elkaar raken, ja soms doordringen.

Nu de werking van „geest” hier. Op aarde heerschen dezelfde wetten als in het leven achter den sluier. Met sluier bedoel ik het ontbreken van het geestelijk inzicht des menschen; dus het ontbreken van het ware, want de mensch is beperkt door zijn diepgezonken zijn in de materie. Het leven hier is een progressie, dus is en kan het leven niet zoo anders zijn; alleen, hier wordt meer gedacht en daardoor is het scheppingsvermogen ook grooter en vrijer. Aan alles wat hier bestaat, is ook een gedachte voorafgegaan. Door de gedachte wordt alles gemaakt wat zich aan ons oog voordoet. De ether is een gemakkelijk materiaal om *dat* in uit te drukken wat men wil. Uwe gedachtetrillingen vormen het gewenschte beeld en het staat voor uw geestelijk oog in al de door u gedachte schoonheid. In uwe wereld moeten uwe gedachten eerst in stof omgezet worden, anders kan uwe gedachte daar door niemand worden gezien. Hier worden uwe gedachten door ieder gezien, wier trillingen met de uwe overstemmen, dus uwe scheppingen worden ook gezien, evenals gij die van anderen ziet. Daarin leeft en beweegt ge u, en dat alles is even reëel voor u als toen ge u nog op aarde bevond, te midden der materie. Nu kunt ge uwe conclusies maken. Nu kunt ge de kracht der gedachte begrijpen, ook, dat hoe mooier, edeler en positiever uwe gedachten zijn, in des te schooner, harmonischer toestand ge

u zult begeven. Alles wat zich op aarde bevindt, is ook hier, daar de geest altijd *dezelfde is en blijft*; alleen zijn de scheppingen hier volmaakter, doordat de ether gemakkelijker te kneden is als stof. De geest kan zijn bedoelingen er beter in uitdrukken, omdat stof iets onvolmaakts is. Daar geest *hier* het leidende element is, heeft men hier zooveel verschillende toestanden als — ik zou bijna willen zeggen — menschen op uwe wereld. Ik zeide reeds, dat alleen zij die gelijke trillingen uitzenden, zich om zoo te zeggen, automatisch bij elkaar voegen. Dat slaat nu even goed op de lagere toestanden; daar kan ook alleen wat sympathetisch is, zich tot elkaar vereenigen en zodoende weer een sfeer vormen. Zoolang hunne gedachtetrillingen blijven overeenstemmen, blijven ze bij elkaar en bouwen steeds aan hunne omgeving. Zoodra er een is die zich niet meer kan vereenigen, met de gedachten van de anderen, begint alles voor zijn oogen te vervagen. Zijn trillingen zijn niet meer in harmonie met zijn omgeving en wordt hij onbewust weer getrokken naar die omgeving, waar hij mede overeenstemt.

Het contact met de geestelijke wereld.

Weet gij wat het beteekent in contact te staan met een wereld, die U zeer nabij, maar toch ook zoo verre van U verwijderd is? De wereld die de gewone mensch in de stof niet ziet, alleen in sommige gevallen vermoedt, is een wereld waar de geest heerschappij voert, in tegenstelling van de stoffelijke wereld, waar alleen stof als het eerste wordt

erkend. Ik spreek tenminste van toestanden en denkbeelden, die op de aarde domineeren. Door het groote werk dat sedert de laatste tijdvakken in de voor U onzichtbare wereld is begonnen, is er wel reeds een nieuwe periode ingeluid, maar deze heeft zich eerst kort uit de windselen ontworsteld, waar ze lang in heeft liggen sluimeren, onmachtig zich daaruit los te maken. Nu is het feit voltrokken, dat er een werkelijke tweede periode is ingetreden, namelijk: een toestand die volgt op het ontwaken uit een benauwdten droom, den droom van de heerschappij van het materialisme. De geestelijke krachten, die van onze wereld op U zijn geworpen, hebben eindelijk hun doel bereikt, namelijk: het doen ontwaken van het verantwoordelijkheidsgevoel van het individu. De mensch kan niet meer ontkennen dat hij een ziel bezit, iets tenminste, hoe ge het ook noemen wilt, dat onafhankelijk van het lichaam werken kan en dat ook daardoor superieur is aan het lichaam, ja het dwingen kan naar zijn wil. Dat is al een groote schrede vooruit en doet de hoop verwekken, dat de volgende schrede niet te lang op zich zal laten wachten. Om in uwe wereld met succes te werken is het een eerste vereischte bij velen een kanaal te openen dat doorgang verleent aan gelijke trillingen, zoowel van U naar ons, als omgekeerd. Dan pas kan er iets doorkomen, dat authentiek is met onze bedoelingen. Daarin ligt dus opgesloten, dat er een onderlinge aanpassing moet ontstaan. Wij kunnen alleen geven dat, wat door u begrepen kan worden, en daardoor ligt het meestal beneden ons kunnen. Gij moet ons tegemoet komen door te trachten uw bewustzijn op een hooger niveau te brengen en zodoende ons de gelegenheid

te geven onze boodschappen op een moeilijker onderwerp te brengen. Gij moet dus uwe trillingen verfijnen, terwijl wij onze trillingen moeten instellen op de uwe. Maar vóór die samenwerking is bereikt, gaat veel tijd voorbij. Daarom, houdt die verbinding vrij van onzuivere trillingen, die het kanaal vertroebelen en maken, dat de berichten gemengd worden. Wij zouden U veel meer kunnen mededeelen over de toestanden die hier heerschen, als het geestesleven der menschheid niet door eeuwenlange degeneratie zich kunstmatig afgesloten had van elke geestelijke inmenging. Er is zelfs een tijd geweest, dat de mensch het bestaan van een ziel ontkende, laat staan van een wereld die hij met zijn materialistische zinnen niet kon zien, voelen of hooren.

Zooals ik reeds aan het begin van mijn betoog zeide, is nu het ontwaken gekomen. De mensch is ontwaakt uit zijn materialistischen roes, die bij velen een gevoel van katterigheid heeft nagelaten. Zij zien in, dat wat zij in hun roes hebben geschapen, droombeelden waren die na hun wakker worden verdwenen als nevelen voor de zon; en hoe zij er ook naar grepen, hun handen bleven ledig. Dus dat wat zij reëel gedacht hadden, was niet werkelijk? Neen, dat beseffen zij nu, maar wat is dan blijvend? Wat is dan hetgeen waarde heeft? Zij zoeken naar licht, een klein vlammetje maar, om hun tot wegwijzer te zijn in den doolhof der verschillende denkbeelden en overtuigingen. Voor hen, die alleen geloofd hebben aan het bestaan van stof en nooit gedacht hebben aan meer, is het heel moeilijk tot een andere overtuiging te komen; maar één ding kan hen helpen en dat is, deemoedig vragen: „God,

indien Gij bestaat, dan ziet Gij ook mijn ernstig willen om de waarheid te leeren kennen. Geef mij dan de gelegenheid op mijn weg de waarheid te leeren onderkennen en open mijne oogen voor de kennis des geestes." Indien de menschen dat zeiden, inplaats van zooals zoovelen uwer zelfgenoegzaam zeggen: „Ik weet het," dan zouden er meer kanalen kunnen geopend worden om het licht der waarheid door te laten. Maar alles stuit af op waanwijsheid der individuen. Voor heden genoeg.

Vershil tusschen geest en stof.

Weet gij allen wat het verschil is tusschen de werking des geestes en die der stof? Ik kan U even goed vragen: kent gij het verschil tusschen licht en donker, vreugd en smart, tusschen gezondheid en ziekte, enz.? Het verschil tusschen die twee uitersten kan alleen overbrugd worden door middelen, die door den mensch moeten gevonden worden.

De stof is voor ieder zchtbaar en daarom wordt aan haar meer waarde toegekend dan aan den geest. Toch is het de geest, die alles moet beheerschen en superieur zijn aan de materie.

Gelijk het licht moet staan boven de duisternis, wijl anders alle materie teniet zou gaan, en gezondheid het lichaam moet beheerschen om het voor uiteen vallen te behoeden, zoo moet de geest ook de stof beheerschen, wijl anders de stof een speelbal wordt van machten der natuur. De Schepper gaf daarom den geest het vermogen te heerschen over de stof.

In grijs verleden was de mensch nog zoo, dat hij

zijn geest de rechten gaf die hem toekwamen, maar in den loop der tijden heeft de mensch zich zoo gewikkeld in de stof, dat de geest bijna niet meer te zien is door de vele windselen der zoogenaamde beschaving. De menschen zijn *te* beschaafd, *te* geleerd, *te* sceptisch geworden. Hun verstand kent alleen de materie, hun oog ziet alleen stof en hun oor hoort alleen de aardsche geluiden. En hun gevoel . . . reageert alleen op datgene, wat behoort tot — laten we zeggen: „het lagere bestaan van den mensch.” Zoo is het nu, en daarvoor komen wij om, al was het alleen maar hun verstand op hoogere dingen te wijzen en hun oog ziende, hun oor horende te maken voor het wezen en de stem des geestes.

Kent een van U allen zijn geest? Erkent gij dat die boven U staat?

Neen, want ge wilt niet weten dat gij zelf — of wat ge zoo noemt — de schaduw zijt, in tegenstelling van het licht dat des geestes is. Uw geest tracht zijn bestaan te doen erkennen, want de stof — zijn schaduw — verdwijnt na verloop van tijd, en wee, als gij dan hem *moet* erkennen omdat ge niets anders bezit. Laat uw geest uw vertrouwde zijn; laat niets na om hem te plaatsen daar, waar hij behoort, dat is op het eerste plan. Schakel de stof die U van hem afhoudt uit en stel U in verbinding met het hoogere, waar uw geest thuis hoort. Dan zult ge zijn superioriteit leeren kennen, en als de tijd komt dat uw stofkleed uiteen valt, dan zult ge vertrouwd zijn op de gebieden waar ge uw verder bestaan zult moeten doorbrengen.

*

De evolutie der ziel.

Indien gij staat aan den voet van de ladder, die reikt tot in de hoogste regionen, dan is de tijd gekomen dat ge het hoogste kunt bereiken. Ge staart naar het einde, dat zich verliest in het oneindige, en voelt uwe ziel ineen krimpen bij het idee dat die hoge trap bestegen moet worden. Gij weet, dat ge alleen moet stijgen; geen stoffelijke hand kan U helpen, want het is de trap van het zieleleven, en geen menschelijk wezen kan U leiden en uwen gang vergemakkelijken. Ge stijgt en uwe voeten zoeken angstvallig iedere trede, daar ge in het onzekere verkeert, of de sport stevig genoeg blijkt om U te kunnen dragen. Ook zijt ge bang voor een geestelijke duizeling, daar de lucht steeds ijler wordt en niet altijd verdragen wordt door uw geest, waaraan de materie zich nog vastklemt. Dat is het beeld van de evolutie der menschelijke ziel.

De ziel zoekt haren weg langs de trap der evolutie. Maar steeds schrikt zij terug voor de moeiten en lasten die het stijgen meebrengt. Liever dommelt de mensch in op de eerste sport, en staart naar boven, denkende zodoende wel iets te aanschouwen van hetgeen bereikt moet worden. De moeite wordt te zwaar geacht om door eigen kracht te stijgen en daardoor iets te vinden, dat de ziel rijk maakt aan geestelijke schatten.... Stijgt, mijne vrienden, zoodat uw uitzicht verruimd wordt. Verheft U boven de dingen der wereld, want zij behooren tot het onwerkelijke. Hoe meer sporten gij gestegen zijt, hoe meer ge het werkelijke nabij komt, want ge verfijnt uwe trillingen door het ademen in de geestelijke omgeving, die ge alleen

verdragen kunt door U zelven er mede in harmonie te brengen. Beklimt sport voor sport, en houdt uw oog gericht naar het punt waar het einde der ladder zich verliest in de nevelen der hoogste hemelen. Ziet niet achter U, daar dan een duizeling U kan doen tuimelen, en gij dan weder van voren af aan moet beginnen. Houdt U bij wat ge reeds bereikt hebt en staart niet links of rechts, daar ge dan misschien wel eens iets aanschouwt, wat uw oog boeit, maar waar ge niet van kunt weten of het de moeite loont om daarvoor uw blik van het doel af te wenden. Neen, laat U niet afleiden van uwen weg! Steeds vooruit! Omhoog naar het heilig doel, dan zullen uwe voeten vleugelen krijgen, en uwe volharding zal beloond worden. Gij zult dan bemerken, dat onzichtbare handen U worden toegestoken en ge zult stijgen met lichte voeten, zoodat de ladder U niet meer lang lijkt, maar ge met vreugde uwen gang voltooit naar het land, waar de ziel haar eenige woning bezit.

Vrienden, ge moogt een vraag stellen.

Vraag: Wat wordt bedoeld met: „Houdt U bij wat ge reeds bereikt hebt en staart niet links of rechts enz.”

Antw.: Daarmede wordt bedoeld, dat vele menschen die het hoogste wel *willen* bereiken, toch niet kunnen nalaten zich te laten influenceeren door andere beelden, die hun door hunne medestrijders worden voorgehouden. Ieder individu denkt voor zich zelven: „Ik heb den goeden weg gekozen” — Maar gij weet niet of hun weg voor U wel de passende is. Uw hooger zelf geeft U uwen weg aan en nimmer

kan een ander U den weg wijzen. Volg dus uwe intuïtie, want die zal U altijd goed leiden, als ge maar haar stem wilt volgen en U niet laat afleiden van uw en weg, door andere inzichten van hen, die hun eigen pad volgen . . . .

Vraag: Moet men dan zijn medemenschen maar rustig hun gang laten gaan, ook wanneer men zeker weet, dat zij verkeerd gaan?

Antw.: Gij begrijpt mij niet. Gij kunt anderen helpen zonder een centimeter van *uwen* weg af te wijken. Ziet ge dat hij U niet volgen kan op uw en weg, dan laat ge hem gaan. Zijn pad ligt ook gereed en zal hij die eenmaal *moeten* gaan; totdat op een zeker punt uwe wegen elkaar raken en ge samen kunt wandelen naar het doel, dat voor ieder gelijk is, al begint men op een verkeerden weg.

*

Waarschuwingen.

Kan het menschdom zich opheffen uit den afgrond, waar het zich blindelings in werpt door zijn volslagen onwetendheid met geestelijke waarheden? Ja, de menschen kunnen dat, maar ze willen niet. Ze gaan liever hun verderf tegemoet, dan iets te laten wat hun stoffelijke behoeften aangaat. En werkelijk, om geestelijk hooger te kunnen komen moet men in de eerste plaats zijn geest meer voedsel geven dan het lichaam. Niemand kan iets hoogers bereiken zonder zelfverzaking. Want het hoogste in den mensch kan *dán* pas te voorschijn treden en zijn hoogere talenten aan de wereld dienstbaar ma-

ken. Maar het kost aan diegenen veel zielesmartē, want altijd als de menschheid bemerkt, dat er één zich geestelijk verheft boven hun kleinheid, dan zijn de steenen reeds gevonden om hem er mede te wonden. Gezegend hij, die de steenen niet acht en zich toch blijft staande houden in de moeilijke ure. Maar toch zal hun stem eenmaal weerklinken als een echo der stem Gods, roepende tot Zijne verdwaalde kinderen: Bekeert U en zondigt niet meer, want als ge niet wilt luisteren, zullen de dagen Noach's weder herrijzen en uw stem zal niet meer gehoord worden. Vrienden, dit is nogmaals een waarschuwing, gegeven door hogere intelligenties.

*

Vrede zij U allen! Helpt met Uwe gedachten hen, die lijden door de groote rampen welke Uwe aarde teisteren. Ik heb U reeds gezegd dat er vele wereldrampen Uwe aardē zouden schokken tot in hare grondvesten. Maar dat alles zal een andere tijd inluiden. Er zal nog veel meer gebeuren. De menschheid moet wakker geschud worden uit den slaap van het materialisme. Het besef van eigen kleinheid moet tot hen doordringen. De hogere machten spreken door de natuur. Er zijn werelden die uit het heeral weggevaagd zijn, zooals gij een vlek wegveegt. Dit zijn alle waarschuwingen en teekenen van een Almacht die alles beheerscht, door kracht, geleid door liefde. Niets mag en kan misbruikt worden op den duur, want dan wordt alles chaotisch, en wetten kunnen niet geschonden worden. Alles wat de natuur schenkt moet ten goede komen, anders worden de wetten die het heeral beheerschen

verkracht en wordt het zieke lid afgesneden en vernietigd. Waakt en bidt, de tijden zijn zorgenzwaar.

Beantwoording van eenige vragen.

Vraag: Vormen alle helpers, die het menschdom willen bereiken, één kring? Hebben onze leiders, b.v. ook contact met de helpers der theosofen?

Antwoord: Er is maar één Bron, waaruit het waarlijk geestelijke voortkomt. Zij, die de vertolkers zijn van wat werkelijk het ware is, zijn allen aan elkaar verbonden door den band der eenheid. Nu is het echter zeer moeilijk om te weten wat het ware is, daar de waarheid dikwijls haar gezicht bedekt houdt. Ook neemt het onware dikwijls het masker der waarheid aan en kunnen zij, die niet bedeed zijn met een fijne intuïtie, moeilijk den leugen achter het masker der waarheid onderscheiden. De waarheid is eenvoudig; en juist doordat zij de waarheid is, kan ze ook eenvoudig zijn; zij behoeft niets te verbergen onder veel schittering van woorden.

De weg naar het ware is niet moeilijk, indien men zijn hogere zielekrachten maar in werking stelt. Dan vindt de ziel van zelf den waren weg, daar zij een deel uitmaakt van den Oorsprong aller dingen en dus van zelf getrokken wordt naar datgene, waarvan ze deel uitmaakt. Wat werkelijk het ware is, is één in liefde, in plicht en in vooruitgang. Allen, die hetzelfde beoogen en dus één doel nastreven, behooren bij elkaar, en kunnen tot zegen zijn voor hen, die zoekende zijn naar het ware.

*

Vraag: Hoe komt het, dat er, althans naar ons inzicht, in de natuur zooveel wreedheid te bespeuren is, bij menschen, dieren en planten, die elkaar vernietigen?

Antw.: Gij leeft in de sfeer der tegenstellingen. Indien de mensch niet de wreedheid aanschouwde, zou hij niet kunnen weten wat wreedheid is, en daardoor niet het tegenovergestelde leeren beoefenen, zooals liefde, mededoogen, barmhartigheid, enz. Alles moet den mensch aanschouwelijk gemaakt worden, omdat hij zóó alleen het onderscheid leert beseffen tusschen twee uiterste dingen in de natuur. Als er *alleen* wreedheid bestond, zou hij die niet zien, niet weten, dat wat hij ziet wreed is. Juist de groote tegenstellingen in de schepping maken, dat de mensch leert zien het goed en het kwaad. Beschouwt het alles als aanschouwelijk onderwijs. Alles heeft een doel in de schepping. Wat u wreed toeschijnt is dat niet, als ge den anderen kant er van zien kondt. Wat er door geleerd wordt, is van hogere waarde dan het lijden, dat er aan voorafging. De schepping is met wijsheid ingericht, want hoe men het ook beschouwt, altijd zijn de uitkomsten juist. De middelen zijn voor de meesten onverklaarbaar, maar de resultaten zijn bijna voor ieder te zien; en dan zal men moeten toegeven, dat de Schepping in al haar uitingen volmaakt is.

*

Vraag: Waarom kunnen minder goede geesten gemakkelijker contact krijgen met de menschen dan de hogere intelligenties, en mogen zij die menschen hinderen, ja, ongelukkig maken?

Antw.: De twee werelden zijn zoo nauw verbon-

den, dat iedere geest, een geest in de stof beïnvloeden kan. De bescherming die een mensch ondervindt, van meer gevorderde intelligenties moet al *heel* sterk zijn, om alles wat minder goed is, te kunnen afweren. Iedere geest, goed of slecht, is vrij te gaan waar hij wil, maar het staat aan de menschen ook vrij hun deur voor hen te sluiten. Dat is moeilijk, dat weet ik wel, maar een biddend leven kan u vrijwaren — op den duur ten minste — voor ongewenscht bezoek.

Bidt ge wel? Wie alleen het hooge bij zich wil ontvangen en daar innig om vraagt, zal ook eenmaal die hulp ontvangen. Maar vermijdt nieuwsgierige vragen, want daar wordt dadelijk misbruik van gemaakt door lagere intelligenties om u te misleiden.

(De vrager interrumpeert: Dat overkomt mij nooit, daar ben ik te veel voor geoefend).

Dat denkt ge, maar dat is niet zoo. Juist doordat ge u zoo zeker voelt, staat ge er eerder voor open. Ge moet nederig om hulp bidden, daar ge nooit *zeker* kunt zijn van de ongeziene dingen vóór ge steeds getoetst en nog weer getoetst hebt onder een biddend opzien. Het verkeer met onze wereld kan niet door ieder ongestraft volvoerd worden. Gij weet niet hoeveel hinderpalen er zich voordoen. Besefte ieder dat maar, dan zou er minder tol worden betaald.

Er zijn kringen, die ook wel met moeilijkheden hebben te kampen gehad, ofschoon zij van het begin af aan goede leiding hadden. Het wordt meestal aan de leiding geweten, maar zoo dikwijls ligt het aan de kanalen die gebruikt worden.

Vraag: Wanneer, zoals hierboven is gezegd: „iedere geest, goed of slecht, vrij is te gaan waar hij

wil," dus minder goede geesten, die naar een hogere sfeer willen gaan, zulks ook mogen en kunnen doen, dan komt het vreemd voor, dat de hulp van aardsche stervelingen wordt ingeroepen, om ongelukkige geesten te helpen, die vragen om verlost te worden uit hunne eenzame en duistere omgeving.

Antw.: Dat gezegde slaat op geestelijke wezens, die zich bewegen in de stoffelijke sfeer, dus op uwe aarde. Iedere geest die zich daar ophoudt, kan gaan waar hij wil. Anders is het in de geestenwereld; daar is een geest gebonden aan wetten, evenals op aarde de menschen (dus de belichaamde geesten) ook gebonden zijn aan wetten. Hier zijn het hoofdzakelijk de gedachten die iets bepalen, niet de daden zooals op aarde. Een geest is gebonden aan dien toestand, dien hij zelf geschapen heeft. Hij *wil* dikwijls wel hooger, maar wat hij verzameld heeft houdt hem vast aan die sfeer, waar zijn gedachtenleven mede harmonieert. Dat kan maar niet in eens veranderen, maar moet eerst een loutering doormaken; wat vaak *heel* lang kan duren. Hij probeert ook dikwijls er uit te komen; dan is er wel veel gewonnen, maar *vóór* dat zijn gedachten *volkomen* met een nieuwen toestand overeenkomen, zal het hem niet gelukken *dáár* te blijven, waar hij andere gedachtestroomen ontmoet. Hij wil wel, ja, maar geloof me, dat *alleen* is niet voldoende. Wel wordt hem vergund zoo nu en dan daar te vertoeven, zoodat hij kan ondervinden hoe het moet zijn, maar zijn ziel is nog niet geschikt, daar een blijvende woning te bouwen. Het licht is nog te sterk voor zijn zwakke geestelijke oogen. Hij zou blind worden en niet geschikt zijn om Gods' heerlijkheid te aanschouwen. Het moet bij zulke geesten geleidelijk gaan. Op

aarde zijn wel zielen die zich reeds dadelijk aan het hogere licht kunnen aanpassen, maar die hebben dan ook op aarde reeds hunne gedachten in harmonie gebracht met *dat* leven, waar het licht in schoone kleuren schittert voor het geestelijk oog, en dat door stervenden reeds even gezien wordt.

Na een discussie over het helpen van ongelukkige zielen (overgeganen) door personen (media) hier op aarde.

Vraag: Hoe komt het dat, waar de Schepper de beschikking heeft over legioenen hogere wezens, voor dit werk de hulp van aardse stervelingen moet worden ingeroepen?

Antw.: Vrienden, ik hoorde U spreken. Ik begrijp zoo volkomen uwe meeningsverschillen. Ja, ik dacht net als gij, mij leek het ook onverklaarbaar waarom God de hulp van aardse stervelingen noodig heeft om die ongelukkige wezens te helpen. Door mijn zijn hier in de geesteswereld, heb ik anders leeren zien en oordeelen. Een geest hoe laag gezonken, is toch steeds omringd door helpers, maar door zijn eigen gedachten scheidt hij een sfeer om zich, die zoo donker en ondoordringbaar is, dat zijn eigen uitzicht daardoor totaal belemmerd wordt. Hij is blind voor alles wat hem werkelijk omringt en doof voor iedere stem die hem bereiken wil. Alleen wat aardsch is en dus stoffelijk, kan tot zijn nog aan de aarde hangenden geest doordringen. Daarom brengen wij hem naar de aarde bij die sensitieve personen, die onzelfzuchtig genoeg zijn en zelf eenigszins geestelijk ontwikkeld, om in staat te zijn hen te begrijpen en bij te staan.

Zoodra ze maar eenig besef van hun toestand krijgen, dus hunne gedachten een wijziging ondergaan, heldert de mist op, die hun geest omringt en zien ze daardoor iets van de realiteit die om hen is. Nu komt onze missie . . . . God werkte steeds aan hen, ook toen hij ons toestond aardsche hulp in te roepen. Het komt U vreemd voor, maar zijn Gods wegen niet ondoorgrondelijk en ook wonderbaar? Ja, wonderbaar is het zeker! Hij wil zijne kinderen zoo gauw mogelijk daár leiden, waar zij gelukkig kunnen zijn en daarom wordt alles beproefd, hen die blind en doof zijn voor geestelijke dingen, tot het bewustzijn te brengen van Zijne liefde en leiding. De middelen daarvoor aangewend zijn legio. Een daarvan is aardsche hulp, maar geleid door God. God werkt overal en dóór en met alles. Alles heeft een hooger kant maar die moet dan ook gezien willen worden. Het doel is goed en dat moet in het oog worden gehouden; niet alleen staren op datgene wat het middelpunt uwer gedachten uitmaakt.

Waarom beschouwt ge de mensch, of liever een geest, die nog in het stofkleed vertoeft, niet geschikt om die zielen te helpen? Evengoed als er hoogstaande ontlichaamde geesten zijn, kunnen er toch ook hoogstaande geesten in de stof zijn, die misschien nog geschikter zijn voor dat werk dan de geesten aan gene zijde. Voelt ge daar iets voor, mijne vrienden? Heeft een mensch geen Goddelijke krachten? Maar men kan ze natuurlijk ook misbruiken; dat is een groote zonde.

God *weet* door wie Hij zijn kracht kan laten doorwerken. Het kanaal moet zuiver zijn, anders kunnen nooit die resultaten bereikt worden, die God wil. Beschouwt gij een mensch zooveel lager als een

geest, dat de mensch door U niet waardig gekeurd wordt om ongelukkige zielen te helpen en wel een ontlichaamde? Waarom mag een mensch wel een ongelukkigen aardbewoner helpen en geen ongelukkigen bewoner der geestenwereld? Juist de mensch in de stof kan zich zoo goed in de nooden der ongelukkige zielen indenken, beter nog dan zij, die reeds lang aan gene zijde vertoeven. Begrijpt ge waarom nu ook dit middel beproefd wordt? Gij beseft niet hoe nauw de twee werelden verbonden zijn; steeds is er wisselwerking. Hoe zou ik anders met U kunnen werken?

Vraag: Wat wordt bedoeld met „het kanaal moet zuiver zijn” — is dat wel mogelijk, geen mensch is immers geheel zuiver?

Antwoord: Afwezigheid van iedere zelfzuchtige bedoeling, daarbij een diep voelen van het ongeluk der ongelukkigen, dus een innig mededoogen, barmhartigheid, in één woord, trachten een CHRISTEN te zijn.

Vraag: Heeft de mensch een vrijen wil, of is alles wat in zijn leven gebeurt „leiding” van hoogere machten waar niets tegen te doen is?

Antw.: Een vrije wil? Zeker! die bezit iedere ziel; anders zou ze louter een ding zijn, en zou ze niet waard zijn en niet in staat om die evolutie door te maken waarvoor ze bestemd is.

God heeft den vrijen wil juist daarom aan zijne kinderen gelaten om hen de gelegenheid te laten zich in die richting te ontwikkelen, waarnaar het ego zich voelt aangetrokken. God schiep de schepselen tweeslachtig; wat niet lichamelijk maar geestelijk bedoeld is. Hij voegde bij het hoogere het

lagere, en gaf daarom den vrijen wil, zoodat de mensch zelf kan kiezen. Daar komt de intuïtie bij, door sommigen het geweten genoemd, dat den weg aanwijst dien het hoogere wil gaan. Het lagere domineert dikwijls zóó in de ziel, dat zelfs tegen den wil van het hoogere in, zijn richting gevolgd wordt. Dan komt de strijd. Het hoogere wil naar God, het lagere zoekt den weg van God afgekeerd.

Als de mensch geen vrijen wil had zou er geen strijd zijn; maar dan zou de ziel ook niet dien groei ontvangen, die juist door lijden wordt verkregen. De Schepper zou dan gemakkelijk Zijne kinderen zoo kunnen leiden, dat het voor ieder goed kwam; maar dat is niet Gods bedoeling; daarom gaf Hij Zijne kinderen den vrijen wil, opdat zij door strijd en lijden den weg zouden zoeken, die leidt naar de Bron, waar het goddelijke steeds opwelt, en waar de ziel haar dorst kan lesschen aan Gods eeuwig stroomende wateren. Als men steeds het goede voor oogen houdt en den *wil* daarop zet, dan zult ge onder vinden, dat Uw „hooger ik” de kracht ontvangt om te domineeren.

*

Vraag: Hoe is het mogelijk, dat soms immoreele personen gebruikt kunnen en mogen worden als kanaal om de mooie levenslessen, die van hooge intelligenties komen, door te geven aan hen, die daaraan behoefte hebben, terwijl, naar onze meening, hoogstaande personen niets ontvangen kunnen, hoewel zij zich er gaarne voor beschikbaar stellen?

Antw.: Niet alleen psychisch maar ook fysisch moet men geschikt zijn. Nu kan iemand fysisch

zoo zeer geschikt zijn om als kanaal te dienen, dat hij, al staan de psychische eigenschappen moreel niet hoog, toch wel als kanaal kan gebruikt worden. Maar *nimmer* kan er alsdan een hoogte bereikt worden, die weggelegd is voor moreel hoogstaande zielen. Als er anders gedacht wordt is dat begoocheling. Het is *onmogelijk!*

*

De invloed van den geest op de stof.

Deze invloed berust geheel op trillingen. De hoog psychisch aangelegde mensch ontwikkelt door zijne uitstraling een golf van zeer fijne gedachten-trillingen, die zijn weg zoekt door den ether, en daardoor baan maakt voor de gedachtetrillingen van hen, die daarmede overeenstemmen. Dat kunnen de trillingen zijn van geesten in en buiten de stof.

De mensch, die de hoogere eigenschappen mist om de baan te openen voor de fijnere trillingen van hoogerstaande wezens, kan die nooit *zuiver* opvangen, daar er op de baan te veel grove trillingen zijn, die met de fijne medekomen en zodoende de berichten onzuiver en dus gemengd maken. Nu moeten de physische hoedanigheden de mensch ook geschikt maken om de trillingen, grof of fijn, op te vangen. Dat is een kwestie van samenstelling der hersenen en den loop der zenuwen. Het centrale zenuwstelsel moet een eigenaardigheid vertoonen, die niet bij alle individuen aanwezig is. Bij hen, waar die eigenaardigheden wel aanwezig zijn, vertoont zich een gemakkelijke concentratie der gedachten en een wil om een gedeelte zijner hersenen af te

sluiten voor stoffelijke indrukken. Dat zijn dan wat men bij u media noemt. Het gehalte van de berichten ligt steeds aan hen. Als een fysiek zeer geschikt medium zich opent voor de berichten van achter den sluier, dan moeten er krachten in werking komen om die berichten in zich op te kunnen nemen. De stroom van trillingen, die naar het medium worden toegezonden, moet op geen weerstand stuiten, anders kan zij het doel, dat is het centrale zenuwstelsel, niet bereiken. Ik bedoel de harmonische trillingen, die geen disharmonie toelaten. Als er weerstand is door grovere gedachten, dan wijken de uitgezonden trillingen uit de gemaakte baan en kunnen het doel nooit geheel bereiken. Daarom is het in een harmonischen kring, waar de onderlinge gedachten overeenstemmen, zooveel gemakkelijker werken en zijn de resultaten meestal gunstiger.

Het psychische in den mensch werkt zoowel naar binnen als naar buiten. Naar buiten zoekt het de trillingen, die met de zijne harmonieeren, naar binnen zoekt het zijn weg langs de fijnste zenuwen en geeft zijn invloed aan den opbouw der atomen van het stoffelijk lichaam. Daarom zijn ziel en lichaam zoo nauw verbonden en moet er steeds een wisselwerking zijn om beiden saam te houden. Nu weten wij allen, dat het lichaam niet kan blijven bestaan zonder den geest, maar wel kan de geest zijn eigen eeuwig bestaan leiden zonder de verbinding met de stof. Daaruit moet ieder concludeeren, dat de geest boven de stof staat. Het psychische kan gaan door de kracht van het denken. De gedachten, die oprijzen in de ziel des menschen, zijn zijn onvervreemdbaar eigendom, maar men kan ze alleen niet vast-

houden, daar zij niet gebonden zijn aan de stof en de fijne trillingen, die de gedachten beheerschen, hun weg kunnen banen door alle belemmeringen.

Ik zeide reeds, dat de superieure beteekenis van de geest boven de stof groot is. Daarom kan de geest ook zeker een grooten invloed uitoefenen op de stof en vooral op het lichaam, dat hij beheerscht. Een lichaam kan nooit den geest beheerschen, al wordt dat dikwijls gedacht. Het komt vaak voor in uwe wereld, dat in een zwak lichaam een zeer sterke geest woont. Bij dezulken heeft zich het levensfluïde zeer sterk in het psychische saamgetrokken en kan niet genoeg stroomen door de fijne zenuwen naar het fysieke centrale punt, dat zetelt in het midden van het stoffelijk lichaam. Dus bij hen kan de geest niet genoeg naar binnen werken, maar zoekt zijn uitweg naar buiten. Die geest heeft meer de gave aan anderen te kunnen geven dan aan zich zelve. Men ziet ook stoffelijk zeer sterke menschen, die al hun psychische kracht omzetten in grove trillingen en zodoende hun lichaam sterk maken ten koste des geestes. Zij kunnen niets geven van hun geestelijke hoedanigheden aan anderen, daar hun lichaam alles opslorpt ten eigen bate. Nu zult ge vragen: hoe moet het dan zijn om geest en lichaam in zuivere trillingen met elkaar te doen samen gaan? Het zijn alleen uwe gedachten, die dat kunnen bewerkstelligen. De meeste menschen zenden hunne gedachtetrillingen uit zonder eenige contrôle. Zij denken niet bij wat zij denken; dat is geen paradox, maar als gij daar even over nadenkt, zult ge zien, dat het waar is. Zij beschouwen hunne gedachten als iets, waar geen rekening mee behoeft te worden gehouden. Het denkvermogen is voor hen

een machine, die loopt als zij maar brandstof heeft om aan den gang te kunnen worden gemaakt. Wat er met de voortbrengselen gebeurt, kan hen niets schelen, daar dat buiten hun sfeer ligt. De mensch heeft dus geen beheersching over de voortbrengselen van zijn denkvermogen. Dat is nu juist wat de oorzaak is van de slechte samenwerking tusschen geest en stof. Hoe kunnen gedachten een goede harmonische uitwerking hebben, als zij worden losgelaten als een troep jonge paarden in de wei, die onder den invloed van het voorjaar rondhollen in ontembare en ongeleide kracht? Die paarden zullen het nooit brengen tot iets goeds en nuttigs, of zij moeten eerst hun meester vinden, die hun kracht leidt in de banen, die nuttig zijn voor het paard en den meester zelve. Zoo is het ook met de gedachten des menschen. Zij moeten de meesterhand voelen, die hun ongebreidelden loop stuit en hen leidt in de richting door hem gewild. Op het laatst zullen de gedachten wennen aan den roep des meesters en zal er harmonie ontstaan, die leiden zal tot een innige samensmelting der stoffelijke en geestelijke trillingen.

Het onbegrensde in den mensch is, de geest. Men zegt, dat de geest huist in den mensch, maar dit is fictief, daar de geest geen belemmering kent. Het is juister te zeggen: de geest beheerscht het lichaam en daardoor ontstaat wat men noemt: een menschelijk wezen. Er kan geen mensch op uwe aarde geboren worden zonder de medewerking des geestes. Het kind in het moederlichaam wordt al bezielde door den geest, die het bij zijn verschijnen zal beheerschen. Zonder die beïnvloeding zou het foetus niet kunnen volgroeien tot die gelijkenis, die aantoonde, dat de mensch tot een hoogere ont-

wikkeling behoort dan het dier. Het is de goddelijke vonk, die de geest leidt bij de beïnvloeding der stof. Het is de goddelijke adem, die blaast over het stof-felijke, en zodoende de bezieling geeft aan *Zijne* gelijkenis.

Ik zeide U reeds, dat stof zonder geest niet kan bestaan. Zelfs het kleinste atoom bezit nog een geestelijke eigenschap, die zijne verrichtingen leidt. Ge kunt daardoor overtuigd worden van de nietigheid der stof en ge zult moeten toegeven, dat daaraan veel te veel waarde wordt gehecht. Ieder atoom, dat het lichaam des menschen daarstelt, heeft eigen beweging, die weer afhankelijk is van geestelijke beïnvloeding. Door hunne trillingen, die steeds met elkaar moeten harmonieeren, worden ze bij elkaar gehouden, al wisselen ze naar mate hunner toename van plaats. Die geheele opbouw, zeide ik reeds, wordt beheerscht door den adem Gods, waarvan aan ieder schepsel, die een zekere trap van evolutie heeft bereikt, iets wordt toebedeeld.

Gij hebt misschien wel eens in uwe omgeving een dier gezien, dat meer dan de gewone dierlijke eigenschappen bezit. Men zegt dan: dat dier lijkt wel een mensch, zoo verstandig zijn zijne verrichtingen! Bij dat dier zijn de geestelijke eigenschappen bezig te evolueeren en dringt Gods adem door tot de kern van zijn sluimerenden geest. Er kan met geen mogelijkheid berekend worden, wanneer de geest die ontwikkeling bereikt zal hebben om de stof te kneden naar Gods beeld, maar daar zullen we ons ook niet in verdiepen. De geestelijke eigenschappen van het menschelijk individu reiken tot in de hoogste regionen. Het is een kwestie van bewustzijn en van het verfijnen der trillingen, die dat

bewustzijn kan uitzenden en ook tevens in zich kan opnemen. Het is alweer de harmonie, die alles beheerscht en de wet van aantrekking beïnvloedt. Gij ziet dat in het lagere, zoowel als in de hoogere openbaring. Daarom is dikwijls wat door menschen zonder hoogere geestelijke harmonie wordt tot stand gebracht van geen waarde, daar het lagere niet spreekt tot de hoogere harmonie en dus die twee uitersten elkaar niet kunnen benaderen. Het lagere wordt alleen begrepen door hen, die daarmede harmonieeren. Daarom sprak ik van een lagere harmonie. Daartusschen liggen nog ontelbare variaties, maar toch zullen steeds nauwkeurig de verschillende gelijke trillingen elkaar zoeken en automatisch elkaar volgen langs de banen, die voor hen zijn geopend.

De ware mensch is de geestelijke mensch! Zijn bewustzijn reikt zóó hoog, dat de stofmensch onmogelijk dat kan benaderen met zijn enge opvattingen over datgene, dat hij niet kan en *wil* begrijpen.

Het bewust worden van den geest, wat wil dat zeggen, vrienden? De geest verlaat het lichaam om zijn verdere ontplooiing tegemoet te gaan. Hij zal die ondervindingen opdoen, waar zijn bewustzijn hem zal brengen. Hoe hooger dat reikt, hoe inniger dat voelt, des te heerlijker zal de aanschouwing des geestes zijn. De geest, die de ziel herbergt, gaat over met al de nog lage eigenschappen, maar de ziel, de essence van het hooggeestelijke, zoekt haren weg door licht naar licht, van heerlijkheid tot heerlijkheid! Daar is de ziel niet meer te volgen. Al het stoffelijke, wat de geest nog aankleeft, is opgelost en de ziel volgt haren weg naar het centrum, waar

de hoogste kracht verzameld is. Dus zij stijgt weer naar haren oorsprong en leeft daar bewust van haar eigen goddelijkheid. De ziel is volgens onze opvatting het ware zelf. Het hoogste wat men kan bereiken is: de ziel van alle materie vrij te maken. Men heeft drie lichamen: stof, geest, ziel. Het geestelijk lichaam bekleedt ons ware zelf langen tijd, maar de materie waaruit het geestelijk lichaam opgebouwd is, wordt steeds ijler, totdat de ziel gelijk een vlinder uit de pop hare kluisters verbreekt en opstijgt naar het gouden licht.

Het geestelijk lichaam van den mensch is opgebouwd uit dezelfde atomen als het stoffelijke. Ze zijn alleen nog veel fijner en kunnen daardoor het stoflichaam doordringen. Men moet niet denken, dat de mensch *een* geestelijk lichaam bezit; hij bezit er meer, die ieder dan pas zichtbaar zijn, als ze zich bevinden op hun eigen bewustzijnsgebied. Hoe hooger de ziel haar bewustzijn brengt, zoo te fijner zal het lichaam zijn, dat zich losmaakt uit de verschillende omhulsels, die elkaar doordringen. Gij weet, dat hoe fijner een stof is, des te sneller de trillingen zijn, die haar bijeenhouden. De verschillende sferen of gebieden, die om uwe aarde liggen, hebben ook door hun verschil aan stoffelijke dichtheid verschillende trillingen, die onderling toch elkaar doordringen. Dat geestelijk lichaam, dat zich ontplooid heeft bij den mensch, voelt zich ook na uit-treding dadelijk aangetrokken tot het bewustzijnsgebied, waarmede het overeenkomt in dichtheid van stof. Uw leider heeft daar vroeger reeds over gesproken, n.l. dat de geest na zijn uit-treding door de verschillende gebieden, steeds nog stof meeneemt, totdat alles is weggefallen, wat nog aan stof her-

innert. Maar dat punt is voor ons nog niet te bereiken.

Gij kunt uwe aarde ook beschouwen als een sfeer. Het is de sfeer, waar het menselijk leven begint; het is dus op uwe aarde het punt van uitgang. Het is bij u de sfeer der stoffelijke werkzaamheid. De stof is de heerscheres en laat dat zien door al hare openbaringen. Nu moet het individu trachten de stof te overwinnen en daardoor toonen, dat ze meer is dan het lichaam, dat een openbaring van stof is. Dat is nu juist de leerschool, die ons door het incarneren in de stof gegeven wordt. Het is een soort toetsing, waardoor aan den geest de gelegenheid wordt gegeven zijn krachten te ontplooiën en te toonen, wat hij vermag tegen de overheersching der stof. Meestal gelukt het niet aan den geest zich aan de stof te ontworstelen, maar dat verandert niets aan het feit, dat de geest boven de stof staat. Het is alleen maar een kwestie van uithoudingsvermogen om steeds te blijven beuken op de poort, die de afscheiding vormt tusschen de twee gebieden: het stoffelijke en het geestelijke.

Een mensch, die bij het afsterven des lichaams nog niet geleerd heeft zijn geest vrije toegang op een hooger gebied te verschaffen, zal na zijn uittrading niet weten wat hij doen moet om zich toegang te verschaffen op een hooger plan.

Hij neemt al zijn grovere trillingen mede en kan zich door hunne zwaarte niet verheffen naar fijnere trillingen. Hij is gedoemd te blijven waar hij is, n.l. in de sfeer der stoffelijke trillingen. Het is de geestelijke wet der zwaartekracht. Hij probeert zich wel te verheffen, maar daar zijn trillingen niet overeenkomen met die van een hogere sfeer, ploft hij steeds

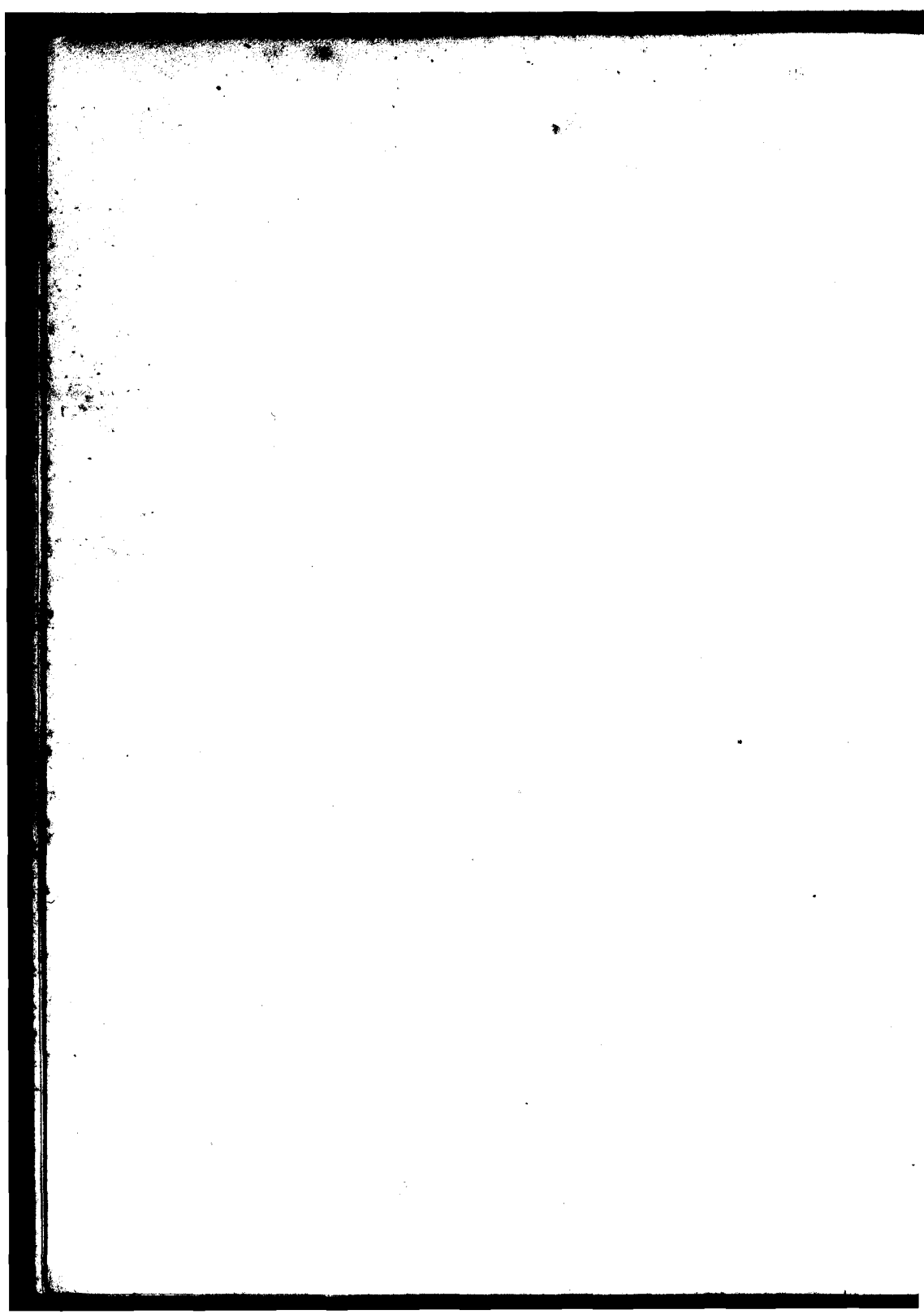
weer terug naar zijn eigen gebied. Zoo gauw een geest, door zijne gedachten af te wenden van het lagere, zijne trillingen verfijnt, treedt een ander fijner lichaam uit, dat lichter is en daardoor zich kan verheffen boven de aarde. Dat is dan de eerste phase van ontplooiing.

Ik heb reeds aangetoond, dat de superioriteit van den geest boven de stof zoo *moet* zijn; daar het lichaam anders uiteen zou vallen en terugkeeren tot de elementen, waaruit het is opgebouwd. De geest beheerscht zijn voertuig zoolang als het noodig is; tenminste in normale omstandigheden. De geest, de schakelvorm tusschen de ziel en het lichaam, treedt uit de stof en het lichaam is dood. Alle bezieling, die de organen in stand hield, heeft zich teruggetrokken, en het lichaam is gelijk een dor blad, afgesneden van den boom des levens. Dus het levensbeginsel ligt in den geest. Dat levensbeginsel wordt weer geleid door de hoogste zielekrachten, waarin dat deel huist, dat ons van en uit God maakt. Dat is hetgeen ons maakt tot een deel van den Schepper. Daarin heeft Hij Zichzelf gegeven en kunnen wij daarom met recht spreken van Onzen Vader. Even goed als de stofmensch de lessen van zijn stoffelijke verwekker niet wil opvolgen en hem verloochent, zoo keert het geestelijke in den mensch zich ook af van Hem, Die Zich gaf in zijn ziel. Dat is de oorzaak, dat de mensch niet Zijn wegen gaat, maar den weg door den mensch zelve gewild. Als de mensch zich zelve kende zou hij dat niet doen, maar zich stijf vasthouden aan de verbinding, die hem samenhoudt met zijn geestelijken Vader. In de eerste plaats gaan zijne gedachten niet uit naar zijn middelpunt, waar dat, wat de Vader hem heeft

geschonken, aanwezig is. Het ligt meestal zoo diep weggemoffeld, dat de mensch vergeten is, waar hij het zoeken moet. Hij heeft er niet meer aangedacht zijne trillingen er naar toe te zenden, zoodat ze de goddelijke trillingen ontmoeten en er mede in harmonie geraken. Dan alleen kan men profijt trekken van het geschenk des hemelschen Vaders.

Ik zeide U dus en hoop, dat ik het duidelijk heb aangetoond, dat wij God *in* ons hebben en Hem dus niet behoeven te zoeken in verre regionen; maar dat begrijpt het gros der menschheid niet. In sommige van uwe kerken wordt God voorgesteld als o zoo ver verwijderd. Alleen de prediker zal bij Zijne gratie als middelaar fungeeren om Hem te benaderen. Wisten die dwazen, dat zij zelf Hem kunnen vinden, niet hier of verre, maar in zich zelve! In hun eigen ziel woont God even goed als in des naasten ziel. Als ieder mensch dat wat goddelijk in hem is openbaarde, dan zou er harmonie kunnen zijn tusschen allen en alles. Dan zou de hemel, die de menschen zoo ver wanen, op aarde zijn, want hemel beteekent harmonie en waar die is, daar is de hemel. De geest des menschen moet daarom domineeren, want die kan alleen de poort openen naar den hemel, die in ieder mensch aanwezig is. In de stof alleen is de harmonie niet te bereiken; misschien een pover surrogaat, dat snel vervliegt onder den druk der stoffelijke zinnen. Tracht daarboven uit te komen en brengt uwe goddelijke gedachtetrillingen in harmonie met die van anderen, zoodat de stof niet meer kan domineeren, maar alleen het middel blijft om zich op uwe aarde te manifesteren.

*

INHOUD.

	Blz.
Het weten der ongeziene dingen	9
Bouwt uw eeuwig tehuis reeds hier op aarde	9
Waarheen richt zich uw verlangen?	11
Idealen	12
Nederigheid en het gebed	14
„Heer niet mijn wil maar Uw wil geschiede”	15
Ontvangt het licht Gods	17
„En onze zielen zullen elkaar verstaan”	18
Waarom gaf God den mensch een lijdensweg?	20
Het doel van het lijden	21
Het probleem van het lijden	23
Het aanvaarden van het lijden	25
Opvoedende macht van het lijden	28
Berusting	31
Overwinning na den strijd	33
„Neem het kruis op en volg mij”	36
Liefdedaden	38
De weg naar het goddelijke	39
Wat de ziel herbergt	42
Godsvrede	45
Hoe vind ik mijn ware zelf?	47
Geestelijk geluk	49
Waardeert het geluk	52
De hoop	54
De kracht van de gedachte	57
Levenshouding	59
Dankbaarheid	61
Harmonie	64
Opbouwen en afbreken	66
Overgave	69